MARIUS DOBRESCU

ÎNTÎLNIREA DE LA PLOPUL ARS

EDITURA ION CREANGĂ

MARIUS DOBRESCU

ÎNTÎLNIREA DE LA PLOPUL ARS

EDITURA ION CREANGA, BUCUREŞTI, 1986

CAPITOLUL I

În care aflăm despre aventura pusă la cale de către cei patru eroi ai cărții de față, plus prietenul lor patruped, Ringo.

În apartamentul cu numărul 14, soneria se auzi deslușit, de trei ori lung și o dată scurt. Era semnalul bine cunoscut.

— Deschid eu, zise Dănuț și alergă spre ușă.

— Asta-i Sandu, presupuse Adrian.

Ultimele raze ale soarelui de septembrie pătrundeau prin perdelele subțiri și, căzînd pe covorul vișiniu cu desenul puțin șters în dreptul ușii, conturau două dreptunghiuri luminoase, prelungi.

— Precis e Sandu, repetă băiatul, netezindu-și cu palma cîrlionții blonzi din creștet.

Din mărunțaiele ceasului de perete se năpusti afară un cuc ciufulit care, după ce strigă de șase ori „cucu", se retrase la fel de grăbit precum apăruse, trîntind ușița în urma sa.

— Salut, băieți! strigă noul venit, care era, într-adevăr, Sandu. Apoi, către uriașul cîine-lup din ușă: Jos, Ringo, jos!

Cîinele intră în cameră și, fie pentru că era familiarizat cu interiorul, fie pentru că așa i se poruncise, se tolăni într-un colț al odăii și rămase acolo, cu demnitatea binecunoscută a rasei căreia-i aparținea.

— Să nu pierdem vremea, spuse Sandu. Făceți-mi puțin loc.

Fără a mai aștepta reacția celorlalți, băiatul mătură cu dosul palmei hîrtiile de pe masă, scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor un carnețel cu coperți albăstre de vinilin, îl deschise și, după ce-l presă cu palma, îl împinse în fața celorlalți.

— Astea ar fi urgențele !

Își trase un scaun, se așeză fără a-și lua ochii de pe bloc-notes și începu să citească. Ceilalți ascultau cu atenție.

— Așa. Deci, iată ce-am notat eu aici : undițele, cu rezerve de nailon, ace, plumbi și plute..., cuțitul vînătoresc al lui Dănuț, scoate-l de pe unde-l ții, Dane, și pune-l la îndemînă... frînghia, camerele de mașină... sacii de plastic... cele două juvelnice... mîncarea și... și cam atît.

Petele de lumină de pe covor se lungiseră considerabil, dar, cu trecerea minutelor, auriul lor se estompase, contururile deveneau tot mai imprecise, mai neclare.

Dănuț se scărpină după ureche. Apoi, privind spre Ringo, zise :

— Astea le știam și noi.

Sandu dădu neîncrezător din cap, închise carnețelul, îl strecură la loc în buzunar și-și umezi buzele cu limba.

Nimeni nu spuse nimic. Tăcerea se prelungi cîteva minute.

— Ei, se hotărî Adrian să spargă gheața, foindu-se nervos pe scaun, ce-ați rămas așa ? Pe cînd plecarea ?

— George crede că ar fi mai bine să așteptăm ca Dorin să plece la București, zise Sandu. Eu însă nu cred că Dorin e omul care să se supere dacă vom sta cu el o zi, două. Ba dimpotrivă. Voi ce părere aveți? Vă reamintesc că mai avem doar cîteva zile de vacanță și, deci, fiecare zi prețuiește, acum, dublu. Nu ne putem permite luxul să pierdem nici măcar un ceas !

Dănuț rîse.

— Dac-ar fi după tine, Sandule, am pleca chiar azi. Mai întîi să facem rost de cîteva dintre mărunțișurile astea, pentru că, fără ele, orice discuție e de prisos. Pe urmă plecăm noi, nici o grijă !

— Urmează actul doi, scena unu, anunță solemn George. Scormonirea prin buzunare.

Și, spunînd acestea, își vîrî mîna în buzunar, de unde scoase o hîrtie mototolită de douăzeci și cinci de lei.

apoi încă ceva mărunțiș. Îngrămădi totul în mijlocul mesei, netezi cu palma bancnota și privi spre ceilalți.

— Hai, milostiviți-vă !

— Ca să fiu cinstit, zise Sandu, la punctul ăsta n-am prea multe de adăugat.

Băieții începură să se scotocească prin buzunare și depuseră pe masă toate fondurile disponibile, bani economisiți cu trudă din modesta „indemnizație" zilnică pe care o căpătau de la părinți. Operațiunea nu se prelungi mai mult de cîteva minute.

— Gata, am scăpat de gunoiul de prin buzunare, se bucură Adrian.

— Mda, spuse Sandu, terminînd de numărat, șaptezeci și șase de lei și douăzeci de bani. Ăștia poți să ți-i iei înapoi, Dane.

— Eu cred că ne putem descurca onorabil cu un asemenea fond, își dădu părerea George.

— Și eu cred la fel, zise Dănuț.

— În cazul acesta, e-n regulă, Dane. Uite, e aproape șapte, anunță Sandu privind ceasul cu cuc. Ar fi cazul să ne grăbim dacă vrem să prindem deschis magazinul sportiv.

— Atunci, repede ! îi zori George.

— Hai !

Ieșiră valvîrtej din apartament și se năpustiră pe scări în jos. De la etajul de deasupra, aproape că se prăvăli peste ei o femeie corpolentă, într-un capot portocaliu. Depășindu-i, rămase însă încremenită, cu amîndouă palmele la gură, în fața lui Ringo, care își arăta colții într-un rînjet amenințător și mîrîia, surprins și el de o asemenea apariție.

— E... e cu voi, copii ? scînci îngrozită vecina, privind țintă spre cîine.

Parcă amuzat și el de toată situația aceea, Ringo mîrîi din nou, încrețindu-și botul și dînd la iveală două șiruri de colți ascuțiți.

— Nu, doamnă, nu-i cu noi, zise Dănuț, privind-o în ochi cu o naivitate prefăcută.

În realitate, era încîntat de jocul cîinelui și se bucura în ascuns de spaima întipărită pe chipul năzuroasei vecine.

— Naiba știe de unde a mai apărut și ăsta, mai zise, cu teamă.

— Marș, Azorel !

— Marș, marș, Azorel ! îndrăzni și femeia, prinzînd puțin curaj.

— Nu vrea să plece, ce să-i fac ? ! se prefăcu băiatul surprins, în amuzamentul întregului grup, care, nemaiputînd rezista, dădu drumul unui întreg cor de hi-hi-hi și ha-ha-ha.

Evident, femeia era indignată, deși nu îndrăznea să spună nimic.

În vremea aceasta, Ringo le întoarse tuturor spatele și începu să coboare treptele fără să privească în urmă.

— Nu mai pot să țin pasul cu voi, răbufni Adrian, oprindu-se ca să-și ridice ciorapii.

Deși împlinise zece ani, părea ceva mai mic. Mereu pus pe șotii, era totuși primul la învățătură din clasa lui, ceea ce îi făcea atît pe părinți, cît și pe profesori, să-i mai treacă cu vederea poznele.

Ca să-i poată ajunge pe ceilalți din urmă, alergă cîțiva metri și ciufuf de păr gălbui și creț i se zburli, lucru care-l enervă din cale-afară și-l făcu să-și treacă degetele printre cîrlionți. „Ce-ți e și cu puștiul ăsta, își zise Dănuț, zîmbind spre Adrian. Acasă de-abia îl țin în frîu... la școală e la fel de neastîmpărat. Și, acum, uite-l, se ține după noi supus ca un mielușel !"

— Stați mai încet, vlăjganilor, strigă înciudat cel mic, ocolind cu greu trecătorii care intrau și ieșeau grăbiți din magazine, se salutau și se despărțeau după cîteva vorbe, se învîrteau parcă fără nici un scop pe trotuare și toate-astea într-un vîrtej care te amețea și te făcea să-ți închipui că tu însuți te miști ca melcul, că ești cel mai lent dintre toți.

Auzindu-se astfel apostrofați, ceilalți trei pufniră în rîs. Interesul mărturisit al lui Adrian de a fi părtașul unor întîmplări la care alți copii de vîrsta lui nici n-ar îndrăzni măcar să viseze, îl făcea pe puștiul cel bun de gură, de multe ori, să renunțe la remarcile zeflemitoare cu care, de obicei, își gratula amicii.

Avură noroc ! Magazinul „FOTO-MUZICA-SPORT" din centrul orașului era încă deschis.

— Ia te uită ! făcu George. Aparatul ăla de fotografiat din vitrină parcă ar face cu ochiul !

Intrară

— Cîți metri de nailon ne trebuie ? îl întrebă Dănuț pe Sandu, îndreptîndu-se către fata de la tejghea, stăpîna absolută a sutelor de metri de nailon și a cutiilor în care cîrligele, mai mari și mai mici, visau crapi, bibani și știuci.

— Da' permis de la filială aveți ? îi iscodi vînzătoarea și-i măsură ursuză din cap pînă-n picioare.

Cum se așteptau la o asemenea întrebare, replica fu promptă :

— L-ai luat, nu ? se întoarse Sandu spre Dănuț.

— O, bineînțeles. Îl am pe undeva, pe-aici... am să-l găsesc numaidecît, și, zicînd acestea, cel întrebat scoase din buzunar un portofel doldora de hîrtii. Ia te uită, bodogăni apoi, și doar aseară aici îl pusesem.

Fata izbucni neîncrezătoare :

— Da-da, o să-l găsești imediat ! Hai, lăsați șmecheriile și spuneți-mi mai bine cît să vă dau ! Repede, că-nchid !

— Pst, Dane ! făcu Sandu către prietenul său care, o dată intrat în rol, scotocea conștiincios printre hîrtii, în căutarea unui permis de pescuit, desigur inexistent. Dane, lasă asta și zi mai bine de cîtă gută avem nevoie !

— Douăzeci de metri, veni răspunsul cu promptitudine.

Vînzătoarea luă metrul și începu să le măsoare nailonul, bombănind întruna.

— Ehei, am mai văzut eu isteți ca voi... E închis, nene, nu vezi cît e ceasul ? se răsti ea la un bărbat în vîrstă, care tot încerca să intre în magazin.

Băieții plătiră, iar fata le dădu hîrtia pe care înfășurase firul de gută. Simțind în spate privirea șefului de raion, le strigă din urmă :

— Și nu uitați să veniți mîine cu permisul, să-l văd și eu !

— Negreșit, îi răspunse Sandu. Mîine pe la prînz.

Afară se întunecase binișor. Zăpușeala de peste zi se mai domolise, deși din asfalt se ridicau valuri-valuri de căldură. Era un septembrie neobișnuit de fierbinte. Vitrinele sclipeau în lumina becurilor ce se aprinseseră deja.

În coroanele rotunde ale salcîmilor, roiuri de musculițe se hîrjoneau fără astîmpăr. De o parte și de alta a străzii principale, casele, cu balcoane de fier forjat și magazine la parter, ridicate în vremurile de mare avînt ne-

gustoresc de pe la începutul secolului, își începeau viața de seară. Ici-colo, pe la colțuri de stradă, grădini de vară pitorești trimiteau în aerul cald miresme picante de mititei și de tot felul de alte bunătăți rumenite pe grătar. Era ora la care tarafurile vestite ale orașului, cu țambale, viori și acordeoane își începeau programul, iar butoaiele de bere erau destupate sub privirile clienților însetați. De la înălțimea celor unsprezece etaje ale sale, hotelul TRAIAN, recent construit, supraveghea toată forfota aceasta nocturnă, privind parcă distant și puțin ironic învălmășeala pestriță de la picioarele sale. În fața unei ceasornicării, Gore, piticul orașului, rîdea cu glas pițigăiat. Un anturaj numeros și la fel de vesel îi ținea isonul. Pretutindeni, vînzători tineri trăgeau cu gesturi energice obloanele peste vitrine, dornici să ajungă cît mai degrabă acasă.

De la arena de box începură să iasă spectatorii galei din seara aceea, gălăgioși și transpirați. Tumultul străzii îi absorbi pe cei patru băieți. Valul de oameni care se buluci în stradă îi imobiliză și-i purtă cu sine pînă la intersecția străzii principale cu bulevardul Karl Marx. La un moment dat, fură cît pe ce să se piardă unul de altul, dar se regăsiră și reușiră să rămînă împreună.

Înalt și robust, ba chiar neobișnuit de voinic pentru vîrsta lui, Dănuț deschidea drum prin mulțime. În dreapta și în stînga lui, ceva mai în urmă, ca doi vajnici locotenenți, pășeau Sandu și George. În comparație cu prietenul lor, cei doi păreau exact ceea ce erau, adică niște puștani ceva mai răsăriți, primul subțire și mlădios ca o nuia, al doilea ceva mai scund și mai bine legat.

— Hai, piciule, mai vioi ! îl îndemnă Sandu pe Adrian, care reușea cu greu să țină pasul cu ceilalți.

Bulevardul, cu băncile proaspăt vopsite și arbori ornamentali cu frunze roșcate, se deschidea larg în fața lor. Pe cîte-o bancă, la lumină, bătrînii orașului își pierdeau timpul în interminabile partide de table.

— Ce-mi porți tu mie de grijă ! se burzului Adrian.

— Ei, uite că-ți port, zise Sandu peste umăr.

La parterul unui bloc se dansa. Cei patru băieți se opriră și încercară să vadă ceva în semiobscuritatea apartamentului.

— Hei, voi de colo, dați-i drumul imediat ! auziră o voce poruncitoare de bărbat.

— Ia te uită la ei, și-au găsit distracție, zise dinăuntru o femeie. Ia ieși, Gicule, la ei !

Băieții se îndepărtară în fugă. Nu mai aveau prea mult de mers pînă acasă.

Strada pe care locuiau toți patru, lungă și dreaptă, se numise cîndva Sfîntu Constantin. Și asta pentru că era străjuită la unul din capete de o biserică, iar la celălalt de un cimitir, ambele purtînd același nume, pe care, de altfel, îl împrumutaseră și străzii. Noul nume al străzii, Școlilor, fusese ales pesemne din cauză că de-a lungul ei se aflau nu mai puțin de trei școli.

Cu ani în urmă, pe vremea cînd Dănuț et comp. erau niște țînci, un tramvai străvechi străbătea strada ocolind încet biserica, după care o ținea în sus, spre cimitir, unde traseul se sfîrșea printr-o buclă largă și unde vatmanul cobora să bea o gură de apă la cișmeaua din apropiere. Pe vagonul pătrat și colțuros ca o cutie de chibrituri, soarele verii se juca în voie. Strigat de pasagerii grăbiți, conductorul își ocupa din nou locul din cabină, răsucea maneta și tramvaiul se punea în mișcare. De peste drum de blocul în care locuiau, din curtea plină de bălării a grădiniței fabricii de confecții, cei patru băieți îl priveau cu sufletul la gură pe vatmanul oacheș și mustăcios, care cobora suduind și împingea cu piciorul bolovanul pus anume de ei pe linie. Nu mai mari de-o șchioapă, colindau împreună străzile dimprejur, adesea pînă noaptea tîrziu, sau, cu riscul de a fi pedepsiți de cei de-acasă, coborau în port să vadă ghirlandele de lumini de pe catarge, legănate de undele marelui fluviu. Și, a doua zi, o luau de la capăt, neastîmpărați dar și neobosiți, și așa toată vara, trei luni de vacanță, zi de zi.

Anii au trecut unul după altul. „Calea fericirii", cum îi mai spuneau unii, și-a schimbat numele, dar a rămas tot ea. Într-o zi, nimeni n-ar putea spune în care anume, vechiul tramvai a fost retras, au fost demontate șinele, iar în locul lui au început să circule autobuzele. Fabrica vecină s-a extins, măturînd din cale „ulicioara" din spate, cu insalubrele și dărăpănatele căsuțe ale muncitorilor.

Anii au trecut, dar cei patru băieți păstrau încă în inimă dorul acela nebun de aventură ce-i înfiora în copilărie, patimă iscată de apropierea Dunării și a bălților ei, de poveștile cu bandiți spuse printre fumuri lungi de ți-

gară de bătrînii din cartier și iată, patima aceasta răbufnise din nou, chemîndu-i spre necunoscut. Cel care a venit cu ideea expediției a fost George.

— Ar fi păcat să ne pierdem ultimele zile de vacanță trîndăvind sau văzînd de cîteva ori aceleași filme, le-a spus într-una din seri prietenilor săi.

Și hotărîrea fusese repede luată. E drept, și împrejurările fuseseră favorabile.

În urmă cu cîțiva ani, tatăl lui George, pensionat înainte de vreme din cauza unei paralizii, care cu timpul cedase, închiriase o cabană mică pe celălalt mal al Dunării și terenul din jurul căsuței, unde își dusese cei cîțiva stupi cumpărați tot atunci. Locul era bine ales, căci balta, cu vegetația ei luxuriantă, era prielnică creșterii albinelor. Așa încît, de cum se desprimăvăra, odată cu apariția primelor flori și pînă tîrziu, în octombrie, cînd harnicele zburătoare trebuiau pregătite pentru iernat, tatăl lui George își petrecea cea mai mare parte a timpului în baltă. În oraș venea rar, o zi sau două pe săptămînă, pentru a-și împrospăta rezervele de alimente. Cei doi fii ai săi, Dorin și George, mergeau mult mai rar la cabana din baltă, în vreme ce mama lor traversa Dunărea o dată sau de două ori pe an.

„Lasă, vino tu mai des pe-acasă, că noi... Eu, cu gospodăria, băieții, unul cu școala, celălalt cu marinăria lui; mai greu ne facem timp. Vino tu mai des pe-acasă... și, n-ai frică, nu calcă nimeni prin pustietățile acelea ca să-ți fure ție stupii!“ așa îi spunea, aproape de fiecare dată cînd se întîlneau soția, mama lui George, soțului împătimit după natură.

Și iată, acum, nu unul, ci patru vizitatori se pregăteau să ia cu asalt cabana din baltă.

La început se auzi un bubuit înfundat și departe, într-un colț de cer, fulgeră pentru a doua oară. Ploaia se porni pe neașteptate, cu picături mari și grele care loveau asfaltul plescăind și ridicînd praful, pentru ca mai apoi să se îndesească într-un crescendo rapid, izbind în geamuri și gîlgîind prin burlane.

Rarii trecători își găsiră adăpost pe sub streșinile caselor, necutezînd să înfrunte puhoiul de apă ce venea de sus.

În curînd, șuvoaiele învolburate inundară gurile de ca-

nal, după care puseră stăpînire pe toată strada. De sub perdeaua lichidă se iveau, cînd și cînd, farurile vreunei mașini, care trecea împroșcînd trotuarele și dispărea în viteză. Felinarul din colțul străzii clipi de cîteva ori, apoi se stinse definitiv. Frunzele salcîmului din fața blocului primeau cu recunoștință această nouă dovadă de mărinimie a naturii, plecîndu-se sub greutatea picăturilor într-un gest de supunere totală.

Plouă toată noaptea.

Spre dimineață, ploaia încetă la fel de neașteptat precum începuse, apoi se iți un firicel de vînt care făcu să dispară fără urmă norii goi, așa încît zorile dădură la iveală un cer ireal de senin. Doar băltoacele de pe asfalt depuneau mărturie în favoarea ploii.

Pe la ora zece și jumătate dimineața, primul care sună la ușa familiei Vîlcu fu Adrian. Îi deschise Dănuț, îmbrăcat într-o pereche de ginși uzați și cu un tricou de sport care-i scotea în relief pectoralii bombați.

— 'nă dimineața, măria-ta! Da' nu-i nimeni pe-aici? Nu-mi vine să cred că sînt primul.

Dănuț îl înhață de chică și-l zgîlții de cîteva ori, în glumă.

— D-apăi bine, fîrtate, eu mi-s nimeni?

— Au, scînci Adrian smulgîndu-se din mîinile lui. Mă doare!

— Ești primul, piciule. Da' ce faci? Lasă, nu te mai descălța, maică-mea tot nu-i acasă. Știi ceva? Hai, mai bine, la subsol, la bucătărie, să-ți arăt undițele!

— Hai!

Coborîră scările și ajunseră în cămăruța de la subsol, care servea drept bucătărie de iarnă. Dănuț aprinse lumina. În mijlocul camerei se afla o masă cu două scaune. Într-un colț, frigiderul torcea ca un motan somnoros. În aer stăruia un miros de usturoi și Dănuț deschise fereastruica îngustă cu perdele croșetate. Pe stradă tocmai trecea un camion cu remorcă, hurducîndu-se greoi și stîrnind praful.

— Alege, ori aer închis, ori praf, zise Dănuț.

Din robinetul defect se scurgea un firicel subțire de apă. Pe masă se aflau cele patru undițe la care Dănuț meșterise întreaga dimineață.

— Le vezi? Una din ele e a ta. Pe care-o vrei?

Adrian le cercetă cu atenție. Plescăi din limbă, apoi le puse la loc, își trase pantalonii în sus, potrivi catarama curelei și mai plescăi o dată din limbă. Undițele păreau bune. Cîrligele erau înfipte în plute, iar guta fusese înfășurată pe beţele de stuf.

— Asta cu plută albă.

— Perfect. A ta e.

— Mda, făcu puștiul, pare bună. Văd că i-ai pus și două ace...

— Te cred. La toate le-am pus cîte două. Unul mare și unul mic. Privește !

Și băiatul scoase unul dintre cîrligele din plută, și, încercîndu-i ascuțișul cu buricul degetului, spuse :

— Din ăsta, nici ăl de sus nu-i scapă pe bieții bibănași !

— Sărăcuții de ei, oftă Adrian.

Cineva bătu în ușă. Era George.

— Hai, Tucidide, intră odată ! îl pofti Dănuț.

Noul-venit se frecă la ochi.

— Da' Sandu unde-i ? zise în loc de bună-ziua.

— Încă n-a apărut. Ia zi, ce părere ai de minunățiile astea ? îl luă în primire Dănuț.

Apoi căscă zgomotos și adăugă :

— M-am sculat de pe la cinci ca să le puteți avea voi gata acum.

— Nu prea duci viață sportivă, măria-ta, îl luă peste picior Adrian. Chiar așa, în vacanța asta nu prea te-ai omorît cu antrenamentele. Din două, una : ori ești cel mai bun din lotul vostru de lupte și nu mai ai ce învăța de la ceilalți, ori ești cel mai slab și nu te mai primesc ei. Care-i adevărul ?

— Adevărul e că trăncănești cam prea..., începu Dănuț.

În momentul acela se deschise ușa și în cameră intră mama lui Dănuț cu două plase încărcate în mîini.

— Hei, aici eraţi ?

— Sărut-mîna, o salutară toți trei în cor.

— Bună, băieți ! Apoi, spre fiu-său : Bravo, Dane ! Ditamai găliganul și mă lași pe mine singură să car sacoșele astea, de parcă tu ai posti și ar trebui să gătesc numai pentru mine. Lasă, acum nu mai e nevoie.

— Dormeam cînd ai plecat, minți băiatul cu cea mai mare seninătate și privi cu subînțeles către ceilalți.

„Scopul scuză mijloacele", își zise în gînd George.

— Să-ți fie rușine că minți ! sări femeia, supărată. Crezi că nu te-am auzit de dimineață hodorogind prin magazie ? Of, după ce că mă chinuiesc singură cu tine...

Se întoarse apoi spre Adrian și George :

— Da' ce puneți la cale ? Ori e secret ?

George îl privi pe Dănuț de parcă l-ar fi întrebat din ochi : „I-ai spus ceva, sau nu ?". Celălalt îi răspunse tot din priviri : „Dă-i drumul, e-n regulă".

Adrian își privea îngîndurat vîrfurile pantofilor de tenis.

— Dar... începu George, Dănuț nu v-a spus nimic ?

Femeia deșertă plasele într-o lădiță de lemn, apoi deschise ușa frigiderului, puse înăuntru un pachet de unt, înșiră ouăle unul după altul la locul lor și, luînd dinăuntru o bucată de carne, se întoarse spre băieți și răspunse :

— Ba, ceva-ceva mi-a zis el...

Dănuț se ridică de pe scaun, luă undițele de pe masă și le puse într-un colț al bucătăriei.

— Eu... adică noi, ne-am gîndit să mergem pentru cîteva zile în baltă, la cabană, începu George.

— Tatăl tău e acolo ? întrebă femeia, trebăluind în jurul aragazului.

— Nu e. De fapt, săptămîna asta stă mai mult pe-acasă... are niște treburi prin oraș... La cabană e Dorin.

— Aha, făcu mama lui Dănuț. Și el ce zice ?

— Cine, Dorin ?

— Ei, Dorin ! Ce zice taică-tău !

— Am discutat cu el aseară. N-are nimic împotrivă. Ba chiar se bucură. „Ați avut o idee grozavă", mi-a spus cînd a auzit de expediția noastră.

— Și maică-ta ?

— Tot tata a convins-o. Dacă n-ar fi fost și Dorin în baltă, poate că ar mai fi avut ceva rețineri, dar așa... Și, în plus, cînd a auzit că merge și Dănuț, a capitulat, cum se zice, fără condiții.

— Vezi, vezi, sări Dănuț de la locul lui, toți au încredere în mine, doar tu zici mereu...

Femeia bodogăni ceva în surdină.

— Misiunea ta e ceva mai grea, începu Dănuț, uitîndu-se rugător în ochii maică-si.

— Lanțul slăbiciunilor, chicoti George, care pricepuse pe dată despre ce era vorba.

— Mult mai grea, adăugă și Adrian.

— Tu trebuie s-o...

— Cum adică „trebuie" ? se întoarse femeia.

— Stai, Dane, nu așa, zise Adrian. Prea dai cu bita-n baltă. Nu, doamnă, eu vroiam să vă rog să vorbiți cu...

— Ei, cu cine ? Spune, n-o mai lungi atît !

Adrian își luă inima în dinți :

— Cu bunică-mea !

Femeia nu răspunse imediat. Întinse bucata de carne pe masă, scoase un cuțit din sertar și începu să taie felii subțiri pe care le pudra cu sare și le punea pe o farfurie.

— Părinții tăi unde sînt ?

— La băi, la Herculane. De sîmbăta trecută.

— Dumneavoastră o să reușiți precis s-o convingeți pe bunica lui, zise George. De fapt, de ce nu l-ar lăsa ? Doar pentru că ai lui nu-s acasă ?

— Hm, făcu Dănuț, privind-o cu mîndrie pe maică-sa, ei îi reușește orice.

— Ușurel, spuse femeia, in vreme ce tăia cu mișcări sigure feliile de carne și le așeza una peste alta pe farfurie, ușurel, că încă n-am promis nimic.

— Încă, zîmbi Dănuț.

Apoi, le făcu cu ochiul prietenilor săi și continuă :

— Fiți pe pace, treaba e ca și făcută.

— Mare pișicher mai ești, Dane, rîse maică-sa. Bine, băieți, vă promit că voi discuta chiar astă-seară cu bunica lui Adrian. Asta pot s-o fac, dar dacă n-o să-l lase, nu e vina mea, urmă ea și ridică din umeri a neputință. Oricum, creștule, depinde și de tine.

Pricepînd aluzia, Adrian își privi deznădăjduit prietenii și oftă din rărunchi.

— Pari cam pesimist, piciule, observă Dănuț.

— Știe el ce știe, comentă enigmatic George. E unsprezece ? De-acum trebuie să apară și Sandu.

— Oho ! E unsprezece și jumătate. Haideți sus ! îi invită Dănuț.

— Aveți grijă, că abia am măturat, strigă femeia după ei. Ai auzit, Dane ?

— Auzit, auzit ! veni răspunsul de pe scări.

Se instalară în sufragerie, pe scaune.

— Eu cred c-ar fi mult mai bine să... începu Dănuț.

dar fu întrerupt de țîrîitul soneriei. Ehei, tocmai la timp pică !

În pragul ușii era, așa cum presupuseseră, Sandu.

— Salutare, stimabililor !

— Ai cam întîrziat, îl luă George în primire. Și pari dezumflat de tot.

— Te cred, zise Sandu. Vedeți, continuă el, căscînd gura, pe asta mi-o plombează.

Singurul care catadicsi să se uite fu Dănuț.

— Ihîm. De la o poștă îți miroase gura a medicamente !

— Încă puțin și ar fi trebuit să mi-o scoată. M-a durut toată noaptea de n-am putut să dorm nici o clipă. Și cum am ajuns la doctor, mi-a trecut ca prin farmec.

— Așa se întîmplă de fiecare dată, îl consolă George.

— Aici erați ? îi întrebă mama lui Dănuț, care intrase neauzită în apartament. A venit și Sandu ?

— Acum am picat și eu, doamnă. Bună ziua !

— Ia spune-mi, ai tăi ce spun de toată treaba asta ? îl iscodi femeia.

— Ca să vă spun drept, zise Sandu, dacă n-ar fi fost mama lui George... Ea l-a convins pe tata să mă lase.

— Nu zău ? făcu mama lui Dănuț, neîncrezătoare.

— Ce rost ar avea să vă mint ? Oricum, tot ați afla. Maică-mea m-a descusut pe toate părțile pînă să zică da. Dacă n-ar fi fost mama lui George...

— Ce vă spuneam eu, lanțul slăbiciunilor...

— Bine, acum vedeți-vă de treabă, spuse femeia ieșind din sufragerie. Nu vreau să vă stinghereșc.

— Gata undițele, Dane ? întrebă George și se așeză și el pe scaun.

— Măi, să fie, parc-ați fi vorbiți. Toți începeți cu asta. Sigur că-s gata ! Ai făcut planul, așa cum ne înțeleseserăm ?

Fără să scoată o vorbă, cel întrebat scoase din buzunar o planșă de desen, pe care o despături și o întinse pe masă. Pe ea erau reprezentate Dunărea și cîteva puncte de reper. Etapele traversării fuseseră marcate cu săgeți roșii.

— Destul de corect, zise George, bîțîindu-se pe scaun.

— Am să vă explic ce și cum, începu Sandu. Dați-vă aproape !

Ceilalți trei se strînseră în jurul mesei.

— Dacă terminăm pregătirile astăzi, mîine dimineață putem ridica ancora, ca să spun așa. Priviți, vom trece pe aici, și-și fixă degetul în dreptul înscrisului „punctul 0". Vedeți, punctul zero. Punctul acesta este situat, cum de altfel se vede clar și din schiță, între ștrand și spitalul numărul unu. Cunoașteți locul : apa e liniștită, fără vîrtejuri. Am verificat totul. La șase dimineața malul e pustiu.

— Are dreptate, interveni Dănuț. La ora aia, pescarii sînt deja în baltă, iar ceilalți, de-alde gură-cască, se întorc pe partea ailaltă în somn. Și-apoi, cine ce treabă are cu noi ?

— Am calculat viteza apei, continuă Sandu fără a da vreo atenție întreruperii, și după toate probabilitățile...

— Evident, evident, surîse George, „homo matematicus" pe care-l aveți în față, alias prietenul nostru, Sandu, a avut totul în vedere.

— Lasă-l să vorbească, zise Dănuț.

Sandu se răsuci pe scaun nervos, împături schița și o băgă în buzunar, apoi pufni :

— Să continue George. Eu m-am săturat să tot...

— Vezi ce-ai făcut, Tucidide ? Face omul schițe, calcule și tu strici totul ! se hlizi Dănuț.

— Așa-mi trebuie, se bosumflă Sandu.

Adrian descălecă scaunul pe care șezuse și se repezi la fereastră. Din stradă se auzea tot mai puternic fanfara de la Pompele funebre, supranumită în cartier „Orchestra Șapte-gîște". Acordurile solemne acoperiră zgomotele străzii.

— Mortu' ! strigă puștiul. Veniți să privim !

Sandu se întoarse ostentativ cu spatele la geam. Spuse apoi :

— Exercițiu de voință. Nimeni nu se uită pe fereastră !

Se aliniară tus-patru cu spatele la geamul deschis și așteptară în liniște să se scurgă întregul convoi mortuar. Cînd marșul funebru nu se mai auzi decît vag de tot, Dănuț își reluă locul pe scaun și-i pofti pe ceilalți să șadă.

— Lăsați distracția, onorabililor ! Avem probleme urgente la ordinea de zi.

Sandu, uitînd că numai cu cîteva minute în urmă fu-

sese întrerupt, și încă destul de brutal, despături schița și începu din nou să explice :

— Am calculat, deci, viteza apei și, după toate probabilitățile, curentul ne va scoate pe malul celălalt aproape de plajă. Și asta deoarece șuvoiul din mijlocul fluviului este extrem de rapid. E de necrezut aproape ! Ne va devia cu aproximativ trei sute de metri. Al naibii de mult ! E clar pînă aici ?

Luînd tăcerea celorlalți drept un semn concludent că lucrurile erau clare, continuă :

— Ați mai trecut Dunărea cu barca, nu-i așa ?

Băieții dădură zîmbind din cap. Da, așa era !

— În cazul acesta, ați observat, poate, cît de repede te duce la vale șuvoiul acela despre care vă vorbeam. Culmea e că de pe mal n-ai bănui aproape nimic ! Deci, dacă plecăm pe la șase dimineața, pe la șapte și un sfert, șapte și jumătate sîntem dincolo. Am pus la socoteală, firește, și timpul care ne trebuie să ajungem, vîslind în susul apei, în punctul acesta, vedeți ? Asta e punctul-terminus al traversării, „punctul T". De aici și pînă la cabană e un fleac. Și acum, aveți întrebări ?

— Scurt și precis ! exclamă Adrian. Dar spune-mi, ce facem cu Ringo ?

— E foarte simplu, cum de nu te duce capul ? Ringo e un înotător înnăscut și, evident, va parcurge întregul traseu înot, în urma noastră. În fond, nu-i prima oară cînd face lucrul acesta, cînd trece Dunărea înot, adică.

— Undițele n-or să ne stînjenească la vîslit ? întrebă George.

— M-am gîndit și la asta, zîmbi Sandu. Vom face niște inele din sîrmă pe care le vom prinde pe spatele scîndurilor, pe partea din apă, iar undițele le vom trece prin aceste inele, le vom asigura cum se cuvine și... gata. Mai sînt întrebări ? Nu ? Bine. Cam asta ar fi totul dacă, evident, nu se vor ivi probleme noi pe parcurs. Ar mai trebui să peticim camerele sparte, nu ?

— Da-a ! aprobară ceilalți.

— Să le verificăm cu cea mai mare atenție, continuă Sandu.

— Da-a !

— De astea mă voi ocupa tot eu, se oferi Dănuț.

George întinse mîna spre televizor și apăsă pe un bu-

ton. Apoi, fără să privească pe nimeni, îl întrebă pe Dănuț :

— De ce spui „tot eu" ?

— De chichi ! Și lasă televizorul în pace !

— Totuși..., interveni Adrian, pe cînd plecarea ?

Însă nu primi răspunsul imediat.

— Dacă lichidăm cu amănuntele astea în cursul zilei de azi, mîine putem „decola", spuse, într-un tîrziu, Sandu.

— Vîslele, să nu uităm vîslele, îi aminti George.

— Sigur că da, chestia asta ne scăpase. Deci, mîine dimineață, vira ancora !

În ochii puștiului se aprinseră două luminițe de bucurie.

— Sîntem mari, dom'le, ce mai ! strigă el, bătîndu-și prietenii pe umăr. Mari de tot !

— Destul cu vorbăria, zise Sandu, ridicîndu-se de pe scaun și punînd în felul acesta punct discuțiilor. Haideți afară, să vedem ce ispravă iese cu vîslele alea. Fără ele, sîntem legați de mîini și de picioare !

Pe la amiază și aceste ultime accesorii erau gata.

— Sînt scurte, dar zdravene, zise George, vădit încîntat de cele patru vîsle albe și lucioase, mirosind a lemn proaspăt cioplit.

— Asta e lungimea cea mai potrivită, George, cam trei sferturi de metru. Dac-ar fi prea lungi, ne-ar incomoda la vîslit, dădu din cap Sandu și înfipse cuțitul pe care-l avea în mînă într-un buștean.

Ziua era toridă. Septembrie, parcă presimțind că nu peste multă vreme avea să înceapă anul școlar, dăruia copiilor, aflați încă în vacanță, cîteva veritabile zile de vară. Un norișor pufos se zbenguia în imensitatea albastră a cerului. De pe magazia din fundul curții își luă zborul o pereche de porumbei. Făcînd ocoluri largi, se ridicară sus, sus de tot. Două gămălii de ac pierdute în azur. Apoi, unul după altul, se prăvăliră spre pămînt în tumbe și salturi îndrăznețe, mereu mai aproape, vrăjiți parcă de joc.

— Uite-i cum plonjează, murmură Dănuț, urmărindu-le acrobațiile cu mîna streașină la ochi.

— Uneori, șopti Sandu, parcă neîndrăznind să ridice glasul, îmbătați de propria lor temeritate, ajung să se zdrobească de pămînt.

Priviră multe minute în șir acrobațiile perechii de porumbei. Soarele revărsa peste pămînt valuri de căldură.

Din curtea de alături, dinspre vișinul cel mare, bunica lui Adrian făcu semn cu mîna și strigă :

— Hai la masă, ce mai aștepți ?

— Vin într-o clipită, răspunse băiatul, escaladînd gardul cu agilitatea unei pisici.

— Nu pe acolo, diavole, că-ți rupi nădragii ! Îi spun eu maică-ti cît de neastîmpărat ești ! bodogăni bătrîna.

De sus, de unde era, Adrian se întoarse către prietenii săi și le făcu cu ochiul.

— Hai mai repede, ce te tot moșmondești atîta ! Ți se răcește mîncarea.

— Iată-mă-s !

— Hai, viezure ce ești, că-ți arăt eu ție !

Cei trei de pe bancă urmăreau, zîmbind, dialogul dintre bunică și nepot. Știau că bătrîna asta aprigă nu glumește și că, oricît ar fi făcut-o pe grozavul în fața lor, Adrian îi știa de frică. Printre frunzele rare ale caisului sub care se așezaseră, razele soarelui pătrundeau cu ușurință.

— Anul viitor se usucă de tot, observă George.

Dănuț căscă.

— La caisul ăsta te referi ?

— Da' la cine credeai ? Lasă, că-l avem aici de vreo zece ani. Îmbătrînesc și pomii la fel ca oamenii ; îmbătrînesc și mor.

— Zece ani ai zis ? se miră Sandu. Am avut și noi unul la fel în curte. Făcea niște caise cît pumnul de mari, uite-așa...

— Care, Sandule, ăla dinspre „ulicioară" ?

— Aha, uite că George nu l-a uitat, chicoti Sandu, că doar el în persoană a căzut cu creanga...

— Adevărul e că nu eu am căzut cu creanga, îl întrerupse George, ci invers. Mă urcasem sus, aproape de vîrf, unde mai rămăseseră cîteva caise și tocmai cînd mă pregăteam să...

În momentul acela, dinspre apartamentul în care locuia familia lui Adrian, se auziră strigăte, amenințări, lipăituri de picioare goale pe ciment, după care apăru chiar prîslea în persoană, urmărit la cîțiva metri de bunică-sa.

— Ţi-arăt eu ţie, împieliţatule, pun eu mîna pe tine ! Îi spun eu maică-ti ce-ai făcut !

— Da' ce-am făcut ? o înfruntă băiatul de la distanţă.

— Vezi tu, lasă, bombăni ca pentru sine bătrîna, aplecîndu-se şi culegîndu-şi de pe jos papucii pierduţi în timpul urmăririi. Auzi-auzi, ce-i trece diavolului prin cap ! Cine-a mai auzit aşa ceva ? Să bage el pisica în cuptor... ! Şi dacă era focul aprins, nu se cocea pisica... ? Doamne, ce-ţi e şi cu afurisiţii ăştia !

Auzind despre ce era vorba, cei trei băieţi de sub cais izbucniră în rîs. De sus, din vişin, Adrian rîdea şi el pe înfundate.

— Hai, dă-te jos de-acolo, c-a plecat bunică-ta. Sau, dacă-ţi place acolo, n-ai decît să rămîi ! Noi ne angajăm să-ţi aducem zilnic de-ale gurii, nu, băieţi ? rîse Sandu cu gura pîn-la urechi.

— Hopa ! făcu Adrian şi într-o clipă fu jos.

— Da ştiţi că mi s-a făcut foame şi mie ? Voi cum staţi ? zise Dănuţ.

— La fel de rău, răspunse George.

Adrian, cocoţat pe gard, îi întrebă :

— Şi eu ce fac singur ?

— Ştiu şi eu ? ridică din umeri Sandu. Ba nu, stai că mi-a venit o idee : ia din magazie capcana de şoareci a doamnei Vîlcu, prinde toate mîţele din vecini şi bagă-le în cuptor. E clar ?

Puştiul îi lăsă să se îndepărteze, apoi îşi luă inima-n dinţi şi strigă :

— Mulţumesc pentru idee ! Poţi s-o păstrezi pentru tine, spiritualule !

CAPITOLUL II

Primul pas spre necunoscut, sau farmecul nebănuit pe care-l pot avea uneori ultimele zile ale vacanţei mari.

Soarele răsărea din apele Dunării, roşu ca un ban de aramă. Deasupra fluviului se ridica încet un abur tre-

murător, ce voala asemeni unei perdele străvezii țărmul de vizavi, sălciile, vapoarele ancorate în port, clădirile masive de pe malul dinspre oraș. Efectul era fascinant : privind siluetele neclare ale obiectelor din jur, îți puteai lăsa închipuirea să contureze orice, ca într-o lume de basm, în care totul este posibil și pe care cu greu te poți hotărî s-o părăsești.

Orașul se trezea și-și dezmorțea membrele toropite de somnul greu de dinaintea dimineții. La un difuzor se dădu ora exactă și semnalele cronometrului rămaseră cîteva secunde în aer, după care se stinseră brusc. De undeva, din port, o sirenă începu să șuiere prelung, apoi o alta și încă una, pînă cînd, deasupra orașului buimac de somn se întinse, poruncitor și totuși firesc, mugetul acela adînc. „Treziți-vă, păreau să spună zecile de sirene. E ora șase."

Pentru oameni începea o nouă zi de muncă. Tramvaiele scoteau vaiete prelungi la curbe, strivind sub roți picăturile de rouă proaspătă, oprindu-se și luînd alți și alți pasageri gălăgioși și veseli. Zona industrială a orașului sorbea ca un burete imens tot valul acesta viu și, în fața acestei comparații ce-i trecu o secundă prin minte, George zîmbi aproape fără să vrea.

Orașul, marele oraș dunărean, se trezea.

De pe țărm, cei patru băieți priveau tăcuți puhoiul de ape căruia aveau să-i arunce în curînd mănușa și o undă de teamă se strecură în inima fiecăruia dintre ei. Din apropiere, Ringo scruta la fel de gînditor fluviul, imaginîndu-și în felul lui viitoarele aventuri.

În apa de la mal se zăreau zeci de peștișori negricioși, zbenguindu-se încolo și încoace. Un singur gest, o umbră, erau suficiente ca să-i sperie. În aceeași secundă, bancul acela minuscul se întorcea brusc și se năpustea de-a valma într-acolo de unde venise. Înaintînd și retrăgîndu-se, valurile dezgoleau carena unei bărci și expuneau vederii mulțimea de scoici negre lipite pe lemnul ud.

Cîinele își clănțăni colții după o muscă prea supărătoare ce i se plimba pe spinare, apoi se întoarse și privi din nou malul opus. Nările îi fremătau de încordare.

— Ei, gata cu gîndurile ? rupse tăcerea Dănuț. E vremea.

Un bătrînel mustăcios se apropiase tăcut și-i privea cu atenție.

— A și apărut unul care cască gura la noi, zise în șoaptă George.

— Nu-i nimic, îi sfătui Sandu. Nu-l băgați în seamă.

Fiecare din ei știa precis ce are de făcut. Mai întîi puseră pe pămînt cele două scînduri proaspăt geluite, ascuțite la unul din capete și lungi de aproape trei metri. Peste ele așezară camerele de mașină umflate, negre și lucioase, cîte două pe fiecare scîndură, lăsînd între ele cam jumătate de metru. Tot cam atît rămăsese la fiecare capăt al plutelor, în față și în spate. Pe aceste portbagaje improvizate puteau să-și pună o parte din lucruri. Legară pe urmă camerele de scînduri cu sfoară groasă, făcură cîteva noduri trainice și astfel, plutele erau gata.

— Vă plac? îi întrebă George, el însuși încîntat de ceea ce reușiseră să facă. Mai sigure ca un transatlantic și mai ușoare ca o saltea pneumatică.

— Îhîm, mormăi Sandu, au ieșit destul de bine.

Adrian lovi cu vîrful piciorului una dintre camere și, făcînd un semn în direcția lui Dănuț, întrebă:

— Credeți că-l vor ține și pe prietenul nostru?

— Ba bine că nu, zîmbi George. Cu toate că are gabaritul depășit.

În vremea aceasta, Ringo coborî pe țărm, la numai cîțiva centimetri de apă și adulmecă în vînt, scheunînd de nerăbdare. Cîțiva pescărușI se ridicară în zbor și trecură ca fulgerul prin fața lor. Jerbe de stropi argintii se ridicau în urmă-le acolo unde aripile atingeau suprafața fluviului.

— Legați sacii, spuse Dănuț. Cu mare grijă, să nu rămînem fără ei.

Luă tot el unul dintre saci și-l propti zdravăn de partea din spate a ambarcațiunii pe care avea să plutească.

— Asta-i iahtul nostru, piciule, îi zise lui Adrian. Al meu și al tău.

— Văleu, tocmai pe mine a picat năpasta? se lamentă pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios puștiul.

— Ai să-mi mulțumești într-o zi, îl asigură celălalt. Apoi, se întoarse către Sandu și George: Voi ați terminat?

— Imediat, gîfîi Sandu.

Legați ermetic la gură, sacii aceia în care își înghesuiseră tot avutul, nu numai că nu i-ar fi stînjenit defel, ci

dimpotrivă, dădeau un plus de stabilitate plutelor și, în caz de forță majoră, ar fi plutit ca niște colaci de salvare.

Petrecură undițele prin inelele de sîrmă montate pe spatele scîndurilor și le strînseră bine cu sfoară cauciucată.

Acum totul era gata.

— Neașteptat de simplu, spuse Sandu.

— Mda, făcu Dănuț. Acum să vă văd, flăcăi!

Se dezbrăcară și rămaseră numai în slip, iar hainele și le îngrămădiră într-altă pungă, pe care o legară alături de celelalte lucruri. Era destul de răcoare și făcură cîteva mișcări de încălzire.

Primul care intră în apă fu Dănuț. Înaintă nesigur, pipăind cu piciorul pietrișul de pe fund, zgribulit și, deodată, se lungi pe burtă și se îndepărtă înot cîțiva metri.

— E adîncă acolo unde ești? îl întrebă Sandu.

— Privește! strigă Dănuț și se cufundă în picioare, cu o mînă ridicată deasupra capului. Apa îi ajungea aproape de cot.

— Rece? zise Sandu cînd îl văzu apărînd la suprafață.

— E destul de rece, dar m-am obișnuit, veni răspunsul.

Cei trei de pe mal ridicară de jos prima plută și o puseră ușor pe apă, după care o împinseră înainte, către locul unde se afla prietenul lor. Ambarcațiunea vibră pe valuri și, împinsă cu forță, înaintă lin, tăind cu ușurință apa. Făcură la fel și cu cea de-a doua. În fine, porniră și ei în urma plutelor. Înotînd încet, le ajunseră din urmă și se urcară pe locurile lor. Văzîndu-se singur pe mal, Ringo privi înapoi, scheună subțire din fundul gîtlejului, ridică un picior și-l băgă în apă, apoi pe următorul, ezită o secundă și, hotărîndu-se, se avîntă în larg.

— Hai, Ringo, curaj, bătrîne! îl chemă Sandu.

Cu botul larg deschis și urechile lăsate pe spate, uriașul cîine-lup îi ajunse din urmă și, parcă vrînd să-i convingă pe cei patru băieți că pentru el înotul nu e cine știe ce mare scofală, îi depășsi fără să privească în urmă.

Vîslele păreau poleite cu aur. Intrară în umbra rece a unui remorcher ancorat la țărm. Tropăiturile și strigătele de la bordul vasului dovedeau că echipajul se pregătea de plecare. Cineva strigă la ei prin portavoce, dar

exact în momentul acela, motorul remorcherului începu să duduie și nu auziră nimic.

— Dați-i bătaie, nu mai căscați gura la ăștia! urlă Dănuț pentru a acoperi zgomotul infernal de pe vas. Nu vedeți că-i încurcăm?

Întețiră ritmul. În stînga, în spatele lor, se zărea coșul de cărămidă roșie al fostei mori a orașului. Zecile de ferestre sparte ale clădirii părăsite rînjeau spre Dunăre.

Razele soarelui îi orbiră pentru o fracțiune de secundă la ieșirea din zona întunecată a remorcherului. Scăpară tocmai la timp. Din spate se auzi zornăitul greoi al lanțului ancorei, urmat de un semnal lung de sirenă și apa începu să se învolbureze sub pupa scundă a vasului. Cei patru băieți erau însă departe.

Depășiră zona calmă a țărmului și se angajară în traversarea curentului de mijloc. Aici valurile erau mult mai mari și, cu toate că nu se simțea nici o boare de vînt, aerul era rece. Fu necesar să-și dubleze eforturile pentru a înainta cîtuși de puțin. În fața lor, țărmul fugea cu repeziciune înapoi, semn că forța curentului îi ducea iute în josul apei. Acum se vădi, dacă mai era nevoie, cîtă dreptate avusese deunăzi Sandu, prevenindu-i asupra forței și vitezei fluviului în porțiunea aceea.

Evitară în ultimul moment și cu mari emoții ciocnirea cu un trunchi de copac noduros, ascuns trei sferturi în apă. La început crezură că sînt niște crengi plutitoare, așa cum se nimeresc adeseori pe Dunăre, furate de valuri de la mal, cine știe de unde. Abia cînd crengile se apropiară, băieții își dădură seama de pericol. Dar lemnul se strecură miraculos printre cele două ambarcațiuni și pluti mai departe. Răsuflară ușurați și își reîncepură cu și mai multă vigoare vîslitul. „Mai bine un dram de noroc, decît un car de minte", își spuse George, ștergîndu-și cu dosul palmei transpirația de pe frunte.

— Unu-doi, unu-doi, începu Dănuț să numere cu glas tare pentru a impune un ritm constant vîslașilor.

Curentul îi deviase zdravăn.

— Vedeți, strigă Sandu, ne scoate la plajă, așa cum prevăzusem!

— Putem noi să tocim o mie de ani la matematică, pe Sandu tot nu-l ajungem, zise flegmatic Adrian. Ce-nseamnă talentul, dom'le!

Țărmul era acum destul de aproape. Plaja, înconjurată de pădurea de sălcii, era pustie. În locul în care ajunseseră curentul se domolise vizibil.

— Nu slăbiți ritmul, le atrase atenția Dănuț. Trebuie să vîslim la deal.

— Celebrul „punct T" al lui Sandu, rîse George.

— Ingraților ! șuieră ostenit cel ironizat.

— Ia-o ușurel, „homo matematicus", ușurel !

Vîslitul împotriva curentului îi epuizase și acum, cînd mai aveau atît de puțin pînă la destinație, fiecare secundă, fiecare mișcare le cerea o mobilizare extraordinară a voinței, le storcea ultima fărîmă de energie. Iată de ce rămaseră cu gurile căscate cînd, la un moment dat, Adrian începu să hăulească din toate puterile, făcînd să răsune pădurea de sălcii pînă hăt-departe. Din hățișul de la mal, auziră un glas morocănos.

— Hei, voi de colo, liniște ! Nu se-aude, sau poate vreți să vin la voi ?

— Care ești acolo, nenicule ? Ia scoate nasul din papură, să te vedem și noi !

— Ce curajos e ăsta mic ! zîmbi George.

— Îi dă și mîna, zise Dănuț.

În mijlocul fluviului, unde erau, se simțeau liberi și puternici, așa cum se simt numai păsările în necuprinsul cerului. Erau împreună și asta le sporea, fără îndoială, încrederea.

— Haida-de, făcu morocănosul din păpuriș, nedînd vreun semn că ar dori să-și demaște ascunzișul.

Este cunoscută, de altfel, îndărătnicia cu care pescarul adevăratul pescar de zi cu zi, își păzește cotlonul, meticulozitatea cu care îl maschează pentru a-l feri de ochii iscoditori ai rivalilor. Pe un astfel de pescar, dacă-l urmărești prin baltă, din dorința sinceră a novicelui de a se plasa lîngă un „veteran", nu vei fi niciodată în stare să-l determini să te accepte ca tovarăș. Pentru că pescarul adevărat este în stare să te poarte ore întregi prin soare, trecînd de nenumărate ori pe lîngă „locul său", pe care, pentru nimic în lume nu ți l-ar desconspira, chiar cu riscul ca după o astfel de alergătură să se întoarcă acasă cu traista goală.

Minutele treceau și cele două plute înaintau tot mai anevoie. Razele soarelui pulverizau deasupra fluviului praf de aur fin.

— Ne apropiem, spuse Sandu, respirînd sacadat.

Văzut din apropiere, ţărmul era neasemuit de frumos. Malul, uşor povîrnit, se dezvăluia în faţa ochilor aidoma unui covor verde pe care piciorul omului n-ar fi cutezat să-l atingă. Valuri domoale rostogoleau pietricelele albe ce împodobeau ca o dantelă locul în care apa se întîlnea cu uscatul. Cîţiva paşi mai încolo, sălcii pletoase se unduiau peste ochiurile de apă rămase cine ştie de cînd, poate de la ultimele inundaţii, printre tulpinile crăpate şi scorburoase. Şi peste toate acestea se ridica orăcăitul broaştelor, într-un cor dezorganizat şi năvalnic.

Cei patru băieţi încetiniră vîslitul şi rămaseră cîteva clipe muţi de uimire dinaintea privelişti pe care natura le-o oferea cu generozitate.

— Uitasem cît de frumos e locul acesta ! şopti George.

Momentul de linişte care urmă fu întrerupt de Adrian.

— Primul, sînt primul ! strigă el pe neaşteptate, sărind în apa puţin adîncă şi caldă. Alergînd spre mal, stîrni în cale largi evantaie de stropi multicolori.

„Parcă ar călca pe o puzderie de nestemate", îşi spuse George.

În timpul acesta, Adrian escaladă cu uşurinţă porţiunea mai pieptişă a ţărmului şi, o dată ajuns sus, înfipse vîsla în pămîntul moale cu un gest de explorator veritabil, apoi, strigînd întruna „sînt primul, sînt primul !", începu să facă tumbe prin iarbă şi să se strîmbe la ceilalţi.

— Ia te uită cine-i al doilea ! urlă Dănuţ. Marele Ringo, în persoană !

Ajuns pe mal, cîinele se scutură din tot trupul împroşcînd cu apă, după care se lungi pe iarbă şi privi întrebător spre băieţi. „La ce bun atîta veselie ?" părea să se întrebe nedumerit.

Dănuţ, Sandu şi George săriră în apă şi ridicară plutele pe umeri. Primii doi urcară pe mal şi le traseră pe iarbă. La un control sumar constatară că nu le lipsea nimic. Se întinseră apoi pe iarba moale şi curată cu sufletul plin de bucurie, încîntaţi de frumuseţea locului. Oboseala dispăruse ca prin farmec. La fel neliniştea şi primejdiile traversării. Toate acestea rămăseseră în urmă, pieriseră în undele domoale ale Dunării.

Sandu îi făcu cu ochiul lui George şi împreună se aruncară peste Dănuţ cu feţele schimonosite de rîs, într-o încurcătură de nedescris de mîini şi de picioare.

— Doborîți-l ! Doborîți-l !

Se ridicau și se prăvăleau iar unul peste altul icnind, zbierînd cît îi ținea gura, luînd-o mereu de la capăt, veseli și neastîmpărați. Osteniți, în cele din urmă se potoliră și se întinseră pe iarbă, mîngîiați de soarele dimineții.

— Priviți-l pe Ringo ! Cuțu-cuțu ! Bravo, cîine, stai ca un belfer în vreme ce ăștia îl bușesc pe stăpînă-tu de-i sare smalțul ! Hai, în apă cu tine, patruped nesimțitor ! zise Sandu.

Chiuind, cei patru băieți săriră în picioare, se repeziră la cîine, îl apucară care de unde putu și-i făcură vînt în apă.

— Bietul de el, îl căină Adrian și se întinse pe iarbă.

— Ai remușcări, piciule ?

— Cîinele e cel mai bun prieten al omului, zise Dănuț cu un aer doct.

— D-aia nu-i prieten cu voi, se hlizi Sandu.

În timpul acesta, Ringo ieși pe mal mîrîind, cu urechile pleoștite, se zburli și se scutură de cîteva ori, se apropie cu pași țepeni de cei patru băieți și, fără a-i lua în seamă, se întinse greoi lîngă ei.

Pe Dunăre trecea un remorcher mătăhălos, trăgînd din greu trei șlepuri încărcate. Băieții săriră în picioare și le salutară cu strigăte entuziaste, care atraseră atenția pilotului. Un șuierat voios de sirenă le răspunse și ei se însuflețiră și mai mult. Valurile stîrnite de convoi tulburară mîlul de la mal și acoperiră pentru cîtăva vreme pietrișul.

— E timpul să despachetăm, le aminti Dănuț.

— Ah, ce bine e la soare ! zise George și se întinse pe burtă, moleșit de căldura care-i biciuia trupul gol.

— Sus ! Destul cu lenea !

Dezlegară sacii de plastic și le controlară conținutul, traseră undițele din inelele lor, dezumflară camerele și le împachetară cu atenție, după care legară scîndurile umede una peste alta. În mai puțin de jumătate de ceas totul fu rînduit și, împărțindu-și poverile în mod cît mai echilibrat, o porniră către cabană.

Poteca șerpuia printre sălciile bătrîne, cu excrescențe ciudate, printre rugi de mure coapte și printre hățișuri, ocolea locurile mlăștinoase, unde piciorul se afunda ușor pînă mai sus de gleznă, apoi, cale de cîțiva zeci de metri,

însoțea un braț de apă puțin adînc și acoperit aproape în întregime de mătase verzuie. Zeci de broaște cu ochi bulbucați și ageri săriră în apă și-i pîndiră de acolo pe cei patru călători. Iarba grasă și moale șoptea îmbietor sub tălpile goale. Pe malul celălalt al brațului acela părăsit, o barză pășea rar, ca o doamnă de neam ales, pe care nimic n-o poate deturna de la preocupările zilnice. „Nu-mi pasă de voi", părea să spună gesturile ei sigure, pline de importanță.

Tocmai în clipa în care Dănuț, icnind sub greutatea celor două scînduri, ar fi vrut să-l întrebe pe George cît mai aveau de mers, în fața lor se ivi printre sălcii o căsuță de lemn, vopsită în verde, atît de mică încît părea decupată din basmul cu Albă-ca-Zăpada și piticii ei.

— Iat-o, zise George.

— Credeam că nu mai ajungem, suflă din greu Dănuț.

— Sînt grele scîndurile alea, Dane ?

Cel întrebat dădu din cap a lehamite.

— Ia te uită, urmă Sandu surîzînd viclean, și eu, care aș fi dat bucuros sacii ăștia pe șandramaua aia din spatele tău !

— Lasă, du-le sănătos, adăugă și George, văzînd figura deznădăjduită a lui Dănuț, că și ele te-au dus pe tine !

— Mai terminați, babelor, cu trăncăneala, că o să mă faceți să pun astea jos și să vă trag o chelfăneală, s-o țineți minte cîte zile veți avea !

Se apropiară și, la prima vedere, cabana părea părăsită. Nici un zgomot, nici o mișcare.

— Hei ! strigă George.

Nici un răspuns. Băieții se priviră nedumeriți.

— Unde-o fi Dorin ?

Ocoliră cabana și dădură într-un luminiș nu prea mare. Ceva mai încolo, cîțiva stupi stăteau pitiți în iarbă. Și, deodată, zăriră printre tulpinile negre și noduroase ale arborilor, oglinda liniștită a ghiolului. Se apropiară cu băgare de seamă pentru a nu tulbura pacea locului. Peisajul era, într-adevăr, fascinant. Razele de soare pătrundeau pieziș în apa liniștită dezvăluind o lume necunoscută și tainică. Frunze uriașe de nufăr se legănau imperceptibil, ca împinse de o mînă nevăzută. Ici-colo, rămurelele sălciilor de pe mal zgîriau fața diafană a

apei. Pe deasupra ghiolului zbură zbîrnîind un calu-popii cărămiziu.

— Pe-aici, pe undeva, trebuie să fie și frate-meu, spuse George privind în jur.

Se întoarseră în poienița din spatele cabanei. Ringo se opri dinaintea unuia dintre stupi și mirosi cu prudență urdinișul în jurul căruia albinele roiau fără răgaz. Nemulțumindu-se numai cu atît și recăpătîndu-și îndrăzneala înnăscută, își vîrî botul adînc în crăpătura îngustă. Încercare complet neinspirată de altfel, pentru că imediat zece-douăzeci de zburătoare tăbărîră cu puteri unite asupra intrusului și-l alergară printre sălcii și tufișuri o bună bucată de vreme.

— Ringo, la mine! îl chemă Sandu, bătîndu-și pulpa piciorului cu palma.

Cîinele își întrerupse goana și se opri în fața stăpînului. Văzîndu-l cum arăta, ostenit de alergătură și speriat, cei patru băieți izbucniră în rîs.

— Vai de capul tău, îl compătimi Adrian. Dacă te-ai vedea cum arăți, ai mai lua-o o dată la sănătoasa.

Vorbele acestea, spuse pe un ton cît se poate de zeflemitor, se dovediră a fi mult mai dureroase pentru sărmanul patruped decît chiar umilința la care fusese supus din partea albinelor. Cu coada între picioare, cu urechile pleoștite, cîinele se ascunse în stufăriș. În secunda următoare însă, din direcția aceea se auzi un mîrîit feroce urmat de un lătrat lung și, din păpurișul des se năpusti peste ei, privind îngrozit în urmă, Dorin.

— Mamă-doamne, ce spaimă am mai tras, zise scuturîndu-și pantalonii.

Sub impresia apariției fulgerătoare a prietenului lor mai mare, veselia celor patru atinse culmea.

— Extraordinar! strigă Dănuț, rîzînd cu gura pînă la urechi. Extraordinar! Ia priviți-l ce mutră nevinovată are!

Într-adevăr, Ringo își făcu apariția arborînd cea mai candidă mină de care era în stare.

— Ingratule! îl apostrofă Dorin, printre hohotele ceva mai potolite de-acum ale celorlalți. Halal cîine-lup mai ești! Auzi, să nu mă recunoască el pe mine! Iar voi, se întoarse el spre băieți, mai terminați o dată cu rîsul ăsta enervant!

înalt și voinic, avea în mișcări ceva felin și un glas plăcut, baritonal.

— Dormeam de mai mare dragul, începu să explice, și cînd colo, o dihanie mătăhăloasă dă peste mine în stufăriș ! Spuneți și voi : Tarzan să fi fost și tot ar fi dat bir cu fugiții ! Dar ia uitați-vă la el, ce-o fi găsit acolo ?

Cîinele privea cu mare interes în iarbă. Se apropiară toți cinci și se dumiriră imediat despre ce era vorba. La picioarele lui, pe pămîntul clisos, se afla o broască țestoasă neobișnuit de mare.

— Asta-i cît basca lui bunică-tău, Sandule, zise Adrian.

Cînd hohotele se mai potoliră, Dorin se aplecă și o întoarse cu burta în sus ca să o poată privi mai bine, după care o răsturnă la loc și o împinse cu piciorul în iarbă. Dovedind că-și cunoștea mai bine ca oricare altul interesele, batracianul se pierdu imediat în hățiș.

— Și de ce ziceai că pleci la București ? întrebă Dănuț și mușcă zgomotos din roșia pe care o avea în mînă.

— Un examen..., răspunse tînărul printre îmbucături.

— Greu ?

— Hm... nu prea. Specialitate...

— Și ce tocești acolo ? se amestecă și Adrian în vorbă, arătînd spre caietul pe care Dorin îl pusese jos, lîngă el.

— N-ați văzut ? rîse cel întrebat cu gura pîn-la urechi. Iarba !

— Bună, mormăi cu gura plină Dănuț.

— Da' voi, ia spuneți, ce-nvîrtiți pe-aici ?

— Tu ce crezi ? îi răspunse tot printr-o întrebare frate-său.

Dorin întinse mîna, rupse o crenguță, o roji și și-o vîri printre dinți în loc de scobitoare.

— Eu ? Mda, precis ați făcut vreo boroboață pe-acasă.

— Mare pișicher, Dorin ăsta, zîmbi Dănuț. S-a „prins" imediat.

Tolănit pe iarbă în spatele lui Sandu, Ringo primi și el două felioare de salam, pe care le hăpăi imediat. Apoi își privi rugător stăpînul.

— Asta n-a pus nici pe-o măsea, zise Dănuț.

Prin urmare, Sandu îi întinse flămîndului o bucată zdravănă de pîine pe care cîinele, după ce o adulmecă,

o împinse cu botul mai încolo, cuprins de o vădită nemulțumire.

— Ei, așa mai zic și eu, spuse Dănuț, ridicîndu-se și întinzîndu-se pînă-i trosniră oasele. Acum mai putem sta de vorbă. Și, ca să fiu sincer, nu-mi prea mai arde de pescuit. Mai degrabă m-aș întinde pe undeva, pe-aici, la umbră.

— Păi de asta am bătut noi atîta drum, măria-ta ? îl dojeni Sandu.

Strînseră resturile de mîncare și scuturară ștergarul întins direct pe iarbă. Își trecură unul-altuia bidonașul plin cu apă și băură cu sete.

— Nu, Dorine, mi-a trecut somnul, răspunse Dănuț semnelor insistente pe care celălalt i le adresa. Merg cu ei.

— N-ai decît !

Dorin plecă spre cabană fluierînd încetișor. Trase ușa după el și, imediat după aceea, dinăuntru se auziră acordurile unei melodii de muzică ușoară, la mare modă în vara aceea.

— Are și muzică, dădu admirativ din cap Adrian. Așa viață mai zic și eu !

— Mergem, Dane ?

— Gata, mergem !

Își luară undițele și o porniră către ghiolul din spatele cabanei.

— Vom avea ceva noroc, ce ziceți ? îi iscodi Adrian. Eu unul ard de nerăbdare să arunc undița. Așa ceva n-am mai simțit de ani de zile... Atît de nerăbdător am mai fost doar înainte de a intra în clasa întîia, cînd așteptam să înceapă școala, cu caietele și creioanele pregătite de...

— Dac-ai fi știut tu ce e aia..., îl întrerupse Sandu cu o expresie de adîncă compătimire întipărită pe chip.

Dar piciul nu-l luă în seamă.

— Întotdeauna am visat să trăiesc așa, pe picioarele mele. Ca Robinson Crusoe, de pildă. Știți ce ? Am o propunere : să mîncăm numai din agoniseala zilnică. Cît vom sta pe-aici, desigur. Am prins pește, mîncăm, n-am prins, salutare, la post, băieți !

— Ce-ți veni ? se holbă Dănuț. Măi, da isteț mai ești !

— Norocul nostru că la capitolul ăsta, al mîncării, stăm încă destul de bine, chicoti George.

Ajunseră pe malul ghiolului. Prin frunzișul rar al sălciilor lumina se prefira într-un evantai larg de tonuri, scoțînd din anonimat petice de iarbă și de țărm, ochiuri de apă în care viața pulsa în miriade de forme, frunze, broțăcei și raci, mormoloci și fluturi. Și imensa majoritate a acestora abia dacă observară sau nu băgară deloc în seamă apariția omului, fiecare preocupat de ale sale, păzindu-și cotlonul, împerechindu-se și alergînd după hrană, într-un du-te-vino fără mișcări de prisos, imperceptibil aproape, dar energic și continuu.

Desfășurară undițele de pe trestie și mai cercetară o dată ascuțișul cîrligelor.

— Rîmele, ceru Dănuț.

Adrian deschise cutia cu rîme și trase una albă, lungă și subțire, apoi alte două la fel.

— Ia uitați-vă la ăsta mic cu ce viermi intestinali vrea să prindă pește ! bodogăni Dănuț și ridică cu vîrful degetelor una din rîmele acelea jalnice, în vreme ce exemplarele rămase se retrăgeau din răsputeri spre fundul cutiei, acolo unde pămîntul presărat în ajun peste ele formase un bulgăre inform.

— Atîta ai avut și tu de făcut ieri..., îl luă în primire pe puști și Sandu, plescăind din limbă înciudat. Astea-s rîme ? Leșinatele astea ? Și de nu ți-aș fi spus ! Trebuia să iei apa în care a spălat bunică-ta carnea, s-o...

— ...s-o verși peste locul în care știi că sînt rîme..., continuă în derîdere Adrian. Știu, așa am și făcut, urmă și ridică din umeri dezamăgit.

— Se vede c-ai făcut întocmai, zise George ironic. Lasă-l, Sandule, hai să vedem, mai bine, ce se poate face cu astea.

Scoaseră cîteva rîme mai dolofane din cutie și le înjumătățiră. Le înfipseră apoi în cîrlig, potriviră plutele, din ochi, pentru adîncimea la care bănuiau că mușcă bibanul și aruncară. Apa înghiți cu un plescăit pe care doar pescarii adevărați îl pot aprecia cîrligele, plumburile și cea mai mare parte din firul de nailon. Împlîntară capătul bețelor de stuf în mîl și începură să-și amenajeze locul de pîndă, operațiune pe care, din cauza grabei de a arunca undița, o lăsară la urmă. Căptușiră malul cu crengi verzi de salcie și bătătoriră pămîntul cu piciorul. Legară apoi cele două juvelnice și le cufundară în apă, la îndemînă. Își împărțiră rîmele.

Apa ghiolului era liniștită, prielnică pescuitului. Deocamdată, plutele stăteau nemișcate. Liniștea se înstăpîni peste baltă.

— Ori e ora nepotrivită, ori rîmele astea nu sînt bune de nimic, șopti Sandu.

— Șșșt, făcu Adrian. Uitați-vă, la mine trage!

Într-adevăr, pluta zvîcnea ușor, fără a se hotărî însă să se lase la fund.

— Jai, mărunțiș, șopti George către Adrian. Ce-ți lingi buzele așa? Lasă-l, lasă-l să tragă ca lumea!

Jai, în limbaj pescăresc, i se spune puietului mărunt, folosit ca momeală la peștele răpitor. Peștișorii de toate soiurile care se bălăcesc la mal ciugulesc cu lăcomie momeala, prea mare pentru ei, derutîndu-i pe mai toți pescarii începători, tentați să tragă undița din apă la cea mai mică mișcare a plutei.

Primul care scoase undița fu Sandu, pe care-l enerva ticăitul neîntrerupt al plutei. De unul dintre cîrlige atîrna un rac negru și vioi care, cînd se văzu afară din apă, începu să-și clămpăne coada și să-și agite amenințător cleștii.

— Ia te uită ce frumusețe de rac! se bucură băiatul. Norocul lui că...

— Mai taci odată! se răsti Dănuț la el.

Racul căzu greoi în apă. În locul acela se iscară multime de vălurele concentrice, care se domoliră repede și suprafața ghiolului redeveni netedă și calmă ca mai-nainte.

— Hopa, sus cu el! exclamă George plin de bucurie și trase pe mal un biban de toată frumusețea. Gata, am făcut safteaua!

Sandu scoase undița din apă, înfipse mai bine rîmele în cîrlige și spuse peste umăr:

— Și ce te lauzi așa?

— E pește, nu rac! îl înfruntă George rîzînd pe sub mustață.

Strecură peștele în juvelnic, schimbă rîmele și lansă din nou.

Trecură vreo cîteva minute fără să se mai întîmple nimic. Un pîrîit prelung, ca de mitralieră, îi făcu să-și ciulească urechile și să privească speriați în jur.

— Ce-a fost asta ?

— Stați liniștiți, e Vasilica, o ciocănitoare ce-și are sălașul prin împrejurimi, le explică George.

— Aha ! strigă pe neașteptate Adrian. Uite-l ! Și zicînd acestea, scoase pe mal un adevărat rege al bibanilor, care se zbătea din toate puterile să scape din cîrlig, pierzîndu-se prin iarbă și apărînd iar, strălucitor ca argintul. Asta mai zic și eu pește ! zise întorcîndu-se spre ceilalți și arătîndu-le captura.

— Ia ! Ia ! se repeziră băieții.

— Nici n-ai bănui că-n băltoaca asta pot fi și astfel de pești, zise admirativ Dănuț.

— Călcați cu grijă, să nu-l stîlciți !

În următoarea jumătate de oră, juvelnicele se umplură pe trei sferturi. Pescarii experimentați știu că există un singur moment prielnic de pescuit pe zi, dimineața sau în faptul serii și că poți sta o zi întreagă pe malul apei fără să prinzi nimic, pentru ca într-o oră, într-o singură oră prielnică, să recuperezi tot timpul pierdut. Aceasta se poate întîmpla după ploaie sau în timpul ei, în zori, cînd ziua începe să decoloreze întunericul, la ore imprevizibile chiar și pentru cei mai versați. În momentul acela trebuie să lași totul de-o parte și, chiar dacă ai intenționat să-ți strîngi sculele, bogăția capturii te face să renunți la plecare.

Dănuț scoase juvelnicul din apă, îl cîntări în mînă și-l cufundă la loc.

— Să tot fie vreo două kilograme, aprecie cu glas tare

Soarele ajunsese în punctul din care își începea coborîșul zilnic spre asfințit.

— Eu unul m-am plictisit, zise George și se întinse de-i trosniră oasele.

— Drum bun și cale bătută ! îi ură Sandu.

— Cred c-am să-ți urmez exemplul, George. Aici nu prea mai avem ce face ; oricum, pentru masa de seară am prins destul pește. N-are rost să facem pagubă doar așa, de amorul artei, zise Dănuț și începu să-și strîngă undița.

— Mîine am să vă duc într-un loc unde vom găsi rîme din acelea negre și tari ca șerpii, le promise George. Mai stați, Sandule ?

— Încă puțin..., așa, ăsta-i ultimul, răspunse cel întrebat și trase undița în care se zbătea un exemplar rarisim. Dacă voi plecați, mergem și noi, de acord, piciule ?

— S-a făcut. Da, imediat... Ia uită-te, dom'le ! strigă Adrian

S-ar fi părut însă că partida de pescuit trebuia să aibă o desfășurare simetrică. În cîrligul lui Adrian se zbătea un alt rac, pe care acul ascuțit îl agățase pe sub platoșa verde-negricioasă. Înfuriat, băiatul îl izbi cu piciorul și-l făcu să zboare cîțiva metri mai încolo, apoi îl ridică de jos și-l înfipse cu cleștii în nămol. Racul se zbătea să scape, dar pesemne că nu-i era prea la îndemînă, căci rămase mai departe țintuit în mîl. Acum, picioarele lui viguroase nu-i mai slujeau la nimic și nici armura formidabilă de pe spinare și pîntece.

— Uitați-vă la el, zise Sandu, nu-i convine să-și petreacă noaptea aici !

Își strînseră uneltele de pescuit, scoaseră juvelnicele din apă, aruncară în baltă rîmele rămase și se înșirară pe potecă tăcuți, cu gîndurile aiurea. „E minunat cît de liniștit te simți după cîteva ceasuri petrecute la pescuit, își spuse George. Toate grijile zboară, luate de un vînt necunoscut și trupul îți devine ușor ca fulgul și ascultător la comenzile cele mai năstrușnice. Iar seara, te cuprinde o oboseală ca de plumb, obrajii arși de soare te frig, buzele-ți sînt crăpate și ai bea întruna apă, dar ce contează astea în fața mulțumirii de care ești cuprins, a liniștii ce-ți țiuie în urechi și te adoarme într-o clipită ? Uite, după o partidă de pescuit cum a fost cea de astăzi, sînt sigur că am să visez numai plute săltînd pe valuri, bibani și broaște și raci..."

Puse undița și juvelnicul jos și făcu calea întoarsă pînă în dreptul locului în care racul se zbătea să-și smulgă foarfecii din noroi. Îl eliberă și apoi repede, apucîndu-l cu vîrful degetelor de spinare, îl aruncă în ghiol.

— Vezi-ți de ale tale ! îi strigă din urmă. Ai doar pe fundul bălții și viermișori și melci, ai rădăcini dulci și moi, dar tu, lacomule, poftești la bietele noastre rîme și uite cum mai pătimești după aceea ! Asta să-ți fie învățătură de minte !

Făcu stînga-mprejur, își ajunse prietenii din urmă și li se alătură fără un cuvînt.

CAPITOLUL III

O rețetă specială de pește la proțap. Mesajul venit din eter. În aerul nopții plutește misterul.

Umbrele serii se înfiripau încetul cu încetul. Din stufăriș porni un orăcăit prelung, menit a aminti sutelor de broaște din împrejurimi că sosise ora concertului de seară. Urmară alte strigăte, răzlețe, ca niște încercări de a pune la unison întregul cor, după care orăcăitul deveni general, acoperind celelalte zgomote și întinzîndu-se în cîteva minute peste întreaga baltă.

Din cotloane ascunse în inima păpurișului, de pe frunze de nufăr, din scorburi întunecoase, din iarbă, de pe maluri, sute și mii de cîntăreți anonimi își vesteau prezența, cîntau cu ochii bulbucați și gușa zbătîndu-se, animați de o pornire formidabilă. Doar sus, pe un colț al acoperișului cabanei, o broscuță singuratică tăcea privind plină de curiozitate la cele ce se petreceau jos.

— Asta și-a uitat partitura acasă, rîse Dănuț, arătînd-o cu degetul.

Din frunzișul pădurii de sălcii și din tufișurile mai apropiate, hoarde de țînțari flămînzi o porneau ca niște nori în toate direcțiile, atacînd cu o rapacitate nemaiîntîlnită orice ființă ce le ieșea în cale. Om sau animal, se trezea cu pielea ciuruită, cu dîre de sînge și bășici pe întregul corp. Singurul remediu împotriva lor era fumul. Uneori, cremele sau alifiile aveau același efect.

Seara se strecura printre sălcii, se furișa peste ele cu pași ușori, neauziți.

Cei patru eroi ai povestirii noastre ședeau pe iarbă, în jurul unui foc aprins în pripă, pentru a alunga puzderia de țînțari, și curățau de solzi peștii prinși în ziua aceea. Ca niște cristale minunate, solzii zburau în toate direcțiile, cădeau pe pămînt, se amestecau prin iarbă, li se lipeau pe mîini, pe obraji și pe haine.

— Ce ziceți, să-i facem la proțap ? întrebă Dănuț.

— Mai încape vorbă ? ! se învoi imediat Sandu, în vre-

me ce se chinuia să despice cu vîrful cuțitului o roșioară. Îi preparăm după rețeta lui moș Artenie, starostele pescarilor, deși, mai mult ca sigur că n-o să ne iasă cum îi ieșea lui. Vă mai amintiți ?

— Bietul bătrîn, oftă George, cine știe prin ce canal s-o fi înecat... Dar, știți ce cred eu ? Moșul, simțindu-și sfîrșitul aproape, o fi pornit-o cu lotca în jos, spre Jurilofca, de unde spunea că se trag ai lui. Așa... de unul singur, să moară neștiut de nimeni... O asemenea moarte i s-ar fi potrivit ca o mănușă.

— Precum bătrînii elefanți, șopti Sandu.

— Da, continuă gînditor George, precum bătrînii elefanți. Și cine poate ști dacă nu l-or fi găsit în vreun cotlon al Dunării, mort de zile sau săptămîni întregi... Vă mai amintiți, bătrînul spunea adeseori că meseria lui s-a stins aici, prin părțile noastre și că, într-o bună zi, va porni-o înspre deltă, să-i învețe pe lipovenii cei tineri cum se trage năvodul. Mai știți ce-i plăcea rachiul ? Mi-aduc aminte, veneam cu tata și-i aduceam țuică sau rachiu din cel tare și plecam de la el cu barca plină de pește. „E poliată rău apa asta", repeta el mereu și arăta cu lehamite spre Dunăre, vrînd să spună, desigur, că apa e poluată și că nu mai e nimic de făcut.

Liniștea fermecată a bălții era întreruptă numai de vorba molcomă a lui George. Lîngă foc, cu privirile ațintite în întuneric, Ringo ședea tolănit cu botul pe labe.

— Cioplim proțapurile ? întrebă Dănuț ridicîndu-se de pe iarbă și risipind vraja ce-i cuprinsese pe toți.

Aleseră cîteva nuiele zdravene, le ascuțiră la unul din capete și le arseră la vîrf. Lemnul se afumă vîrtos. Mai aruncară un braț de vreascuri pe foc și flacăra se înălță înviorată. Deasupra lor, peste sălcii, trecu țipînd o pasăre de noapte.

Înfipseră peștii în proțap, împlîntară apoi nuielele cu celălalt capăt în pămînt, în jurul focului, cît mai aproape. Peștii sfîrîiau, rumenindu-se. În aer începu să se răspîndească un miros îmbietor, semn că nu peste multă vreme cina avea să fie gata.

Din cabană răzbăteau pînă la ei țiuiturile tranzistorului lui Dorin, care încerca să descifreze, pentru antrenament, cum le explicase el pe urmă, semnalele morse prinse de aparat pe unde scurte. Radioul șuiera, trosnea, se auzeau frînturi de cîntec, voci feminine rostind știrile de

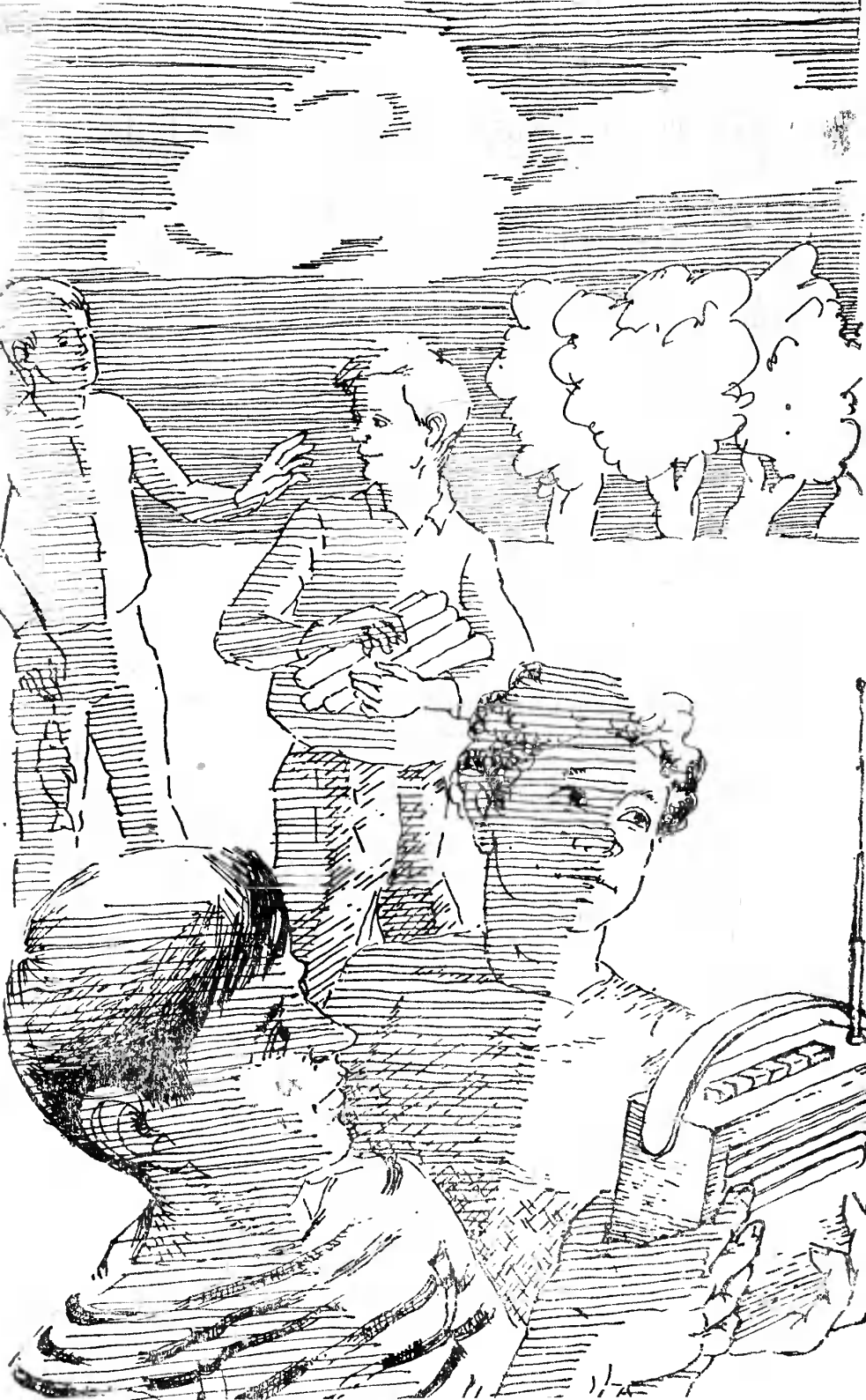

seară și, după îndelungi căutări, Dorin se oprea la ti-ti-urile lui pînă ce transmisia se termina, și iar țiuituri și trosnete și alte ti-ti-uri și ta-ta-uri.

Intunericul devenise dens și, dacă te depărtai de foc, deveneai pe dată ținta sigură a atacurilor escadrilelor de țînțari care, simțind prezența omului, stăteau pe-aproape și așteptau momentele favorabile. Singurul în afară de pericol era Dorin, apărat de tifonul ce acoperea fereastra căsuței.

— Unde-i sarea ? întrebă George.

— Am pus-o în sacul lui Dănuț, zise Sandu. Tot acolo trebuie să fie. În cabană.

Mai aruncară un braț de crengi uscate în foc. Peștii păreau fripți suficient. Scoaseră proțapurile din pămînt.

— Ușaa ! strigă din cabană Dorin la fratele său care, mai mult ca sigur, uitase ușa deschisă în vreme ce căuta cutiuța cu sare.

Ușa se trînti cu putere, măsură de precauție ce se dovedi tardivă, pentru că un minut după aceea izbucni un răcnet și mai cumplit în urma lui George care tocmai ieșea și Dorin, numai în slip, apăru în prag scărpinîndu-se de zor sub unul dintre omoplați. Dispăru din nou în cabană și ieși după cîteva minute îmbrăcat din cap pînă-n picioare, dar continuînd să se scarpine cu furie. Îi aruncă o privire mîniosă lui frate-său și se așeză necăjit pe iarbă.

— Mi-ai făcut-o, George, zise printre dinți. Să vă văd la noapte cum o să dormiți cu bestiile astea pe cap !

Celălalt își făcea de lucru pe lîngă foc.

— Ce vrei, am uitat-o.

— Ia pune, Dorine, niște muzică, îl rugă Dănuț. Nu ne mai chinui cu semnalele alea.

— Ia stai, ia stai ! se repezi Dorin la aparat. Individul transmite în clar ! -G-A-M-E-M-N-O-N A S-O-S-I-T M-I-I-N-E L-A P-L-O-P-U-L A-R-S O-R-A 2-2-1-5 N-A-V-I-G-A-T-O-R-U-L M-U-L-T-U-M-E-S-T-E T-E-R-M-I-N-A-T R-E-C-E-P-T-I-E. Ia te uită ! se miră el. Ce-o mai fi și asta ?

Urmă un moment de liniște. Din eter venea doar un pîrîit banal. Apoi, alte semnale :

A-M I-N-T-E-L-E-S P-E M-I-I-N-E S-E-A-R-A C-I-C-E-R-O T-E-R-M-I-N-A-T.

În vreme ce Dorin silabisea concentrat cuvintele „Navigatorului" și pe cele ale lui „Cicero", Dănuț zgîriase cu un beţișor pe nisip ceea ce i se păruse demn de reținut din mesajele necunoscuților : GAMEMNON... PLOPUL ARS... 22,15... CICERO.

Transmisia se terminase și în următoarele minute pe lungimea aceea de undă interveni un post puternic ce difuza muzică de jazz.

— Ei, ce ziceți, băieți ? Interesant, nu ? E unul dintre puținele mesaje *în clar* pe care l-am recepționat de cînd mă ocup cu treburile astea, spuse Dorin.

— Radioloniști amatori, își dădu cu părerea Dănuț.

— Te contrazic, Dane, și sînt convins că ai dreptate. În primul rînd, ritmul de transmitere arată o oarecare pricepere în mînuirea emițătorului. Apoi, mesajul, cum ați văzut, conține destule elemente concrete, care înlătură de la bun început presupunerea că toate astea ar fi un bluf. Ceva-ceva trebuie să fie. Dar ce ? Mărturisesc că habar n-am despre ce ar putea fi vorba. Din păcate, mîine pe la prînz trebuie să fiu la minister. Altfel, cred c-ar fi fost interesant de urmărit cum se vor desfășura lucrurile. Oricum, problema asta cu „plopul ars" pe voi vă depășește.

— Dar ce, sări Dănuț, există așa ceva pe-aici ?

Dorin zîmbi.

— La ce bun ?

— Te rugăm din suflet, Dorine, interveni în discuție și Adrian, povestește-ne ! Ochii îi sclipeau și se îmbujorase la față.

— Fie, acceptă Dorin. Mai întîi trebuie să vă spun că există, într-adevăr, prin partea locului un plop ars, la un kilometru și ceva de-aici, dincolo de plajă. Plopul ăsta a fost trăsnit cu vreo patru-cinci ani în urmă, în timpul unei furtuni puternice și a ars ca o torță o noapte întreagă. Gurile rele spun că ar fi fost ceva necurat la mijloc. Ce-a fost, ce n-a fost, cert este că din copacul acela falnic, care se vedea de la Căpitănia portului ca un turn, singur printre sălciile de pe mal, a rămas doar un trunchi înnegrit, ceva mai înalt de-un stat de om. În seara cu pricina mă întorceam de la Tulcea. Mi-a atras atenția cineva de pe vapor și cînd am privit spre locul acela, am văzut cerul luminat de o pălălaie uriașă, pe care doar plopul acela singuratic ar fi putut-o stîrni. Nu-mi amin-

tesc dacă în noaptea aia a și plouat. Unii spun că n-ar fi căzut nici măcar o picătură de ploaie, dar asta nu înseamnă că nu ar fi putut să fulgere. Pe de altă parte, dacă ploua, plopul n-avea cum să mai ardă. Ce să vă mai spun ? Radiograma asta mi se pare cel puțin... ciudată. Vă sfătuiesc să vă vedeți de treburile voastre și să nu vă mai bateți capul cu, să-i zicem, nemaipomenitul mister al plopului ars. Îmi promiteți ?

— Tii, ce titlu de roman ! chicoti George. „Nemaipomenitul mister al plopului ars"! Aventuri înspăimîntătoare, cadavre peste cadavre, amor turbat, focuri de pumnal în noapte, și totul numai cu cincisprezece lei ! Grăbiți-vă, pînă nu e prea tîrziu și cumpărați romanul secolului ! „Nemaipomenitul mister al..."

— Potolește-te ! Ce-ți veni ?

— Ia luați-i temperatura !

— Asta de la soare i se trage.

— Îmi promiteți ? întrebă din nou Dorin.

Băieții se priviră unul pe altul.

— Păi... știm și noi ?

— Ar mai fi ceva, gîndi cu voce tare Sandu. Totul e cît se poate de clar, nu încape nici o îndoială. Dar ce-o fi însemnînd „GAMEMNON" ăsta ?

— Hm..., „GAMEMNON"... N-am mai auzit niciodată un asemenea nume, zise nedumerit George.

— Parc-ar suna grecește, zău așa, interveni Adrian cu sfială, de parcă ar fi tulburat cu vorbele sale mersul lucrărilor unei conferințe de extraordinară importanță pentru destinele omenirii.

— Da, remarca lui ăsta micu' e corectă, îl aprobă Sandu. Sună grecește. Ca și Platon, ca și Laocoon...

— ...ca și Gamemnon, completă Adrian.

— A-gamemnon, deșteptule ! îl corectă Dănuț.

George dădu un răcnet și sări în sus de bucurie.

— Evrica ! Asta era : AGAMEMNON !

— E un vapor în port cu numele ăsta, zise ca pentru sine Dorin.

Remarca lui păru a fi trecut neobservată.

— „Amatorii" noștri par a fi familiarizați cu istoria antică, spuse, maliții, George. Cicero, Agamemnon...

— Mai lăsați misterele în pace și haideți să mîncăm, zise Dănuț. Peștii sînt numai bine rumeniți. Eu, unul, salivez de jumătate de oră.

Într-adevăr, peștii erau grozav de gustoși și mîncară cu mare poftă. Excepție făcu și de astă-dată numai Ringo, care nu suporta deloc acest fel de mîncare.

— Ehei, dac-ai fi fost pisică..., îl mîngîie Adrian.

— Bun, nu-i așa? Mai luați, mai luați! Avem destul. Ia uitați-vă la ăsta, nu-i cel prins de Adrian? întrebă Sandu printre înghițituri.

Ceilalți se luptau cu oasele și un timp nu-i răspunse nimeni.

— După ce-l cunoști?

— După ochi, rîse Sandu cu gura plină. Că n-are. E orb de-a binelea!

Ringo ronțăia bucata de pîine refuzată la prînz, pe care acum o găsise prin iarbă, plină de furnici și tare ca piatra.

— Ce să-ți fac, bătrîne, îl dojeni Sandu. Văd că ai ajuns la concluzia că foamea-i cel mai bun bucătar.

— Să mai pun cîțiva pești la fript? întrebă Dănuț.

— Nu cred că mai e nevoie, zise George. Sau, mai bine zis, eu m-am săturat. M-am umplut de fosfor!

— Și eu la fel ca tine, dar mă gîndeam că poate ceilalți ar mai vrea.

— Chiar te-ai săturat, Dane? se prefăcu mirat Sandu. Eu te știam mai mîncăcios.

George își schimbă poziția picioarelor, sorbi lung din bidonul de plastic, pe care i-l trecu lui Adrian, și zise:

— Oho, ești în urmă, Sandule. De cînd face lupte, flăcăul nostru mănîncă cu măsură, calculează caloriile, ține regim săptămîni în șir ca să dea jos o sută de grame. Și..., o dată sare peste cal! Acum două săptămîni, la onomastica Iulianei, a băgat în el cît șapte, încît a doua zi a trebuit maică-sa să cheme doctorul pentru că lui „Puiu" îi era groaznic de rău, mititelul de el. I se aplecase.

— Ha-ha-ha! rîse Dorin. E adevărat, Dane?

— Ba bine că nu! întări Adrian. Am fost de față.

— Tu îi crezi pe costelivii ăștia? Mai bine, spune-mi, la ce oră te scoli mîine dimineață?

— La cinci... poate chiar ceva mai devreme. De ce?

— Se spune că acela care face baie în Dunăre dis-de-dimineață ajunge campion la greco-romane, îi lămuri el cu un aer cît se poate de serios.

— Ai înnebunit ? La ora aceea apa e rece... și... și în fond, de ce să te scoli atît de devreme ? Doar ești în vacanță.

— Ce-ți pasă ? făcu Adrian spre Dorin. Tu scoală-l ! Vrea să se călească. Aveau dreptate strămoșii noștri, „mens sana in corpore barosana" ! „Corpore barosana" are, îi mai trebuie minte pe măsură !

— Bravo, văd că știi și limbi străine, piciule, spuse Dănuț. Da ia spune, știi cum se zice în latinește la scatoalcă ?

— Doar n-o să mă maltratezi pentru o glumă nevinovată, se apără puștiul.

— Să nu mai faci glume din astea cu mine, s-a marcat ?

— E-n regulă, șefule, ai dreptate, recunoscu Adrian abătut. Apoi, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic, cu cel mai inocent ton, întrebă : Oare cît să fie ceasul ?

Dorin își privi ceasornicul de la mînă și anunță :

— Zece fără cinci. Gata, copii, la culcare !

— Mie nu-mi e somn deloc, protestă prîslea.

— Trebuie să dormi, ca să te faci mare, îl povățui Dănuț.

— Of, mereu același argument, bombăni înciudat Adrian. Hai să ne culcăm, Ringo !

Noaptea era răcoroasă. Stelele păreau mai multe și mai luminoase ca de obicei și asta, desigur, datorită întunericului din jur.

Nimeni, cu siguranță că nimeni nu știe despre ce au discutat Dorin și Dănuț în liniștea cabanei. Cert este că i-au prins orele mici ale dimineții vorbind pe șoptite, în vreme ce dinspre locul unde dormeau ceilalți se auzeau pufăituri egale, semn că oboseala și emoțiile zilei precedente le dăruiseră cel mai dulce somn pe care și-l poate dori un copil. În fața cabanei, focul de cu seară fumega subțire. Singurul care i-a vegheat pe cei doi a fost cîinele-lup tolănit pe prag, negru pe spate ca noaptea și tăcut la fel ca ea.

Au adormit și ei într-un tîrziu. Luna, seceră de aur, le-a străjuit somnul și i-a însoțit în vis.

Zorile se iviră șovăitoare și reci. Dinspre oraș se auzi clar un șuierat de locomotivă, care, la orice altă oră a

zilei ar fi trecut neobservat. În liniștea dimineții, șuieratul acela făcu să vibreze pădurea de sălcii și de departe, prelung, îi răspunse ecoul.

Primul care se trezi fu, desigur, Dorin. Se îmbrăcă la repezeală și-și strînse cu aceeași grabă cele cîteva lucruri împrăștiate prin cabană. În vreme ce-și închidea cataramele servietei, îl văzu pe Dănuț, care se sculase și se întindea, frecîndu-se la ochi.

— Ia te uită, chiar te-ai sculat ? Am crezut aseară că glumești.

Celălalt își trase fermoarul ginșilor și spuse :

— De fapt, vroiam să te conduc.

— Atunci, hai !

Dorin ieși în fața cabanei. Aerul dimineții era tare și mirosea puternic a mîl și a verdeață.

— Iată-mă ! I-am învelit pe puști. Acum putem pleca.

O porniră către țărmul fluviului de unde, la cinci fix, un prieten al lui Dorin, marinar pe același vapor, avea să-și ia comandantul cu o barcă și să-l treacă pe malul celălalt. Pădurea era cufundată în liniște. O pîclă subțire stăruia printre sălcii. Iarba era udă de rouă și lunecoasă.

— La ce oră ai tren ?

— La șase fără zece.

— Și-l prinzi ?

— Te cred. Am mai făcut figura asta de cîteva ori pînă acum.

Ajunseră. Dunărea curgea domol și, în lumina nehotărîtă a zorilor, părea brăzdată din adînc de lungi fulgere argintii, ce-i răscoleau măruntaiele și-o decolorau într-un alburiu murdar și anonim.

Marinarul acostase și aștepta. Cînd îl văzu pe Dorin îi luă geanta din mînă și i-o puse pe banchetă, apoi îl ajută să coboare în barcă. Suflecîndu-și mînecile, întrebă :

— Merge și băiatu' ?

— Nu, el rămîne, spuse Dorin, după care se întoarse către Dănuț : Rămîi cu bine și ai grijă de ei, Dane !

— Drum bun ! veni răspunsul de pe mal.

Barca se desprinse de țărm și prinse a înainta rapid spre mijlocul fluviului. Vîslele se ridicau și se cufundau ritmic în apă. „Știe Dorin ce oameni să-și aleagă", își zise Dănuț, privind dîra de spumă albă ce rămînea în urma luntrei.

Răcoarea dimineții îl făcu să se înfioare. Își trase bluza peste cap și-și lepădă pantalonii. Făcu două-trei mișcări ușoare ca să-și alunge tremuratul și, apropiindu-se de țărm, plonjă în apă. Ieși la aproape zece metri de mal, pufăind cu zgomot și începu să înoate către larg. Recunoscu, pe țărmul de vizavi, șantierul naval, fabrica de ciment, spitalul. În port era liniște.

Schimbă direcția și începu să înoate spre mal. În spatele lui sări din apă un pește, care, în cădere, bătu puternic cu coada și dispăru. Dănuț îi auzi plescăitul și instinctiv întoarse capul și privi în urmă. Cîteva vălurele, ce se pierdură imediat pe suprafața lăptoasă și calmă a Dunării, trădară, pentru cîteva secunde, locul fulgerătoarei apariții.

Mai avea cîțiva metri pînă la țărm. În momentul acela își dădu seama că era spionat. Într-adevăr, pe mal se ivise Ringo, ce-și mărturisea bucuria întîlnirii dînd voios din coadă. În urma lui apăru, la fel de jovial, un dulău numai piele și os. Noul venit prinse a se gudura pe lîngă uriașul confrate. Acesta însă nu-l luă în seamă și doar cînd intrusul deveni de-a dreptul insolent, Ringo mîrîi și-i arătă colții, gest care se dovedi mai mult decît suficient. Văzînd ostilitatea cu care fusese primit, dulăul cel slăbănog făcu calea întoarsă cu coada între picioare și dispăru printre tufișuri. Ringo privi scurt în urmă, cu un început de părere de rău în ochi, după care se consolă și alergă în întîmpinarea prietenului-om.

Dănuț ieși pe mal. Baia îl înviorase. Nu mai simțea nici frig, nici oboseală. Se întinse pe nisipul umed și rămase așa o bună bucată de vreme.

Cînd se întoarse la cabană, văzu că prietenii săi, pe care-i lăsase dormind, se sculaseră și se spălau, trecîndu-și săpunul unul-altuia.

— Bună dimineața, somnorosilor !

Apoi, arătînd spre stropitoarea ruginită pe care cei trei o foloseau drept duș, adăugă :

— Vi s-a spart dușul.

Ei însă nu-i răspunseră, veseli ca niște cățeluși la joacă.

— Eiii... dar spuneți și voi ceva, ori ați amuțit? Ați stabilit programul pe ziua de azi?

— Nu, recunoscu George. Freacă-mă și pe spate, Sandule... N-am stabilit nimic... Așa, dă-i bătaie... Acum toarnă!

— He-he, făcu Dănuț, tot băiatu' o să vă scoată din impas. Ce-ați zice... începu și lungi cuvintele pentru a le da mai multă greutate, ce-ați zice voi de o excursie cu „vedetele" pe Co-ro-tișca? Vă surîde ideea? Aici încuiem totul și-n plus, îl plantăm pe Ringo în fața cabanei.

Auzindu-și pomenit numele, cîinele dădu din coadă bucuros și ciuli urechile.

George îi întinse săpunul lui Adrian.

— Ia-l și dă-i bătaie! De ce nu și pe Corotișca?

— Se face groaznic de cald și astăzi, observă Sandu. Ce-ai spus, George? Dă-mi și mie un piepten.

— De unde piepten? Dan a propus o escapadă cu „vedetele" pe Corotișca.

— Majoritatea decide, anunță Sandu solemn. Dacă vreți voi, vreau și eu.

— Buun! zise Dănuț. Deci mergem la Corotișca.

— Dar eu? se îmbufnă Adrian. Mie de ce nu-mi cereți părerea?

— Inutil, piciule, spuse George. Deja, jumătate plus unu a spus „da". Votul tău nu mai contează.

— Bineînțeles, bineînțeles... Ca-n fabula „Cîinele și cățelul".

— Ați terminat cu dușul? întrebă Dănuț. E timpul să mîncăm ceva. Am dreptate, Sandule?

— Sigur că da. Doamnelor și domnilor, meniul din dimineața asta e deosebit de variat: conserve de pate de ficat, pate de ficat la conserve și pate de ficat conservat.

— Excelent! exclamă Adrian, prefăcîndu-se entuziasmat. Excelent meniu! Dar, ascultați-mi sfatul: mîncați pateul cu cutie cu tot! O să vă blindați pe dinăuntru.

— Rău de gură mai e și ăsta mic! rîse Dănuț. Îmi vine să-l pup cîteodată.

Sandu luă pîinea și începu să taie feliile.

— Dați-vă mai aproape ! Văleu, ce rea e pita ! A luat de la punga aia de plastic în care a stat un miros, de-ți vine s-o iei la goană, nu alta. Va trebui să cumpărăm niște chifle de la chioșcul de pe plajă. Dați-vă mai aproape !

Apoi le împărți sandvișurile fără a-l uita, firește, nici pe Ringo, care, de astă-dată, intră în combinație cu o porție întreagă.

Mîncau în liniște, fiecare cu gîndurile în altă parte. Se anunța o zi frumoasă și caldă. Locul unde aveau de gînd să meargă, Corotișca, era un canal lat de zece-doisprezece metri, care întîlnea, la unul din capete, Dunărea, iar cu celălalt se pierdea în baltă. Astfel de canale erau numeroase pe cuprinsul Insulei.

Dănuț dădu semnalul de plecare. Avură însă ceva de furcă pînă îl convinseră pe Ringo de însemnătatea misiunii pe care i-o destinaseră. Îl lăsară în fața cabanei, tolănit pe iarbă. Cîinele îi privi cu părere de rău cum se îndepărtau pe cărare, ducînd în spate plutele, pe urmă îi pierdu din ochi și se trase, resemnat, la umbră.

Iată-i, de-acum, pe poteca ce se strecura printre ochiuri de baltă spre plaja municipală, pe care o depășiră prin spate și, ieșind din pădurea de sălcii, traversară cîmpul gol și uscat din vecinătate. Merseră pe marginea unei bostane păzite de un bătrîn șchiop, ce-i privi mirat și strigă ceva în urma lor. Nu-l auziră și, de fapt, nici n-aveau chef de discuție pentru că, în depărtare, printre perdelele de papură și stuf ce-i ascundeau malurile, zăriră linia șerpuitoare a Corotiștii.

Pentru cine n-a colindat bălțile Brăilei, acum secate și transformate într-un uriaș ogor, pe care știuleții de porumb cresc mai groși ca brațul unui bărbat zdravăn, locurile acestea nu-i evocă nimic altceva decît, poate, tărîmul străvechilor legende cu lotri vestiți, pierduți în furnicarul canalelor cotropite de vegetația luxuriantă, sau întinsele păduri de stuf din cartea de geografie și... și cam atît. Legendă și realitate. Ținut fabulos ce stîrnește fantezia. Și asta pentru că aici totul părea că ține de ficțiune și ficțiunea se împletea, desigur, cu viața oamenilor din partea locului, veniți parcă și ei din povești nebuloase, bărboși, cheflii, arțăgoși, dar mîndri și înverșunați în meșteșugul lor. Meșteșug pe care, de cîteva sute de ani încoace și-l transmiteau din tată-n

fiu, cu o credință de invidiat, dar care, în ultimul timp, era tot mai izolat, mai restrîns, trăgîndu-se mereu înapoi, spre deltă. Urmarea firească a acestui fapt a fost emanciparea oamenilor bălții, atragerea lor către oraș, către munca din fabrică. Sălașurile pescărești au fost rînd pe rînd părăsite. Lotcile zăceau cu burta în sus, acoperite de mîl.

Pentru acela care nu cunoaște bălțile Brăilei, pot părea incredibile poveștile pescărești, cu somni uriași bîntuind canalele, spuse cu toată seriozitatea de lipovenii cu păr blond și obrajii arși de soare; acela nu va putea niciodată pricepe cu adevărat ce însemna malaria, sau inundațiile pustiitoare, sau secetele, sau pîrjolul ce se întindea pînă hăt-departe, mistuind zeci și zeci de hectare de plante acvatice pe jumătate uscate, primenind locul și eliberîndu-l pentru mlădițele verzi, mustind de sevă, din primăvara următoare.

...Un chiot unanim salută apariția Corotiștii și, înviorați de frumusețea peisajului ce li se deschidea în față, cei patru băieți parcurseră în fugă ultimele sute de metri.

La ora aceea, singurii care străjuiau canalul erau doi pescari bătrîni și ochelariști. Văzînd grupul ce poposise pe malul celălalt al canalului, bătrînii se priviră unul pe altul cu îngrijorare. Unul dintre ei tocmai scotea din apă chipcelul plin cu jai, pe care-l răsturnă în iarbă și-i lăsă acolo. Peștișorii se zbăteau, căznindu-se să ajungă înapoi în canal. Omul întinse mîna, culese la întîmplare unul dintre ei și-l strecură în cîrlig, înțepîndu-l pe sub șira spinării ca să nu poată scăpa. Pescarul făcu la fel și cu cel de-al doilea cîrlig, după care lansă și potrivi fără grabă bățul pe crăcană. Se întoarse apoi spre amicul său și-i spuse ceva. Celălalt încuviință din cap.

— Hei, băieți, doar n-aveți de gînd să tulburați apa cu scîndurile alea? strigă cel cu chipcelul. Duceți-vă la Dunăre dacă vreți să faceți sport. N-auziți? Ia uită-te-la ei, Pandele, nici nu se mișcă!

Băieții își luară plutele în spate și o porniră pe malul canalului spre inima bălții. Ici-colo, în stufăriș, pălăriuțe colorate, băști sau coifuri de hîrtie dovedeau că pescarii din oraș își începuseră pînda dis-de-dimineață, răbdători și pasionați. Găsiră, în cele din urmă, o porțiune de mal unde nu se zărea nimeni, își puseră am-

barcațiunile pe apă, se urcară pe ele și începură să vîslească în liniște. Apa canalului era calmă, vălurită din cînd în cînd de o briză timidă, ce le mîngîia ușor fețele pîrlite de soare. Curentul lent îi purtă pînă în vecinătatea unei sălcii bătrîne, culcată pe jumătate în apă.

— Priviți acolo! arătă George spre rădăcina salciei.

Una cu pămîntul, un șarpe lung și închis la culoare se strecura prin iarba de pe mal, pregătindu-se să coboare în apă. Prudent, cu capul deasupra apei, tăie valurile și trecu pe lîngă ei fără a le arunca măcar o privire.

— Nu vă speriați, e un șarpe de apă, șopti Dănuț. Nu ne poate face nici un rău, nu-i periculos.

— Ia uitați-vă la el cum mai înoată, îl admiră Sandu, privind fix înspre reptila care înainta lin, arcuindu-și trupul într-un zig-zag continuu. De fapt, zise mai mult pentru sine, mișcarea asta îl propulsează prin apă. Formidabil! E prima dată cînd văd așa ceva!

Ajuns pe malul celălalt al canalului, șarpele escaladă cu ușurință povîrnișul și se pierdu printre trestii.

— Uf, răsuflă ușurat Adrian, periculos sau nu, tot șarpe e.

Își desfășurară undițele.

— Știu eu pe cineva, începu Sandu în vreme ce se căznea să bage în cîrlig o rîmă, care ieri ne promitea rîme d-alea de baltă, dar pînă azi, mititelul de el, a uitat cu desăvîrșire.

— Tace, observă Dănuț, uitîndu-se la George.

Primul sfert de ceas de pescuit trecu fără nici un rezultat. S-ar fi părut că norocul îi ocolea de data asta. Și iată că, din senin, se stîrni o pală de vînt puternic, care tulbură apa din canal și răvăși întreaga vegetație de pe mal.

— Asta ne mai lipsea, se văicări Adrian.

Vîntul se înteți, îndoind stufuł înalt din jur. Băieții își legară ambarcațiunile una de alta și le priponiră pe amîndouă de salcia aceea culcată lîngă care se aflau, dar, în ciuda acestor măsuri de siguranță, vîntul le înghesuia una într-alta și le împingea spre țărm. Le redresară cu ajutorul vîslelor, dar peste un minut erau iar în situația de mai-nainte. Încercară din nou să le îndepărteze de mal și iarăși se treziră lipiți de el. În curînd își dădură seama că nu era nimic de făcut.

— Și, uite, colac peste pupăză, mi s-a agățat și undița de o rădăcină de la fund, izbucni prîslea cu năduf.

— Ghinionul-ghinioanelor! exclamă Sandu. Uite-l pe agentul de la filială! Presupun că este interzis accesul oricăror ambarcațiuni pe canal, altfel nu s-ar grăbi așa.

— Să trecem pe malul celălalt, propuse George.

— Să trecem, dar mai repede!

Puseră mîna pe vîsle și dezlipiră „vedetele" de țărm.

— S-a dus undița mea, se resemnă Adrian.

Vîsliră de cîteva ori puternic și, deși vîntul nu se potolise de tot și-i împingea înapoi, reușiră în mai puțin de un minut să traverseze canalul. Aici era adăpost, căci malul mai înalt și abrupt îi ferea de rafalele vîntului.

Agentul filialei, îmbrăcat vînătorește și încălțat cu cisme înalte de cauciuc, ajunse tocmai în momentul acela în locul pe care ei abia îl părăsiseră.

— Ți-am scăpat, ai? se hlizi Sandu la el.

Omul își ridică pălăriuța și se scărpină cu unghia degetului mic în creștet. Zise apoi:

— Veniți imediat aici! Auziți? Imediat să veniți!

George îi făcu strengărește cu ochiul lui Dănuț și spuse:

— Ce facem, măria-ta, ne întoarcem? Uite, omul ne așteaptă! Și, zîmbi el, judecînd după obiectul pe care-l are pe cap, pare un om serios, nu-i așa?

Vorbele acestea avură darul de a-l enerva peste măsură pe agent.

— V-arăt eu vouă, dacă-mi picați în mînă! Și-mi picați voi, n-aveți grijă. Auzi, domne, să se ia ei de socrul lu' tov Anghel! Păi, un' vă treziți voi, mă, aicea, pe moșia lu' alde tac-tu? Vin eu la voi, uite acuși vin!

— Oi fi știind să și înoți, îl enervă Sandu. Ia uitați-vă la el, băieți, are și pușcă! Pe ce parte iese glonțul?

— Lasă-l, Sandule, altfel îl aduci în stare să tragă după noi. La cîtă minte are...

— Uitați-vă ce mi-ați făcut, se plînse Adrian, arătîndu-le firul de nailon rupt de sus, aproape de băț.

— Da' ce-ai fi vrut să facem? ridică din umeri Dănuț. Nu-l vezi pe caraghiosul ăla de dincolo ce...

„Caraghiosul" auzi probabil ultimele vorbe, căci turbă de-a binelea. Nemaiținînd cont că este îmbrăcat, intră

în apă ținîndu-și puşca și geanta deasupra capului. Înjura printre dinți și le promitea celor patru băieți „o bătaie soră cu moartea", în vreme ce se apropia văzînd cu ochii de cele două ambarcațiuni. Apa îi depăși carîmbii cismelor, apoi îi ajunse la centură și, la mijlocul canalului, la piept. Aluneca în mîl, de cîteva ori se poticni și fu chiar gata să cadă. O pînză de mătasea-broaștei, nu se știe prin ce minune, îi atîrna pe umeri, iar pălăria îi alunecase spre ceafă, dezgolindu-i fruntea.

Văzînd primejdia, băieții începură să vîslească energic și, după ce înaintară cîțiva metri paralel cu malul, se avîntară în mijlocul canalului. Cînd între ei și preaternerarul agent distanța crescu suficient, încetară vîslitul și se lăsară în voia curentului, care îi ducea imperceptibil spre Dunăre.

— Hai, ce faci nene, nu vii ? strigă Adrian peste umăr. Curaj, tovul ăla al tău o să te avanseze cînd o afla cît de vigilent ești... nu mai vorbesc de socru-său...

— Uitați-vă la el, se descurcă minunat ! rîse Sandu.

— Pe onoarea mea că așa-i, le ținu isonul și Dănuț, abia stăpînindu-și rîsul.

Agentul rămăsese împotmolit în mijlocul apei, cu puşca și cu tașca vînătorească ținute dîrz deasupra capului. Izbuti, cu mare greutate, să iasă la mal, dar cei patru băieți erau deja departe. Un viraj la dreapta și se pomeniră deodată în mijlocul a zeci și zeci de nuferi înșirați de-a lungul ambelor maluri, o adevărată împărăție a albului, strălucind ca zăpada sub razele calde ale soarelui. Semănau, rînduiți pe dreapta și pe stînga canalului, cu niște șiruri de soldați disciplinați, așteptînd trecerea în revistă.

— Tii, ce de nuferi !

— Niciodată n-am văzut atîtea flori la un loc !

— Coborîm să culegem ?

— Nufărul e ocrotit de lege, le atrase atenția Dănuț. Totuși, la cîți sînt aici... Coborîți, dar nu faceți prea mare pagubă. Pînă vă veți întoarce voi, eu am să-mi mai încerc norocul la pescuit.

— Rămîn și eu, Dane, i se alătură George.

Sandu și Adrian săriră în apă, se îndepărtară la cîțiva pași de cele două plute și începură să culeagă.

— Pentru ghirlandă, e nevoie ca tulpinile să fie cît se poate de lungi, îl povățui Sandu pe prietenul său mai mic. Și ai grijă să nu te înțepi în vreo rădăcină.

— Ușor de zis, mormăi pustiul.

Treaba nu era deloc simplă.

— Au !

— Ce-ai pățit, piciule ?

— M-a atins ceva... cred că era un pește. Aici un hodorog ar fi făcut minuni.

— Ce mai e și ăla ?

— Chiar nu știi ? se miră Adrian. Hodorogul e un coș fără fund pe care i-l pui peștelui în cap. Cînd am fost cu taică-meu la Piatra Fetei...

— Știu unde e, spre Măcin.

— Da, spre Măcin... Am văzut acolo cum se prinde cu hodorogul. Tata e prieten cu cantonierul de la Piatra Fetei și într-o zi l-a rugat să-mi arate cum se face treaba asta. Ei bine, în douăzeci de minute, nea Fodor, că așa îl chema pe cantonier, a prins vreo zece știuci frumoase-frumoase de tot ! Și știi cum ?

— Ei, cum ?

— Apa era limpede de se vedea pînă la fund. Nu era adîncă, avea vreo trei sferturi de metru. Cantonierul vedea știuca și o mîna către mal, unde ea se mișca mult mai greu. Din cauza tulpinilor. Cînd o prindea la strîmtoare, îi punea coșul în cap, băga mîna și o scotea așa cum scoatem noi acum nuferii ăștia din apă. Știi, cîteodată se mai alegea și cu mușcături...

— Chiar așa ? și Sandu dădu din cap cu neîncredere. Asta-i sută la sută poveste pescărească.

— Ce, nu mă crezi ? Întreabă-l pe tata ! Sau poate că nici pe el...

— Gata cu nuferii, zise Sandu. M-am săturat de genoflexiuni.

Tot discutînd, se îndepărtaseră binișor de prietenii lor.

— Ia vezi, Sandule, ce mă ustură aici, la spate ? întrebă Adrian, pipăind locul cu palma. Aici, deasupra slipului !

— Văleu, mamă, ce lipitoare ! Stai s-o croiesc, nu mișca !

— Adevărat ?

— Șarpele de adineauri era un vierme pricăjit pe lîngă asta.

Și imediat : pleosc !

— Au ! făcu cel mic. De ce a trebuit să mă găsească tocmai pe mine ? Zi și tu !

Sandu icni, apoi se auzi din nou „pleosc".

— Nu vrea deloc să renunțe, zise el printre dinți, dar îi vin eu de hac. Na, cucoană, mai vrei ? Na !

— Hei, ce-ați descoperit acolo ? îi întrebă George, văzînd că se opriseră. Veniți mai repede, că plecăm !

Sandu se întoarse și-i răspunse :

— Adrian a găsit o lipitoare atît de drăgălașă, că nu mai vrea să-i dea drumul.

— Ne-ar fi trebuit totuși niște sare, fir-ar să fie de treabă, scînci victima. Cu sare ar fi mers mult mai ușor.

— Mai suportă și tu puțin, îl sfătui Sandu. Gata, în sfîrșit, și-a dezlipit ventuza. Vino mai repede, să nu te ajungă din urmă !

— Sînge ! exclamă Adrian, pipăindu-și locul vătămat. O fi al meu ?

— Urcați ! Hai, piciule, lasă văicăreala și sus ! Ia ghiciți, ce-am văzut eu adineauri printre trestii ? zise Dănuț și mai privi o dată, destul de alarmat, în direcția malului.

— Ringo, presupuse Sandu.

— Da de unde ! Am văzut o pălăriuță ver...

— ...de, completă Sandu. Oliolio, s-o ștergem !

Seara îi prinse pe malul Corotiștii, aproape de vărsarea acesteia în Dunăre. Soarele căzuse încet spre pădurea de sălcii, poleind în bronz fluviul, pădurea, orașul, plaja și zarea. Dimineața și seara, culoarea predominantă în baltă este bronzul și toate celelalte culori acceptă fără murmur tirania lui, încîntate de perfecțiunea cu care soarele lipește pe fiecare pom, pe fiecare trestie, pojghița subțire de vopsea.

Se abătură din drum pe la plajă, cumpărară de toți banii pe care-i aveau la ei chifle, apoi plecară mai departe. În curînd se aflau pe poteca la capătul căreia îi aștepta, primitoare, cabana.

Sandu își privi ceasul. Era opt fix. „Mai avem pînă la zece și un sfert", își zise.

Și fiecare din ei gîndea, poate, la fel.

CAPITOLUL IV

„Niște oameni de treabă nu-și dau întîlnire la ora zece seara, pe un țărm pustiu.“ În plin mister !

— Acestea sînt riscurile. Acum, vă întreb pentru ultima oară : sînteți de acord să mergem, sau nu ? încheie Dănuț discuția și-i privi pe rînd, întrebător. Eu sînt pentru...

Trei mîini se ridicară imediat, confirmînd hotărîrea luată de fiecare membru al grupului în parte. Se vădi astfel cea mai spontană și mai sinceră unanimitate.

— Cît e ceasul ? întrebă Adrian cu nerăbdare.

— Zece fără douăzeci, zise Sandu. Dacă plecăm acum, vom ajunge pe la zece, zece și zece. Orientîndu-ne, bineînțeles, după schița pe care i-a lăsat-o Dorin lui Dănuț ieri seară. Dar nu putem pleca fără să ne luăm cu noi cele necesare, așa că, una peste alta, pe la zece și un sfert vom fi acolo. O să fim punctuali la „întîlnire“.

Dănuț se ridică de pe bușteanul pe care stătea.

— Dar ce pregătiri avem de făcut ? Lanterna n-avem voie s-o uităm în nici un caz, enumeră el, fără ca sîntem pierduți pe întunericul ăsta. Vă avertizez că trebuie să ne îmbrăcăm mai gros, căci noaptea se face răcoare. Apoi, ar mai fi vorba și de țînțari... Cine vrea, poate să se ungă cu pomadă. Conform regulilor cercetășiei, va trebui să ne îmbrăcăm cu lucruri închise la culoare... nimic alb, continuă să-i sfătuiască el în vreme ce se ungea pe față cu unguentul antițînțar. Să nu uitați lesa lui Ringo, Sandule. Sînteți gata de plecare ?

— Lanterna este la mine, anunță Adrian, prinzîndu-și-o la cingătoare.

— În regulă, e zece fără zece.

— Eu m-am îmbrăcat, zise George. Sînt gata.

— Pornim.

Pădurea de sălcii era cufundată în liniște. Crenguțe subțiri, invizibile în întuneric, le biciuiau fețele, sporindu-le senzația de usturime datorată soarelui de peste zi. Undeva, pe Dunăre, se auzi zgomotul unui motor de bar-

că. Zgomotul se îndepărta. „Nu sînt oamenii noștri", își spuse Dănuț. Se făcu iar liniște. Ieșiră din păduricea de sălcii. Se orientau cu ajutorul luminilor de pe malul celălalt. Cercetară în vreo două rînduri, la lumina lanternei, schița lui Dorin. Erau pe drumul cel bun.

Adrian făcu o tentativă de a-și lumina drumul cu lanterna, dar, după cîteva secunde, un șîșîit venit din fruntea șirului, din direcția lui Dănuț, îl făcu să renunțe.

Pașii li se afundau fără zgomot în pămîntul clisos. Din dreapta lor, din scorbura unui copac se ivi un licurici, care zbură dezordonat și-i depăși pierzîndu-se în beznă. Liniștea era întreruptă, cînd și cînd, de loviturile înfundate ale ciocanului pneumatic de la șantierul naval. Altfel, nu-și auzeau decît propriile bătăi ale inimii, amplificate la maximum în creierul fiecăruia. Mergeau tăcuți, unul în spatele celuilalt, și, în mod inexplicabil, nici măcar nu simțeau nevoia să-și vorbească.

Depășiră plaja.

George privi ceasul cu cifre fosforescente de la mîna lui Sandu, se întoarse către ceilalți și, așteptîndu-i să se apropie, spuse în șoaptă :

— Zece și zece.

— Perfect !

— Pe aici, pe undeva, trebuie să fie, zise Dănuț privind în jur.

Lîngă ei, Ringo sheuna nerăbdător.

— Șșșt, șuieră Adrian. Taci, lupule !

În jurul lor întunericul era atotstăpînitor. Sub picioare simțiră nisipul umed și lipicios.

— Priviți într-acolo ! le atrase atenția Sandu, cu mîna întinsă în direcția țărmului.

La circa cincizeci de pași în fața lor pîlpîia un felinar marinăresc, aruncînd o pată de lumină galbenă de jur-împrejur. Locul era atît de bine ales, încît doar norocul și o poziție extrem de favorabilă te-ar fi putut ajuta să-l descoperi. Tufișurile dese de pe mal mascau de ochii indiscreți ai curioșilor petecul acela de pămînt din jurul „plopului ars" și camuflajul era atît de perfect, că nici chiar ziua, la lumina soarelui, n-ai fi reușit să vezi mare lucru din cele ce s-ar fi putut petrece acolo.

Băieții se apropiară cu toate simțurile la pîndă și, cînd își dădură seama că orice pas în plus i-ar fi putut demasca, se opriră.

George întinse mîna și atinse umărul lui Adrian. Acesta înțelese că mai departe trebuia să se strecoare singur. Inima îi bătea cu putere și, vreme de o secundă, avu impresia că zgomotul acela ritmic îl va trăda. Dar se stăpîni și se desprinse de grup. Cînd trecu pe lîngă George auzi, venind parcă din fundul pămîntului, vorbele acestuia: „Dacă te descoperă, strigă!" Dădu din capîn semn că așa va face.

Porni tîrîș, strecurîndu-se printre tulpinile verzi și mlădioase, pipăind cu degetele răschirate fiecare centimetru de pămînt, fiecare piatră. Secundele se dilatau exasperant și distanța pînă la tufișurile ce ascundeau luminița i se păru de zeci de kilometri.

Abia acum băieții îi descoperiră pe cei doi bărbați, care stăteau pe un butuc și fumau în liniște. În spatele lor deslușiră în întuneric silueta plopului ars.

Tot atunci îi zări și Adrian și mișcările lui deveniră insesizabile.

George, Dănuț și Sandu se culcară pe burtă, atenți la fiecare mișcare a celor din fața lor. Aceștia însă nu bănuiau că sînt supravegheați, ba chiar se simțeau în largul lor, de vreme ce-și treceau de la unul la altul o sticlă pîntecoasă din care sorbeau cu poftă. La un moment dat puseră sticla jos și începură să discute cu glas scăzut.

Din locul în care se aflau, cei trei băieți le distingeau clar trăsăturile feței, mimica, modelul și culoarea hainelor, gesturile și, uneori, auzeau deslușit chiar și ceea ce vorbeau. Un lucru pricepură de la bun început: cei doi nu vorbeau românește. Crescuți pe malul Dunării, într-unul dintre cele mai mari porturi ale țării, printre vapoare și marinari străini, eroii noștri nu se puteau înșela asupra acestui lucru.

— Ala mai solid este, cu siguranță, „navigatorul", șopti Sandu.

— Așa cred și eu, zise la fel de încet Dănuț.

Cel despre care discutau avea tenul măsliniu al oamenilor mării, gesturile îi erau largi, mărturie a obișnuinței de a se afla mai mereu în fața unor spații întinse, cum ar fi marea, bunăoară, iar mușchii proeminenți ai brațelor i se reliefau la fiece mișcare.

Celălalt era mult mai sfrijit, avea umerii înguști, ca ai unui copil, iar părul îi atîrna lung pe ceafă. Pirpiriul vorbea și gesticula cu repeziciune.

In vremea aceasta, Adrian se strecurase pînă la cîțiva metri de ei și rămăsese acolo nemișcat, ca o umbră, urmărind mișcările celor doi în speranța că, deși nu le înțelegea vorbele, avea să le înțeleagă intențiile din mimică și gesturi. Ceea ce îl izbi imediat a fost tonul ridicat cu care vorbea sfrijitul, ca omul care își revendică un drept, iar interlocutorul refuză să i-l recunoască. Vorbele îi țîșneau de pe buze cu o viteză uluitoare, dar toată această performanță lingvistică nu-l impresiona deloc pe celălalt, care rămase impasibil, răspunzînd monosilabic. Ambii bărbați repetau însă cu îndărătnicie un nume și întreaga discuție părea a se purta în jurul acestuia. Adrian ciuli urechea și deslușì clar numele cu pricina, apoi îl repetă de cîteva ori, pentru a și-l întipări mai bine în memorie : Stavris, Stavris, Stavris...

Cei doi tăcură preț de un minut-două, vreme în care marinarul luă sticla de jos, din iarbă și i-o întinse celuilalt. Slăbănogul dădu la iuțeală o duște bună, după care spuse ceva repezit. „Navigatorul" își strecură mîna în buzunarul cămășii și scoase de acolo un pachet de țigări lung și alb din care-și servi amicul. Își aprinse fiecare cîte o țigară și cît timp fumară, nu mai scoaseră nici un cuvînt.

Acestea au fost minutele cele mai grele pentru Adrian.

Apoi, discuția întreruptă fu reluată cu și mai multă înverșunare. Sfrijitul spuse ceva și arătă spre pachetul de jos, de la picioare. Adrian se căzni să vadă despre ce era vorba, dar nu reuși. Între marinar și tovarășul său replicile deveniră mai tăioase și, la un moment dat, primul se ridică de pe buștean, lovi pachetul cu piciorul și făcu cîțiva pași în direcția malului.

Pentru cîteva secunde băieții crezură că între cei doi protagoniști ai scenei avea să se rupă orice învoială, dar bănuielile lor se dovediră a fi departe de adevăr. Văzînd reacția celuilalt, sfrijitul se ridică și el, merse după tovarășul său și-l trase cu forța înapoi pe buștean, apoi luă sticla de jos și-i dădu să bea. Pe urmă, tot el se repezi la pachetul aruncat pe nisip și, despachetînd hîrtia în care era înfășurat, i-l întinse celuilalt. Obiectul părea ușor și semăna cu o placă de lemn neagră pe amîn-

două fețele. Mai mult nu se putea distinge în obscuritate.

Dinspre port, o sirenă de vapor urlă gros, făcîndu-i pe cei doi bărbați de pe plajă să ciulească urechile. Obiectul din mîna sfrijitului rămase suspendat în aer.

Fără să-și dea seama, Adrian împinse cu mîna crenguța din fața sa, dar aceasta, elastică, îl plesni peste obraz. Nervii încordați peste măsură ai pușliului cedară pentru o fracțiune de secundă și, inconștient, întinse mîna și rupse nuiaua. În alte împrejurări, zgomotul acela nu ar fi însemnat nimic, dar în liniștea aproape nefirească de pe țărm pîrîitul sună prelung, zgîriindu-i timpanele.

Marinarul, care în momentul acela încerca să vadă ceva pe plăcuța neagră de lemn, se ridică de pe buștean și-l prinse pe celălalt de umăr. Încremeniră așa amîndoi, un minut, poate chiar două, după care, văzînd că zgomotul nu se mai repetă, își reluară discuția. Slăbănogul încerca să-i arate tovarășului său niște semne misterioase desenate, pare-se, pe bucata aceea de lemn, dar celălalt dădea din cap în semn că nu vede nimic.

Adrian trecu peste minutul de suspans cu inima cît un purice, gata să sară în picioare și s-o zbughească spre locul unde așteptau prietenii săi.

Dar, așa cum s-a văzut, nu se întîmplă nimic.

Într-un tîrziu, cei doi se ridicară și o porniră spre țărm. Sfrijitul înainte, cu obiectul acela plat sub braț, marinarul în spatele lui, legănînd felinarul în ritmul pașilor. Văzîndu-i mersul, băieții își dădură seama că intuiția nu-i înșelase nici de data aceasta : omul pășea agale, un mers tipic de marinar, obișnuit cu tangajul vaselor de mare tonaj. Celălalt mergea nervos, întorcîndu-se mereu și privind în urmă.

Adrian se ridică de jos cu luare-aminte și se strecură pe urmele lor. Cei doi discutau întruna, oprindu-se și pornind din nou. Una dintre opriri fu mai lungă și, uitînd de orice prudență, se sfădiră în gura mare, dar se calmară, mai aprinseră cîte o țigară și parcurseră cei cîțiva metri care le mai rămăseseră pînă la țărm în cîțiva pași.

Aici îi aștepta o minusculă barcă pneumatică la pupa căreia era fixat un motor „de buzunar". Urcară în liniș-

te. „Navigatorul" porni motorașul. Un păcănit ușor și cei doi, cu ambarcațiune cu tot, dispărură în noapte.

Puștiul încercă să vadă încotro se îndreptau necunoscuții. Zadarnic însă. Păcănitul motorului se pierdu încet și liniștea puse stăpînire din nou pe țărm.

— Ți-a fost frică ? auzi în spate glasul lui George.

Adrian își scoase unul din pantofii de tenis din picior, scutură nisipul din el, se lăsă pe vine și legă șiretul.

— Frică ? De ce ? răspunse simplu. Doar eram împreună.

— Niște oameni de treabă nu-și dau întîlnire la ora zece seara pe un țărm pustiu, doar ca să bea și să discute, nu ? întrebă Sandu din întuneric. Cîrciuma ar fi fost mult mai potrivită pentru așa ceva. Oricum, cred că toate se învîrtesc în jurul plăcuței ăleia de lemn... aia e cheia problemei. Tu, Adi, ai înțeles mai mult ?

Adrian ridică din umeri :

— Nimic în plus, absolut nimic... Ba mint, indivizii repetau mereu un nume... Stavris.

— S-ar putea ca numele ăsta să dezlege o mare parte din mister, presupuse Sandu.

— S-ar putea, dădu din cap neîncrezător Dănuț.

O umbră neagră se strecură între ei.

— Aoleu, Ringo, bată-te să te bată, ce m-ai speriat ! sări George.

— Credeam că-i cine știe ce, și cînd colo...

— Marș !

— Bravo, așa vă purtați cu el... Nerecunoscătorilor ! îi luă apărarea Sandu. Habar n-aveți voi ce prieten credincios avem în cîinele ăsta. Și acum, la fel... tăcut, gata să sară în orice moment...

— Destul cu laudele, îl întrerupse George. Mai bine să mergem să vedem dacă oamenii noștri au lăsat ceva „urme" la fața locului. Amintiți-vă cum se procedează în romanele polițiste și faceți la fel. De pildă, corpul delict al crimei se apucă cu o batistă, de acord ?

— De unde batistă ? se smiorcăi Adrian.

— Interesant, remarcă Dănuț. Numai că în momentul ăsta în creierul meu este un gol imens. Nici urmă de roman polițist !

— Priviți-l pe Frankenstein ! urlă Adrian și brusc, aprinse lanterna în ochii lui Sandu.

— Ah, împielițatule ! răcni orbit celălalt și dădu să se repeadă pe urmele vinovatului. Ce ne-o fi venit să te luăm cu noi ? ! Renunță să-l mai fugărească și dădu din mînă a lehamite : E un întuneric !

Piopul ars părea o nălucă. Ți-ai fi putut închipui că cineva cu puteri supraomenești decupase bucata aceea de țărm și o lăsase să se cufunde pe nesimțite într-o uriașă călimară cu tuș, într-atît era noaptea de neagră. Raza luminoasă a lanternei smulgea din beznă un tufiș, un smoc de iarbă, o pată cenușie de nisip, alergînd încoace și încolo nerăbdătoare ca o ființă vie.

— Iată-le sticla ! exclamă Dănuț. Și, aplecîndu-se, ridică din iarbă sticla pătrată și pîntecoasă de whisky.

— „W-h-i-t-e h-o-r-s-e", silabisi George.

— „Cal alb".

— Cîțiva pași pe nisip... o sticlă goală de whisky... chiștoace arse... Hm, făcu George, cam astea ar fi „urmele materiale".

— Iar începi cu literatura polițistă ? îl luă peste picior Dănuț.

— Ne întoarcem ? întrebă Adrian.

Aruncară sticla și se întoarseră pe țărm. Îl regăsiră pe Sandu în locul în care îl lăsaseră, păzind întunericul dintre două sălcii. Era liniște. Se auzea doar clipocitul apei la mal.

— Ei, ați găsit ceva ?

— Șșșt !

Liniștea fu zgîriată de un fîșîit, apoi un zgomot de lemne lovite și glasuri omenești. Cei patru băieți se strînseră unul într-altul. Se auzea tot mai deslușit plescăitul unor vîsle lovind apa, urmat de un scîrțîit, după care din nou vîslele și iar scîrțîitul. La cîțiva metri de locul în care se aflau cei patru, ieși din întuneric o barcă lungă pescărească. Barca acostă și sub ea pietrișul scrîșni sinistru. Săriră pe mal, fără zgomot, trei bărbați, sau mai bine zis trei umbre, care începură să se agite aparent fără nici un scop.

— Hai, Sile, leag-o odată ! porunci înăbușit unul dintre ei.

Cel căruia i se pronunțase numele se întoarse spre ceilalți.

— Băi Pricã, parcă fuse vorba să nu ne strigăm pe nume.

Ultimele vorbe fură acoperite de un hohot înfundat.

Unul dintre ei se aplecă și căută pe bîjbîite țărușul. Îl găsi, trase odgonul din barcă și făcu un nod zdravăn, apoi se îndreptă din șale și oftă :

— Of, mamă, ce păcate oi avea de plătit !

— Gura ! se răsti un altul.

— Năpatca ! ceru al treilea. Și hai mai repede, moș-căitule, că acuși se face ziuă !

George își șterse transpirația de pe frunte și zise în șoaptă :

— Braconieri. Bine că nu ne-au observat.

Bărbații luară pe umeri o plasă mare și grea și o porniră prin păpuriș în direcția canalelor. Barca se legăna ușor pe valurile pitice. Dunărea clipea somnoroasă.

— Gata, s-au dus.

— Ați găsit ceva ? întrebă din nou Sandu.

— Fleacuri, zise Dănuț. O sticlă goală de whisky, cîteva chiștoace arse pînă la filtru...

— Halal detectivi !

George căscă și spuse :

— E tîrziu Să ne întoarcem la cabană. Mie îmi ajunge prin ce am trecut azi.

...Mergeau în liniște. Deodată, dintre sălciile pe lîngă care raza lanternei alerga fără încetare, scoțîndu-le din întuneric și abandonîndu-le la fel de rapid, țîșni o vietate cam de mărimea unei pisici, ce traversă poteca și se pierdu într-o clipită.

— Ptiu, lovi-te-ar trenul ! făcu involuntar Sandu. Ce m-am speriat !

Lumina scormoni timidă locul unde dispăruse animalul necunoscut, dar nu întîlni decît trunchiuri scorburoase și negre, înțepenite în întuneric aidoma unor momîi caraghioase. Ringo se opri împreună cu băieții, ciuli urechile și scînci atîțat.

— De ce v-ați oprit ? zise Dănuț. S-a dus.

— Parcă ar fi fost o vulpe, presupuse Sandu.

Adrian chicoti.

— Da, o vulpe fără coadă.

— Dacă nu i-ai văzut-o tu, nu înseamnă că n-avea.

Ici-colo, cîte un greier țîrîia singuratic.

Printre sălcii zăriră o luminiță palidă, care se dovedi

în curînd a fi felinarul pe care-l lăsaseră arzînd deasupra ușii cabanei. Ringo lătră scurt, apoi, recunoscînd locul, se repezi bucuros înainte.

— Uuf, îi scăpă lui Adrian.

— Sînt transpirat tot, zise Dănuț și se întinse pe iarbă.

Tolănit alături, Sandu își trăgea peste cap puloverul.

— Ai să răcești, îl preveni George.

— Nu-l mai pot suporta... Ies flăcări din mine. Ce crezi despre întîmplările din astă-seară, Dane?

Dănuț smulse un fir de iarbă și, rontăindu-l în dinți, spuse :

— Am să vă spun mai întîi ce știu și pe urmă ce cred. Ah, ce tare m-a înțepat, bestia! strigă ridicîndu-se de jos. Mă ustură de parcă ar fi fost o mie, nu unul...

— Poftim? întrebă nedumerit George. Ce bestie?

— De țînțar, bineînțeles, bodogăni Dan.

— Stai jos și continuă, îi zise Sandu. Nu exagera. Priviți-l, se adresă apoi celorlalți, cît e de voinicos și...

— Las' că te văd eu pe tine..., se enervă Dănuț. Mda, făcu și se așeză din nou pe iarbă, să vedeți... Astă-noapte am stat de vorbă, mai în glumă, mai în serios, cu Dorin, despre toată tărășenia cu plopul ars. Voi n-aveți habar de nimic, pentru că la ora aceea dormeați ca niște prunci. Și iată ce am aflat de la el : În port se află, într-adevăr, un vapor cu numele „Agamemnon". Cargoul e de tonaj mijlociu și proprietarul său îl închiriază oricui are nevoie de el. Asta, bineînțeles, cu profituri bunicele. Mă rog, cărăușie... De astă-dată, a venit cu minereu de fier și probabil că la ora asta încarcă cherestea. Va ridica ancora imediat ce termină cu încărcatul, probabil mîine sau, cel tîrziu, poimîine. Mă veți întreba, poate, de ce vă spun toate astea...

— Întocmai, murmură Sandu.

— Vreau să vă fac atenți că, în cazul în care vom hotărî să continuăm acțiunea începută în seara aceasta, va trebui să ne întrerupem ședereа aici și, oricum, să ne grăbim. Dar asta, vă repet, numai în cazul în care vom hotărî să continuăm...

Sandu își trecu degetele prin părul aspru și țepos și spuse :

— E-n regulă. Pînă aici e clar. Zi mai departe!

George se plesni zdravăn peste obraz.

— Te bați singur ? rîse Sandu.

— Ia uite ce băşică mi-a făcut !

— Mai lăsați odată gura ! îi repezi Adrian. Lăsați-l pe Dănuț să continue.

Tăcură. Ringo își scutură spinarea, își așeză mai bine botul pe labele din față, după care închise ochii.

— Comandantul lui „Agamemnon" cunoaște perfect porturile românești și este și el cunoscut ca un bun meseriaș și un om de treabă. S-ar putea deci, și am curajul să bag mîna în foc, că nu este amestecat în povestea asta ciudată. Acum, punctul doi. Iată ce cred eu : tipul de pe „Agamemnon", să-i spunem așa cum și-a spus singur, „navigatorul", punea la cale o afacere cu celălalt, cu pirpiriul. Ce și cum, n-avem de unde ști. Ați văzut cît s-au zgîit la obiectul acela ciudat, ba chiar s-au și sfădit pe socoteala lui. He-he, dacă mi-ar pica mie în mînă slăbănogul ăla, vă asigur că într-un sfert de ceas ar spune tot ce are pe inimă. În „sceneta" pe care am văzut-o ceva mai devreme, pirpiriul părea a fi vînzătorul... nu ?... el... al lui era „obiectul". Păcat că n-avem de unde afla dacă s-au înțeles sau nu la preț...

— O afacere necurată... îngînă George.

— Categoric, întări Sandu.

— ...N-ar scăpa el ușor din mîna mea, repetă Dănuț.

— Asta cam așa e, măria-ta, zise Adrian, dar să nu-l crezi nici chiar atît de prost încît să-ți pice-n mînă.

Din vorbele lui se văzu cît de mîndru se simțea în clipa aceea puștiul cu un asemenea prieten.

Dan se ridică din iarbă, făcu o reverență, se așeză la loc și spuse :

— Singurul care mă apreciază la justa mea valoare. Mulțumesc, piciule.

— Îl vedeți ? comentă George. E plin de modestie !

— Lăsați gluma, spuse nerăbdător Sandu. Continuă, Dănuț !

— Mda, să continuăm, deci... Și dacă pe „navigator" știm unde-l putem găsi, o zi-două măcar, pe celălalt n-avem de unde să-l luăm. Deși, eu cred că se vor mai întîlni... asta ar fi continuarea firească a celor petrecute astă-seară. Și în cazul acesta...

Dănuț tăcu. Vîntul adia abia simțit, mlădiind crenguțele fine ale răchitelor din preajmă. Pata alburiu de lu-

mină ce răzbătea prin geamul afumat al felinarului țesea în jurul cabanei o horbotă magică.

De cîteva minute bune era liniște, de parcă n-ar mai fi fost nimic de spus. Întîmplările din seara aceea le stîrniseră imaginația. Fiecare dintre ei zămislea în minte planuri și idei năstrușnice — și cum s-ar fi putut să fie altfel? —, dar nici unul n-ar fi vrut să fie primul care să și le împărtășească. Într-un tîrziu vorbi tot Dănuț, ca și cînd ar fi deschis drum printr-un uriaș troian de zăpadă:

— Ce ziceți... mergem mai departe, sau ne oprim aici?

— Cît de departe am putea merge oare, Dane? Ce șanse avem noi să clarificăm o astfel de istorie?

În cuvintele lui Sandu își regăsi fiecare propriile îndoieli, chiar propria teamă în fața necunoscutului și sentimentul neputinței le cuprinse inimile.

— Cît de departe, zici? replică tărăgănat Dănuț. Cît vom putea, desigur.

— Cred că va trebui să predăm inițiativa altora. Celor în drept, firește. Situația pare destul de încîlcită... ba chiar periculoasă. E părerea mea, desigur, zise Sandu.

— E o părere, totuși, precizează George. Și Sandu, „omul nostru de cart", nu se dezminte nici de astă-dată. E prudent, și poate are dreptate. Eu însă cred că putem merge și singuri mai departe, cu condiția ca, atunci cînd ne vom împotmoli, să apelăm la...

— Scuză-mă, George, îl întrerupse Sandu, dar, după toate aparențele, avem de-a face cu niște indivizi versați în chestii dintr-astea și care, prinși la-nghesuială, cu siguranță că ar deveni primejdioși. Ori noi... cine sîntem noi? Și pe urmă, cine ar putea garanta că în momentul în care ne vom „împotmoli", cum ai spus tu, nu va fi prea tîrziu... că nu va fi chiar imposibil să mai apelăm la cineva?

Dintre ramurile zbîrlite ale unei sălcii se ivi luna.

— Eu sînt de partea lui Sandu, zise cu hotărîre Dănuț. V-o spun deschis.

— Cum, Dane, crezi că ar trebui să capitulăm? sări ca ars Adrian. Mă uimești... Tocmai tu spui asta?

— Desigur, piciule, nu te mai mira atît. Crezi că mie nu mi-ar plăcea, ca și vouă, s-o fac nițeluș pe detectivul? Crezi că pe mine aventura nu mă atrage? Oho,

ba bine că nu ! Dar știți bine că nu ne putem arunca orbește în acțiune, noi, niște puști oarecare... Lucrurile pot lua oricînd o întorsătură primejdioasă, va trebui poate să urcăm la bordul lui „Agamemnon"... vor fi probabil și alte piedici, pe care acum n-avem de unde le bănui... iar noi, hai să fim serioși, nu sîntem pregătiți pentru așa ceva. Propunerea lui Sandu e înțeleaptă.

— Deci doi la doi, constată George. Na, acum ce ne facem ? Dacă am fi fost cinci, lucrurile s-ar fi limpezit pe dată, pe cînd așa...

— De fapt, zîmbi Sandu, sîntem chiar cinci.

— Cum cinci ?

— Cum ? Punîndu-l, desigur, la socoteală și pe Ringo. Altfel, cum s-ar putea ?

— Ia uite, dom'le ce i-a trecut prin cap... Dar să vă văd cum o să-l puneți pe Ringo să voteze, se întrebă mucalit Adrian.

— Ar fi o modalitate, interveni George în discuție. Scriem pe două bucățele de hîrtie „da" și „nu", îl punem să aleagă și... vom fi trei la doi.

— Are dreptate !

Sandu intră în cabană, smulse din bloc-notes o filă, o rupse în două și scrise pe cele două jumătăți „da" și „nu". Luă bilețelele și le puse pe iarbă, unul lîngă altul, chiar în fața ușii.

— Se văd bine, da ?... Ringo, la mine !

Cîinele se apropie încet, fără a bănui cîtuși de puțin ce personaj important devenise în ultimele minute.

— Lăsați-mă pe mine să-i explic, se oferi Sandu, care găsise, bineînțeles, mijlocul prin care avea să hotărască el în locul patrupedului.

— Nu-nu-nu ! clătină din cap George. Mă opun categoric !

— Nu se aprobă, hotărî Dănuț. Lasă-l pe Adrian !

Puștiul se așeză pe vine în fața cîinelui și îl privi în ochi. Ringo rămase liniștit, așteptînd să vadă ce vroiau de fapt de la el.

— Ia să vedem, bătrîne, ne continuăm aventura, sau nu? Și se dădu de-o parte, lăsînd la vedere cele două bilețele. Astea două sînt : alege !

Cîinele clipi din ochi, în semn că a înțeles mesajul. Privi încotro i se arătase, văzu cele două petice de hîrtie,

le fixă cîteva secunde, ca un om aflat la mare ananghie și...

— Nu ne mai fierbe, hotărăște-te odată ! îl îndemnă George.

Parcă pentru a le ușura așteptarea, Ringo întinse laba și o puse cu mare siguranță pe unul dintre bilete.

— Asta e ! exclamară toți patru deodată.

Se chircirâ la pămînt sub lumina chioară a felinarului. Mai iute ca toți, Adrian înșfăcă biletul ales de cîine și despăturindu-l, citi cuvîntul hotărîtor : „da".

— Uraaa ! zbieră cît îl ținură puterile.

Se repezi la George, îl luă în brațe și începură să țopăie împreună strigînd fără încetare și strîmbîndu-se în fel și chip.

— E clar, spuse Dănuț, cînd cei doi se potoliră, majoritatea a decis. Ne vom continua investigațiile... deși e mult spus investigații. De fapt, zise înveselindu-se brusc, și eu eram în sinea mea pentru asta, dar v-am lăsat pe voi să hotărîți. Democrație pînă la capăt !

— Ei bine, mă supun deciziei voastre, conveni Sandu. Dar nu uitați... Cînd vom da de greu, predăm ștafeta.

— Rămîne hotărît, zise Dănuț. Pe parcursul întregii acțiuni va trebui să dăm dovadă de discreție totală și prudență. Și nu uitați cu cine avem de-a face. Altminteri, dăm chix. Am dreptate ?

— Șută la sută, Dănuț. Acum, deși e tîrziu, ar trebui să stabilim planul operativ pentru mîine, propuse George. Veniți aproape ! Iată cum m-am gîndit eu...

CAPITOLUL V

Din care nu aflăm chiar totul, deși lucrurile încep să prindă un oarecare contur.

Ca în fiecare dimineață, și în dimineața aceea de septembrie activitatea portului începuse în zori. Tractoa-

rele zumzăiau remorcînd platforme încărcate cu cherestea și saci burdușiți. Macaralele cargourilor coborau în calele încăpătoare mărfuri de tot felul, în scîrțîit de scripeți și urlete de sirenă. În jurul remorcilor roiau muncitori cu chipuri aspre. Se dădeau ordine prin megafon. Un vas sud-american ridica ancora. Agitația de pe punte sporea cu fiecare minut. Nemișcat stătea numai grănicerul de serviciu, privind impasibil forfota din jur.

Deasupra Dunării, cîțiva pescărușI zburau lîn și apoi, dintr-o dată, țipînd ascuțit, se repezeau ca fulgerul în undele tulburi, după care își reluau zborul și plonjau din nou, pînă cînd reușeau să înhațe din apă vreun peștișor mai ghinionist. Pentru că dintotdeauna Dunărea a hrănit deopotrivă păsări, pești și oameni, cu o generozitate maternă.

Dinspre unitatea de grăniceri din spatele Căpităniei se ivi grupa de gardă. Ostașii mergeau în șir, cu armele pe umăr. Era ora schimbului de santinele. Grupa se opri în fața danei, grănicerul de serviciu dădu raportul, după care intră în șir. Un ostaș blond, cu ochi albaștri și mari ca de copil, îi luă locul. Blondul luă poziția de drepți, salută cu arma și petrecu cu privirea restul grupei care se îndepărta spre un alt post de pază. Schimbul de gardă atrase atenția curioșilor de pe chei, iar marinarii străini de la bordul cargoului își lungiră gîturile pentru a putea vedea mai bine. Grănicerul cel blond începu să patruleze de-a lungul țărmului.

Jos, aproape de apă, pe treptele de piatră ale cheiului, un băiat cu părul auriu și creț, de vreo nouă-zece ani, pescuia. S-ar fi părut că nu-l interesa nimic altceva decît undița culcată pe pietrișul malului. Pluta roșie din pană de gîscă sălta pe apă, ticăia ușor, semn că puietul de oblete din apropierea țărmului ciugulea din rîmă, apoi se lungea pe val, purtată de curent. Băiatul scotea guta din apă, se uita la momeală, se lăsa pe spate și arunca din nou. Părea supărat că pînă la ora aceea nu prinsese nimic.

Supraveghindu-și undița, Adrian, căci el era micul pescar, arunca din cînd în cînd priviri furișe spre vaporul din fața lui. Umbra acestuia se lățise pe mal și peste zecile de bărci legate la ponton, iar odgoanele cu care era amarat de babalele de pe mal scîrțîiau frecîndu-se de prova înaltă. Pe bordul vasului de un alb strălucitor se afla scris cu litere mari și negre „Agamemnon".

Pe puntea cargoului era un adevărat talmeș-balmeș marinăresc. Vinciul puternic ridica de pe chei și cără în magazia de sub punte stive întregi de scînduri albe de brad. Doi marinari bronzați de soarele tropicelor, cu torsul gol, jucau zaruri. Un altul moțăia la pupa. Spre acesta din urmă privea cînd și cînd băiatul de pe mal, fără a lăsa să se înțeleagă că ar fi urmărit pe cineva anume. De la marinarul ațipit, privirile puștiului lunecau spre ceilalți doi și zăboveau asupra lor mai mult decît s-ar fi cuvenit, de parcă i-ar fi chibițat în liniște și de la distanță. Cei doi aruncau zarurile cu măiestrie și sporovăiau, nebăgînd în seamă insistența privirilor de pe mal. Și asta în vreme ce acela pe care Adrian îl supraveghea de fapt nu sesizase nimic și continua să dormiteze tolănit pe un colac de parîme.

Trecu astfel mai bine de o oră, răstimp în care nu se întîmplă aproape nimic. Băiatul pescuia în liniște. Marinarul picotea la soare. Santinela își trecu greutatea corpului de pe un picior pe altul. Printre stivele de lemne de pe mal trecu un cîine vagabond, alungat cu fluierături de hamalii încălziți de efort.

După încă vreun sfert de ceas, marinarul de la pupa se ridică de pe locul în care șezuse, se întinse și căscă. Își privi ceasul. Abia tîrîndu-și picioarele, se îndreptă spre cabine.

Soarele urcase bine pe cer.

— Cam cît să fie ora ? îl întrebă Adrian pe grănicerul de gardă.

— Păi... să tot fie vreo unșpe, răspunse acesta plictisit.

Băiatul își ridică ciorapii. Își umezi apoi buzele uscate cu limba. Era cald. În momentul acela, brusc, pluta se duse la fund. Micul pescar scoase din apă un oblete destul de mărișor. Îl cîntări în palmă și, scoțîndu-l din cîrlig, îl aruncă înapoi în fluviu. Gestul păru inexplicabil.

Tocmai atunci „navigatorul" se ivi la capătul pasarelei. Era îmbrăcat de oraș. Cămașa roșie cu flori îi strîngea trupul musculos. Părul și-l pieptănase peste cap și strălucea ca abanosul. Se opri la mijlocul podețului, scoase pachetul de țigări și-și aprinse una de la bricheta nichelată, pe care o strecură înapoi în buzunarul pantalonilor. Coborî pe țărm.

Tot acum se văzu că puștiului cel blond îi trecuse pe neașteptate cheful de pescuit, căci, strîngîndu-și la iuțeală undița, urcă treptele și o porni agale pe urmele omului cu cămașă roșie.

Marinarul se strecură cu agilitate printre remorcile parcate la dană, privi zîmbind către muncitorii aflați în pauză, după care, cu același pas domol, depăși clădirea albă a Căpităniei. O adiere de vînt stîrni praful. Cel urmărit scoase din buzunarul cămășii o pereche de ochelari de soare pe care și-i puse la ochi.

Adrian se opri, se aplecă, își desfăcu șiretul pantofului de tenis, după care și-l legă la loc cu multă atenție. „Trebuie să-l las să se mai depărteze puțin", își spuse.

Strada portului urca în pantă spre centrul orașului. Salcîmii de pe trotuar aruncau umbre rotunde pe asfalt.

Marinarul pășea relaxat. Din sens opus îl depăși o pereche de tineri. Omul se opri și întoarse capul după ei. Adrian se ascunse într-un gang întunecos. „Numai de nu mi-ar fi observat manevra", îi trecu prin gînd.

— Hei, aici ți-ai găsit ? auzi din spate un glas răgușit de femeie.

— N-am avut nici măcar intenția... se scuză băiatul. Așteptam pe cineva.

— Las' că știu eu mai bine..., se enervă femeia în urma lui.

Cel urmărit trecu prin dreptul parcului sărăcăcios de pe partea dreaptă a străzii. Nu părea să fi observat nimic. Puștiul se abătu din drum și intră în parc. De pe o bancă se ridică un băiat voinic și, trecînd pe lîngă el, ieși în stradă.

— Ia-l și stăpînește-l sănătos ! îi aruncă vorbele Adrian prietenului său și-i făcu șmecherește cu ochiul.

Dănuț zîmbi și o porni pe urmele bărbatului din fața sa. Depășiră, unul după altul, Policlinica municipală și se apropiară de centru. Trecătorii se îndesiră. În colțul străzii se frigeau mititei și cîrnați. Fumul umpluse strada. În jurul unei mese scoase pe trotuar, cîțiva clienți mîncau cu poftă și beau bere.

Cămașa roșie cu flori făcu la dreapta, spre hotelul cel mare din centru. Piațeta din fața clădirii era pustie. Cîteva mașini așteptau în soare.

Băiatul pătrunse în holul hotelului, nescăpîndu-l din ochi pe „navigator". În aceeași succesiune intrară în barul

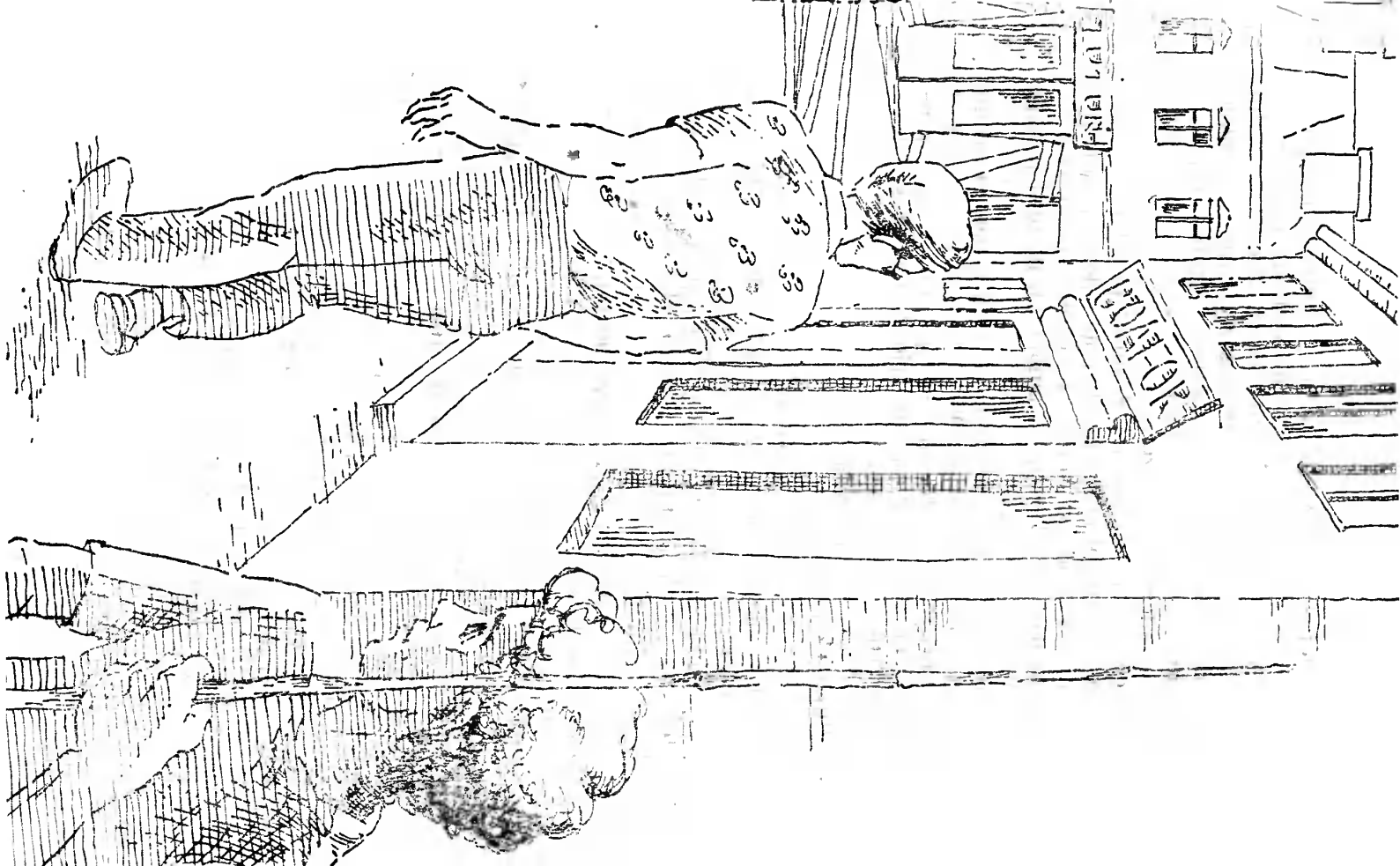

de zi. Acolo, marinarul se tolăni pe un fotoliu, puse picior peste picior și își aprinse o țigară. Veni un chelner îmbrăcat în jachetă vișinie și, după ce îi adresă străinului obișnuitul „cu ce vă servim?", rămase într-o așteptare respectuoasă. Omul cu cămașă roșie se gîndi puțin, apoi ceru un gin cu lămîie și gheață. Chelnerul făcu stînga-mprejur și se îndepărtă fără zgomot.

In bar era o răcoare plăcută. Motorul instalației de aer condiționat torcea discret. Mochetele colorate, fotoliile moi, plantele exotice și muzica agreabilă ce părea a se strecura de peste tot întregeau ambianța, dîndu-i o notă de bun-gust și de confort.

Ascunzîndu-și cu greu uimirea, căci intra pentru prima oară într-un asemenea local, Dănuț făcu cîțiva pași spre bar și se opri în fața fetei care ștergea apa de pe suprafața lăcuită pe care se aflau puzderie de pahare și cîteva sticle cu etichete viu colorate.

— Bună ziua, domnișoară.

— Bună. Ce dorești ?

Fata părea cam de aceeași vîrstă cu el.

— Aș vrea să vorbesc cu responsabilul, improviză băiatul la iuțeală.

— Așteaptă, îl chem imediat, zise ea și, întorcîndu-se spre ușa întredeschisă din spate, strigă : Șefu'!

Nici un răspuns.

— Stai jos și așteaptă ! zise fata. Domnu' Cicerone e la depozit. Trebuie să apară.

Dănuț se lăsă pe unul dintre fotoliile capitonate și privi în jur. La o masă, doi inși discutau în germană, trăgînd cu sete din țigări. Berea le aburea paharele. La o altă masă se afla un tînăr într-un costum bej, cu cravată asortată, lăsînd să se înțeleagă că ar fi putut fi un funcționar superior sosit cu treburi importante din capitală. Adîncit în lectura ziarului, părea să fi uitat de cafeaua din față.

Băiatul se simțea puțin stingher în atmosfera selectă a barului. Trase mai aproape scrumiera de cristal de pe măsuță și-și făcu de lucru cu ea. Învîrtită prea tare, aceasta căzu pe mochetă producînd un zgomot înfundat, dar nu se sparse. Tînărul de alături scoase nasul din ziar și-l privi fugitiv pe băiat.

— Hei, ce se petrece acolo ?

Dănuț încremeni. Omul de la bar nu era altul decît sfrijitul de la plopul ars, dar care nu mai amintea de personajul din noaptea precedentă decît prin figura osoasă și părul neobișnuit de lung. Apropiindu-se de el, Dănuț îi remarcă sacoul elegant bleumarin, închis la amîndoi nasturii, cămașa albă cu gulerul răsfrînt, mîinile mici și îngrijite. Doar ecusonul din piept îi trăda meseria. Omul avea gesturi repezite. Se vedea că este un tip nervos, dar șlefuit.

— Nu se petrece nimic, domnule, răspunse Dănuț, care între timp își revenise din surpriză.

— Aștepți pe cineva, flăcăule ?

— Da..., pe domnul Cicerone.

— Și ce treabă ai putea avea tu cu Cicerone ăsta ? Sau e secret ?

— Ar cam fi, se codi băiatul să dea un răspuns precis. Era la fel de înalt ca și bărbatul din fața sa.

— Dacă-i așa de mare secretul, atunci află că-l ai înaintea ochilor chiar pe cel pe care-l cauți. Hai, dă-i drumul, că n-am timp !

— Eu, domnule, cum să vă spun..., aș vrea să mă angajez aici. Mi-a spus un prieten că aveți nevoie de un picolo și m-am gîndit că, poate...

— Lasă, lasă. Ai mai lucrat pe undeva ?

Dănuț clipi nervos.

— Nu, n-am mai lucrat, dar puteți să mă puneți la probă, eu...

— Aha, îi scăpă celuilalt, o să te descurci, deci.

— Cred că da, domnule Cicerone.

— Ia spune-mi, cîți ani ai ?

— Șaptesprezece... minți Dănuț la iuțeală. Adică merg pe șaptesprezece.

— E-n regulă. Să știi însă că nu depinde de mine, sau, mă rog, nu numai de mine. Posturi de picolo n-avem libere, deși... Oricum, te-a mințit prietenul ăla al tău.

Apoi se gîndi puțin și continuă :

— Hotelul e subordonat agenției județene de turism. Mergi mai întîi acolo și caută să vorbești cu tovarășul Vizitiu. Dînsul are să-ți spună ce ai de făcut. Să nu uiți, însă, să-i spui că eu te-am trimis, e clar ?

— Clar, domnule. O să... o să revin negreșit cu răspunsul. Bună ziua !

— Salut ! Şi transmite-i salutări lui Vizitiu din partea mea !

„N-au unde să se întîlnească decît la toaletă, îşi spuse Dănuţ în vreme ce se îndrepta spre holul hotelului. Bag mîna-n foc că acolo şi numai acolo !“

Intră în W.C. În uşă se ciocni de tînărul acela tăcut din bar, care se întorcea la cafeaua şi la ziarul lui.

— Pardon, zise acela.

— Mă scuzaţi, îngăimă şi Dănuţ.

„Totul e ca ei să nu miroasă nimic“, îi trecu prin cap şi pufni în rîs.

Intră într-o cabină şi lăsă uşa deschisă. Se piti îndărătul ei, deşi poziţia asta îi cerea eforturi deosebite. Pe deasupra era şi riscant, căci s-ar fi putut să dea cineva peste el acolo. De afară, toate cele trei cabine păreau goale. Se gîndi febril cum avea să-şi motiveze poziţia aceea forţată în cazul în care ar fi fost surprins în spatele uşii.

Minutele se scurgeau anevoie. „N-au unde, aici e cel mai puţin riscant pentru ei“, îşi zise. Simţi cum picioarele încep să-i amorţească.

Deodată auzi nişte paşi uşori, urmaţi îndeaproape de alţii, mai apăsaţi. „Ei sînt, numai ei pot fi, gîndi băiatul în vreme ce broboane mari de sudoare i se scurgeau pe frunte. Iată-i, se opresc.“ Încercă să-şi şteargă transpiraţia de pe obraji, dar se răzgîndi.

— Astă-seară, ora zece, strada Tîmplari, numărul 16. Ai înţeles ?

„Asta e, se bucură Dănuţ cînd auzi glasul sfrijitului. Asta e !“

— Înţeles, bre. Timplari, zece ora, număr şaisprezece, repetă celălalt într-o românească stricată.

— Şşşt ! făcu şeful barului, mai încet, ce zbieri aşa ?! Strada Tîmplari e a cincea pe stînga, din centru, O.K. ?

— O.K., master, everything is O.K.

„Aha, deci aşa, vericule, îşi zise Dănuţ zîmbind maliţios, firească, atît cît îi îngăduia situaţia în care se găsea. Numai că la întîlnire vom fi mai mulţi.“

După ce ecoul paşilor se stinse, îşi părăsi ascunzătoarea cu multă luare-aminte. Holul hotelului era pustiu. Coborînd treptele spre stradă, avu timp să vadă cum „navigatorul“ dădea colţul îndreptîndu-se către port exact pe acelaşi itinerar pe care venise. Mergea agale, ca unul

care n-are cum să-și omoare timpul. De pe trotuarul celălalt, din fața ceasului, Sandu îi făcu semn discret lui Dănuț, traversă și, trecînd pe lîngă prietenul său, îi șopti conspirativ : „La ora trei, la tine !“

Dănuț se opri și privi în urma celor doi, care se îndepărtau unul în urma celuilalt. Se întoarse și traversă. Trecînd prin dreptul unei cofetării, ceru un suc rece și-l bău repede.

Nerăbdător, Adrian mai apăsă o dată pe butonul soneriei. Era ora trei fix.

— Hai, intră, îl pofti Dănuț, deschizînd ușa. Ce naiba suni așa ?

Instalat pe canapea, George îl privi curios.

— Ceva noutăți, piciule ? La telefon n-am înțeles mare lucru. Hai, deșartă-ți sacul. Zi !

— Ce să zic ? L-am „condus“ pe omul nostru înapoi la vapor, apoi Sandu s-a instalat prin apropiere, în spatele unei grămezi de saci, iar eu... am venit aici.

— Asta-i tot ?

— Sigur că nu. Am pus în funcțiune aparatura din dotare, am cercetat cu infraroșu cabină cu cabină, le-am interceptat convorbirile cu uscatul, le-am decriptat codul, am...

— Oprește-l, Dane, nu vezi că a luat-o razna ?

— Săracu'! Toată ziulica l-a bătut soarele în cap.

— „Toată ziulica l-a bătut soarele în cap“, se maimutări pușiul. Dacă nu vă mulțumiți cu ce-am făcut, vă spun și ce n-am făcut.

— Oprește-te ! îl potoli Dănuț. Cum comunicăm cu Sandu ?

Adrian își netezi cu palma cîrlionții rebeli din creștetul capului, se trînti pe canapea și zise :

— Deocamdată Sandu supraveghează vasul... Cum apare ceva neprevăzut, ne telefonează.

— Și dacă individul iese din nou în oraș, v-ați gîndit ce facem ? întrebă George. Ce-o să facă bietul Sandu, că doar n-o să ne sune de la fiecare telefon public pe lîngă care va trece ?

— Să gîndim logic, propuse Dănuț. Omul va trebui să fie la ora zece în locul stabilit de Cicerone. Îl vom aștepta acolo și... Pentru noi, importantă e întîlnirea aceea, nu ? Între timp, „navigatorul“ poate să iasă și de zece ori în oraș.

— Pe unde o fi strada Tîmplari ?

— Lăsați că știu eu, nu vă faceți griji, îi liniști Dănuț.

— Dar dacă ne „fentează" și ies prin altă parte ?

— Dacă, nedacă, asta e situația și noi trebuie să-i facem față, zise simplu Dănuț.

— Să sperăm că n-o să trebuiască să-i urmărim iarăși prin baltă.

— Nici o grijă, Adriane, nu se vor complica ei atît tocmai acum, cînd lucrurile sînt „aranjate". Oricum, în vreme ce voi o făceați pe detectivii, eu am vorbit cu nea Zaharia, șeful de echipaj al lui Dorin, și l-am rugat să ne împrumute în seara asta barca lui. Bineînțeles... în caz de nevoie, îi anunță George, frecîndu-și palmele. M-am gîndit și la varianta că vom avea nevoie de o barcă.

— Ești genial, ce mai ! îl lăudă Adrian.

Rîseră toți trei.

Telefonul zbîrnîi de cîteva ori în colțul lui.

— Alo, da... Tu ești, Sandule ? Spune, te ascult ! zise Dănuț. Apoi, acoperind microfonul cu palma, începu să relateze precipitat : „Agamemnon" se pregătește de plecare... în cîteva ceasuri termină de încărcat. Zice că l-a descusut pe unul dintre vameși și a aflat că vasul va ridica ancora în jurul orei unsprezece, unsprezece și jumătate, poate chiar ceva mai tîrziu... controlul se va face pe la zece... Marinarii sînt consemnați la bord începînd cu ora nouă treizeci. Treaba cu plopul ars cade, desigur. Nu mai au timp de așa ceva... Căpitanul a primit avizul de ieșire din port... s-a stabilit și cine-i va pilota... Cum, Drăgoi ? Da, Drăgoi, din Galați... Bine, Sandule, ai făcut o treabă excelentă. A, pardon ! De unde naiba să mă audă, dacă țineam microfonul acoperit ! Ziceam că ai făcut o treabă excelentă... da... o să te înlocuiască George. Nici o grijă, vom fi pe-aproape... desigur... pornim chiar acum. La revedere !

Dănuț puse receptorul în furcă. O undă de îngrijorare îi stăruia în privire.

— Abia acum începe bîlciul, zise.

Adrian sări de pe canapea drept în mijlocul sufrageriei, își suflecă mînecile cămășii și-și încordă bicepșii.

— Ard de nerăbdare să le dau ceva de lucru ! se grozăvi el, plimbîndu-se mîndru ca un cocoș prin cameră.

Pornirea războinică a puștiului stîrni hohote prelungi de rîs.

— Ha-ha-ha, se sufocă Dănuț, mor, nu alta ! Dacă arzi, la treabă ! Ho-ho-ho ! Priviți-l, e înspăimîntător ! King-Kong ! Belphegor !

...Ieșiră în stradă. Stația de autobuz se afla aproape, în fața fabricii de confecții. Așteptară minute bune. Dănuț începu să bată nerăbdător din picior.

— Uf, și rabla asta care nu mai vine !

În sfîrșit, apăru și „optul", ridicînd praful și zdrăngănind din toate șuruburile. Tăblița cu cifra opt era culcată, încît cifra semăna cu semnul infinitului.

— E bine, e rău ? se întrebă George cu glas tare.

— Doar n-oi fi superstițios, poetule, îl luară la mijloc Dănuț și Adrian.

Urcară repede și autobuzul se puse în mișcare. Pînă în centru făcură numai cîteva minute, apoi, după o alergătură bună, ajunseră în port.

— Voi rămîneți aici, le spuse George prietenilor săi. Așezați-vă pe o bancă și așteptați-l pe Sandu. Eu m-am dus !

— Hai, dom'le, ce-ai întîrziat atît ? îl luă în primire, de cum îl văzu, Sandu. Știi, tipii pleacă, în seara asta își iau zborul !

— Mai încet, gură-spartă ! îl domoli George, făcîndu-i un semn discret spre tînărul de pe banca alăturată.

Omul, cam la douăzeci și cinci-douăzeci și șase de ani, cu o figură prelungă și serioasă, era îmbrăcat sport și privea nepăsător valurile gălbui ale fluviului. Alături, pe aceeași bancă, un bătrîn neras, cu o înfățișare de vagabond, se scărpina sub cămașa peticită.

— M-am împrietenit cu tot plutonul de grăniceri de cînd am rămas aici, se lăudă Sandu.

Bătrînul își scosese unul din pantofi și îi examina cît se poate de preocupat interiorul. Plescăi nemulțumit din buze, se încălță și privi iscoditor în jur.

— Ceilalți unde sînt ?

— I-am lăsat pe o bancă în fața Căpităniei. Îi găsești ușor.

— E-n regulă. Ai grijă, dacă te-ntreabă cineva ce faci pe-aici, să spui că ești prietenul lui Sandu și că-ți aștepți vărul, sergent la grăniceri. E clar ?

Minutele se scurgeau cu o încetineală nemaipomenită și, exceptînd forfota încărcatului, la bordul lui „Agamem-

non“ nu se petrecu nimic notabil. Activitatea era condusă de un marinar rotofei, care se agita pe punte și striga la ceilalți cu glas pițigăiat. Marinarii, asudați și plini de praf, munceau fără pauză. „Pesemne că trebuie să se grăbească“, își zise George.

Orele păreau ani. Se înserа. Pe țărm se aprinseră primele lumini.

— Salutare !

Băiatul se întoarse și-l văzu pe Adrian, care-i întinse un corn mirosind a lapte și a cocă proaspătă și o sticlă cu suc. Bău cu sete și goli sticla, după care mușcă din corn.

— Voi ce faceți pe-acolo ? îl întrebă pe mesager printre îmbucături.

— Ne plictisim.

— Mie-mi spui ?

— Trebuie să plec, zise Adrian. Ai grijă să nu-ți scape individul.

— Las' pe mine !

Pe la nouă și jumătate, pe cînd George începuse să-și piardă răbdarea, pe pasarela vaporului apăru cel urmărit. Purta aceeași cămașă roșie și avea în mînă o valiză de dimensiuni mici.

„Dacă-l păcălește pe grănicer și pleacă cu ea, e mare, își spuse băiatul, cu inima bătîndu-i de emoție. Iar la întoarcere, va încerca să strecoare «obiectul» la bordul vasului... Extrem de riscant pentru el... Hai să-l vedem cum se va descurca !“

Grănicerul se plimba cu arma pe umăr prin fața vaporului. Văzîndu-l că se îndepărtează, marinarul coborî cu pas sigur pasarela și, fără a-și încetini mersul, încercă să se strecoare neobservat. Tocmai în momentul acela, ostașul se întoarse și-l văzu.

— Hei, încotro așa ?

Dialogul dintre cei doi se purtă cu glas scăzut. Drept urmare, marinarul se întoarse, urcă la bord și dispăru un minut-două, după care apăru din nou, de astă-dată fără valiză. Cînd trecu pe lîngă grănicer, acesta îi arătă ceasul și dădu nedumerit din cap. Celălalt nu-l învrednici însă nici măcar cu o privire.

George își părăsi ascunzătoarea și se strecură pe urmele lui. Marinarul pășea grăbit, privind din cînd în cînd în urmă. Cămașa roșie ba apărea în lumina becu-

rilor de pe chei, ba dispărea în întuneric. Dinspre Căpitănie se ivi un grup de bărbați în uniformă de vameși. Grupul se îndrepta către „Agamemnon".

— George ! se auzi chemat din beznă.

— Unde sînteți ? Aha, iată-vă. Îl vedeți ? Cămașa roșie de colo !

— L-am filat, zise Sandu în șoaptă. Veniți !

„Navigatorul" se grăbea vizibil. Băieții trebuiră și ei să întindă pasul. Trecu în goană o mașină a Salvării. Pe capotă, becul de avertizare clipea necontenit. Ajunsă în fața policlinicii frînă brusc, pneurile scrîșniră gata-gata să sară din încheieturi, iar din cabină, medicul alergă să deschidă ușile din spate.

Străbătură parcul din centrul orașului și ieșiră în strada principală. La ora aceea trecătorii se mai răriseră, totuși cei patru băieți se răsfirară din mers pentru a nu-l pierde din ochi pe cel urmărit. Așa nici n-aveau cum să mai pară suspecți. Depășiră hotelul de pe partea stîngă a străzii, trecură valvîrtej pe lîngă clădirea CEC-ului și, fără a-și încetini goana, instinctiv, grupul se reuni.

Marinarul traversă și intră pe o străduță îngustă și întunecoasă. Băieții făcură la fel.

Adrian se căzni să citească ceva pe tăblița din colț.

— Asta e strada.

— George va rămîne aici, la capătul ăsta, spuse Dănuț. Tu, Sandule, du-te la celălalt capăt. N-ai grijă, vom fi cu ochii pe tine. Dacă vezi aici vreo mișcare, vino numaidecît. Tu, piciule, rămîi cu mine ! Executarea !

— Acolo a intrat, am văzut bine.

— Perfect, vom aștepta aici, hotărî Dănuț.

Găsiră un cotlon întunecos între două case și se ascunseră în umbră. Era imposibil să fie văzuți.

— Totul e să nu iasă prin altă parte, șopti Adrian.

— Ne lămurim numaidecît...

Nu avură prea mult de așteptat. Se auzi o cheie răsucită în broască, poarta casei cu numărul 16 se deschise și în cadrul ei apărură umerii lați ai marinarului. Lumina chioară din colț era totuși suficientă pentru a risipi orice urmă de îndoială asupra identității omului. Băieții se retraseră mai adînc în spațiul îngust dintre cele două clădiri.

— Parc-ar duce un copil în cîrcă, zise cu glas scăzut Dănuț.

— Pe naiba copil ; e un... rucsac.

Adrian nu se înșelase. „Navigatorul" purta în spate un rucsac. Poarta se închise cu un trosnet sec. Omul privi în stînga, în dreapta și, nevăzînd nimic care să-i dea de bănuit, o porni grăbit spre centru. Ajuns în strada principală, mări pasul. Ceasul din turn bătu de zece ori.

Ca din pămînt apăru și Sandu și se alătură, gîfîind, grupului. Cei patru băieți trebuiră să facă eforturi considerabile pentru a se putea ține pe urmele marinarului. Vitrinele magazinelor rămîneau una după alta în urmă. Așa luminate cum erau, păreau ferestrele unui tren rapid pierzîndu-se în noapte. Depășiră, în ordine inversă de data aceasta CEC-ul, hotelul, tăiară parcul din centru, apoi prin fața lor defilară policlinica, fabrica de mobilă și „bomba" din spatele gării fluviale pe geamurile căreia stătea scris cu litere strîmbe „La băiatu vesel". Iată și Căpitănia, luminată ca ziua. Jos, la cîțiva metri în față, clipocea Dunărea. Dar cine mai avea timp de ea ? Ghereta vamei. Pontoanele. Stivele de cherestea. Iată și dana cu numărul patru. Grănicerul se plimba de-a lungul cheiului.

„Navigatorul" dispăru din raza lor vizuală.

— Iată-l, s-a oprit în spatele plopului acela !

— Coboară treptele...

— Vă dați seama ce vrea să facă ?

— E unica soluție.

Prova vasului era cufundată în întuneric. Odgonul de amaraj scîrțîia ușor. Marinarul așteptă în umbra malului ca grănicerul să se îndepărteze. Apoi sări în barca cea mai apropiată de țărm.

— A dispărut complet, șopti George.

— E al naibii de întuneric !

Îl zăriră din nou. Pășea fără zgomot dintr-o barcă într-alta, apropiindu-se de copastia cargoului.

— Nevoia te învață, rîse pe înfundate Dănuț.

Ajuns la cîțiva metri de bord, „navigatorul" se prinse zdravăn de odgon. Exact în momentul acela santinela se întoarse și porni în sens invers. Omul de jos încremeni cu mîinile încleștate pe cablu. Părea una cu vasul. Ostașul nu-l văzu și, după alți zece-doisprezece pași, întoarse spatele provei și se depărtă.

— A scăpat, murmură Sandu.

Marinarul strînse cu putere odgonul și din cîteva mișcări line, dar viguroase, urcă pînă în apropierea bordului. Își potrivi mai întîi una din mîini pe marginea copastiei, se prinse apoi și cu cealaltă, se ridică pînă la nivelul punții, încălecă balustrada și dispăru în spatele parapetului.

— Execuție de nota zece, spuse admirativ Dănuț.

Se așezară pe o bancă în întuneric.

— Care-i mutarea următoare? întrebă Sandu. În glas i se simțea o oboseală imensă.

— Am să încerc să aflu ceva noutăți.

— Ai grijă, George, să nu...

— Fiți liniștiți, știu eu ce fac.

— Du-te, atunci, spuse Dănuț.

George se ridică de pe bancă și plecă în direcția Căpităniei fluierînd ușor. Se pierdu mai întîi în beznă, apoi apăru în lumina lămpilor ce sclipeau în jurul gării fluviale, urcă cele cîteva trepte, trecu de prima ușă, o deschise pe a doua și intră.

— Știți ceva, pe malul de vizavi, chiar în fața noastră, se află plopul ars, spuse Sandu, cu privirile ațintite în beznă.

Sirena lui „Agamemnon" dădu chiar atunci trei semnale scurte. Băieții tresăriră. Un jet subțire de aburi se ridică din spatele unuia dintre coșuri. La bord se aprinseră toate luminile.

— Ia uite-i cum se mai perpelesc, zise Adrian, înfigîndu-și mîinile adînc în buzunare.

— N-au decît, făcu Sandu înciudat.

Sprijinit de o babă, grănicerul dădea să-și aprindă o țigară. Firul de vînt ce se iscase pe chei îi stinse chibritul. Omul se întoarse cu spatele spre Dunăre, scăpără iar și trase cu sete în piept, scofîlcindu-și obrajii. De astă-dată reuși.

— Hai să ne jucăm „de-a bîza", propuse Adrian.

Ceilalți doi îl priviră ciudat.

— Ăla nu-i George?

— Ba el e.

— Of, făcu George apropiindu-se. N-am aflat prea mare lucru. Oricum, „Agamemnon" pleacă sigur în seara asta. Toată problema e că pilotul Drăgoi n-a apărut încă. Mai au de așteptat băieții...

— Asta ne avantajează, spuse Dănuț. Ridicați-vă ! Mișcarea următoare, Sandule, e să încercăm să pătrundem pe vas.

— Cuuum ? se mirară tustrei într-un glas.

— Cum ați auzit. Vom încerca să pătrundem pe vas. Luăm barca lui nea Zaharia, ocolim vaporul pe la babord, urcăm pe lanțul ancorei, în fond ce, noi nu sîntem în stare ? și, ajunși la bord, ne punem pe scotocit.

— Riscant, extrem de riscant, Dane, observă Sandu.

— Și pe deasupra, ce șanse avem să dăm de rucsac ?

— Ce șanse avem s-o ștergem la „momentul" oportun ? ridică George din umeri.

Dănuț mormăi ceva, ca pentru el, apoi le răspunse :

- E totuși singura cale.

- Și dacă ne prind ?

- Nu vor risca un scandal în apele teritoriale românești... Iar ceilalți membri ai echipajului, mai mult ca sigur că nu sînt amestecați.

Sandu îl aprobă în tăcere.

- Fie, să-ncercăm, căzu de acord și George. Dar nu putem urca toți patru la bord, nu ? Așa că am face bine să...

— Nici n-ar fi indicat, interveni Sandu. Trebuie să rămînă cineva pe uscat să anunțe... Amintiți-vă ce-am hotărît ieri !

— Fără îndoială, continuă George. Haideți să stabilim cine merge... cine *mai* merge, pentru că, orice ați zice, Dănuț e cel mai potrivit pentru o misiune ca asta.

Cel vizat se înclină adînc.

— Îți mulțumesc pentru încredere, George. Și... dacă fac parte din oficiu din grupul de comando, atunci lăsați-mă să-mi aleg și coechipierul.

— De acord, acceptă Sandu. Vorbește, pe cine vrei ?

Dănuț se scărpină în cap, se gîndi puțin și zise :

— L-aș lua pe Adrian... Tu ce zici, piciule ?

— Ce să zic ? Cu Dănuț merg și pînă la capătul pămîntului.

Tot discutînd ajunseră în fața Căpităniei portului, unde șeful de echipaj Zaharia își omora de obicei timpul.

— Cu puțin noroc, dăm repede de el, zise George.

— La ora asta ? se miră Dănuț.

— Încercăm.

Auziseră de multe ori vorbindu-se despre omul acesta. Ba chiar citiseră despre el și în ziarul local. Era prieten bun cu Dorin, deși îi despărțeau aproape treizeci de ani. Își iubea cu ardoare meseria și gîndul că într-o bună zi avea să iasă la pensie îl scotea din minți și-i dădea insomnii.

„În port vine pe la șase dimineața, chiar cînd e liber. Se așează pe o bancă, dă de mîncare la porumbei și-i mustruluiește pe marinarii de pe celelalte vase, ca și cînd ar fi ai lui, ca să nu mai vorbesc de cei de pe «Tudor»... Lucru ciudat, însă, pe aceștia nu-i enervează vorbăria bătrînului, ba chiar țin la el și se laudă peste tot cu un asemenea dascăl. Nu-i iartă nici pe marinarii străini... Atunci să vezi circ, nea Zaharia pe românește, ăia pe limba lor, și nimeni nu pricepe nimic, deși strădaniile sînt reciproce...", le spusese Dorin în ziua cînd cu articolul din ziar.

Radistul de serviciu ieșise pe terasă și trăgea cu nesaț din țigară. George se apropie și-l salută. Celălalt se uită în jos și răspunse fără chef.

— Domnu' Dumitrașcu, nu cumva știți pe unde o fi nea Zaharia ?

— Da ce treabă ai tu cu el, ia zi ? Și, pe urmă, de unde mă cunoști tu pe mine ?

— Sînt fratele lui Dorin Stăncescu, secundul de pe „Tudor".

— E-te-te, chiar așa ? În cazul ăsta să știi că-l găsești la „Băiatu vesel". E cu unu... Enache. Da ce ai cu el ?

George se întoarse și dispăru în întuneric, așa încît ultima întrebare a radistului rămase fără răspuns.

Localul era plin de fum. În fundul sălii, la o masă cu învelitoarea arsă de țigară, șeful de echipaj de pe „Tudor Vladimirescu" juca table cu un marinar bărbos. Băieții se îndreptară spre masa celor doi.

— Bună seara, nea Zaharia !

— 'nă seara, mormăi bătrînul apoi, întorcîndu-se către ei și văzîndu-i, zise vesel : A, oaspeți de soi ! Mă Enache, îl vezi, mă, p-ăsta ?

Bărbosul îl privi scurt pe George.

— Păi ăsta-i fratele lu' Dorin Stăncescu, mă, fala marinei românești ! Și nu te mai holba așa, că-ți cad ochii în pahar, Enache-tată !

— Unde-oi fi văzut tu, Zahario-nene, că mă holbez...

— Ai dreptate, mă Enache, holbat ești tu de cînd ai venit pe lume, bodogăni Zaharia.

George își zise că venise momentul să ia taurul de coarne.

— Ne-ai promis barca...

Șeful de echipaj băgă mîna în buzunarul salopetei și scoase de acolo o cheiță ruginită.

— Păi dacă v-am promis-o, v-am promis-o... Să-i spuneți lu' Ivanciu, ăla care stă de pază la ponton, că eu v-am dat-o. Și să n-o facă pe nebunu', că-l ia mama naibii ! Hai, Enache, dă cu zaru', că vorba aia, timpul costă !

— Mulțumim mult de tot, nea Zaharia, spuse George și îi împinse pe ceilalți spre ieșire.

— Lăsați, lăsați, mormăi în urma lor bătrînul marinar, pentru frate-tău am făcut-o. Și aveți grijă, să nu faceți vreo boroboață !

Numitul Ivanciu nu le făcu greutăți, ba dimpotrivă, coborî cu ei și-i ajută să dezlege barca, le fixă vîslele în strapazane și, văzîndu-i cum se pierd în noapte, căscă vîrtos și plecă să se culce în cabina lui de pe ponton.

Pe Dunăre era liniște ; doar din camera luminată de deasupra Căpităniei se răspîndeau în eter ti-ti-urile și ta-ta-urile radistului cel morocănos. „Mergeți sănătoși, băieți, păreau să spună țiuiturile acelea. Destoinicia voastră vă va ajuta să învingeți primejdiile și să vă întoarceți acasă cu bine. Mergeți sănătoși !“

CAPITOLUL VI

La bordul lui „Agamemnon“. Cercetări inutile și periculoase. Surpriza din spatele ușii.

Fluviul se întindea în fața lor necuprins și măreț. Vălătucii de întuneric se mai tîrau încă spre oraș, aducînd

cu ei suflul greu al bălții adormite. Pe malul de vizavi nu mai puteai distinge nimic ; totul se amestecase într-o masă întunecată, fără contururi precise. Asemeni unei reptile uriașe, Dunărea se tîra printre maluri, nesimțitoare la atingerea miilor de rădăcini, bolovani și praguri invizibile ce-i pătrundeau în carne și-i lăsau urme adînci. Luna ședea ascunsă în spatele pădurii de sălcii, neîndrăznind să-și ridice ochii spre pămînt. Iar balaurul își continua înaintarea fără a se sinchisi de groaza ce o răspîndea în jur.

Vîslele scîrțîiau la fiecare mișcare. Fluviul se opunea din răsputeri acestei violări a armistițiului. Noaptea era a lui, așa cum ziua se tolănea pe spate, lăsîndu-și pîntecul brăzdat de cojile de nucă cu care omul credea că-l poate stăpîni, pe el, uriașul Bărăganului. Și cînd seara cobora peste pămînt, gigantul se răsucea în matca lui și o pornea încotro îi era menirea.

Băieții vîsliră cu rîndul, pînă cînd se depărtară de țărm. Barca era grea și oboseau repede.

— Depășim pontonul numărul trei, șopti George, arătînd spre țărm.

Intr-adevăr, se zărea silueta mătăhăloasă a pontonului. Deasupra cabinei ardea un bec palid.

— Iată și postul de pază...

— „Agamemnon"..., murmură Adrian și în momentul acela toți patru își îndreptară privirile spre vasul care ieșea treptat din întuneric cu zeci de luminițe strălucindu-i pe punte. Începură să audă, din ce în ce mai distinct, un zgomot surd de motoare. Coșurile scoteau fum amestecat cu scîntei.

— E riscant să urcați la bord chiar acum, înaintea plecării, se neliniști brusc George. E mult prea riscant.

Cuvintele lui treziră în fiecare un sentiment de îngrijorare amestecată cu teamă.

— Nu mai putem da înapoi, zise Dănuț și o hotărîre neînduplecată i se citi în clipele acelea pe chip. Și, după cum stau lucrurile acolo, adăugă arătînd în direcția vasului, am mai avea ceva timp.

— Renunță, mai bine, Dănuț, îl sfătui și Șandu. Oricum, mare scofală tot n-o să faceți...

— Pentru nimic în lume, se încăpățînă celălalt. Facem așa cum am zis !

— Dar uită-te și tu, făcu George o ultimă încercare, vaporul va pleca dintr-un moment într-altul !

— Sandule, pune mîna pe vîsle ! Hai, că ne scapă !

Săltînd ușor pe valuri, barca se apropie de „Agamemnon". Contururile vasului se limpeziră. Se vedeau clar și literele colțuroase de pe copastie. Cîțiva stropi călduți le umeziră obrazul. De o parte și de alta a bărcii apa părea de catran. O prăpastie fără fund în față, alta în spate. George se șterse pe frunte cu mîneca bluzei. „În sfîrșit, cîțiva metri și gata...", își spuse ușurat.

Intrară într-un unghi ce-i ascundea privirii celor de la bord. Era întuneric, mult mai întuneric decît în mijlocul fluviului. Prora bărcii se ciocni încet de placa metalică de pe latura vasului. În spatele peretelui de oțel motoarele duduiau uniform.

— Trebuie acționat rapid, spuse Sandu. Acum, fiecare secundă e hotărîtoare.

Dănuț se prinse de lanțul ancorei. Simți rugina sub palmă. Răceala zalelor de metal i se strecură în inimă. Abia în momentul acela își dădu seama de riscurile enorme a ceea ce făceau. Își aminti dintr-o dată cuvintele lui Dorin.

— E deja tîrziu, gîndi cu voce tare. Nu mai putem renunța.

Privi îngrijorat în sus și zise :

— Gata, piciule ?... Pe cai !

În clipa în care Adrian se ridică în picioare și prinse lanțul, toate îndoielile lui Dănuț zburară ca luate de vînt. Ba chiar, în mod ciudat, își simți inima ușoară. Puștiul strînse lanțul și începu să urce pe el împingîndu-se cu picioarele, agil ca o pisică. Cei trei din barcă îi priveau cu atenție fiecare mișcare. Băiatul parcurse cei cîțiva metri din cîteva zvîcniri, apoi înșfăcă marginea copastiei și privi de-a lungul punții. Cînd se convinse că nu era nimeni prin apropiere, încălecă parapetul și se rostogoli înainte fără nici un zgomot. În fine, apăru din nou și șuieră scurt, semn că totu-i în ordine.

Era rîndul lui Dănuț. Acesta își încleștă palmele pe lanț și inspiră adînc. Sandu și George își închipuiră fantastica încordare a mușchilor ce propulsa trupul prin aer, de parcă ar fi fost lipit de inelele metalice și ar fi urcat împreună cu ele. Tot efortul acesta dură numai cîteva secunde. Cei doi din barcă clipiră nedumeriți, ca și cînd

ar fi asistat la un extraordinar număr de acrobație și nu le veni să creadă că execuția aceea perfectă ținuse atît de puțin. De sus, de pe punte, Dănuț deschise gura să zică ceva, dar nu apucă să-și ducă intenția pînă la capăt, pentru că, exact în secunda aceea, sirena vaporului urlă îndelung. De peste tot izbucniră strigăte de bucurie. Venise ordinul de plecare.

Adrian își privi prietenul. Vacarmul de pe punte îi făcu inutilă tentativa de a spune ceva. Puse mîinile la gură și răcni cît îl ținură puterile :

— Ce facem, coborîm ?

— Ce-ai zis ?

— Coborîîîm ?

— Coboară repede, eu rămîn ! îi tună Dănuț la ureche.

Adrian dădu din cap neînduplecat.

— Nici gînd ! Ori amîndoi, ori nici unul.

— Coboară cît mai ai timp... Amîndoi nu vom reuși.

— În ruptul capului ! se încăpățînă puștiul.

Văzînd că nu-l poate convinge, Dănuț se lăsă păgubaș. Îi întinse doar mîna și gestul acela pecetlui legămîntul tacit ce se înfiripase între ei. Da, aveau să rămînă împreună, indiferent de cele ce se vor întîmpla.

Tumultul de la bordul lui „Agamemnon“ părea a nu se mai sfîrși vreodată.

De sus, Dănuț le strigă celor din barcă să se îndepărteze. Orice întîrziere sporea riscul de a fi tîrîți și scufundați de cargou sau de valurile pe care acesta le-ar fi iscat în momentul desprinderii de țărm. Fiecare secundă conta enorm și ei știau bine lucrul acesta. Ce era de făcut ? George și Sandu ezitau să plece.

— Și voi ce veți face ? strigă Sandu din toate puterile.

— Ne descurcăm noi, răcni Dănuț. Duceți-vă, plecați !

Barca se depărtă ușor de vas. Era și timpul. Lanțul ancorei hurui din greu și din apă se ridică bolborosind cîrligul uriaș de fontă, care prinse a se legăna ca un păianjen monstruos, pînă cînd, încetinindu-și zbaterea, se liniști definitiv în locașul special de la babord.

Sandu și George vîsleau cît îi ținea puterile, cu deznădejdea cuibărită în inimi. Barca aproape că zbura pe oglinda întunecată a Dunării. În curînd fură la o distanță ce-i punea în afara oricărui pericol.

„Agamemnon" începu să tremure din toate încheieturile, stîrnind în preajmă valuri mici. Uriașele motoare își înzeciră zgomotul. Două semnale scurte însoțite de trombe de aburi. Duduitul era puternic și uniform. Mașinăriile complicate ce-i alcătuiau forța motrice îl împinseră înainte și cargoul se desprinse de țărm.

Valurile crescură și barca începu să se legene ca și cînd un curent din adînc ar fi purtat-o de colo-colo.

Ajuns la o depărtare convenabilă de mal, vaporul se roti majestuos în jurul propriei axe și manevra aceasta nu-i luă pilotului mai mult de cîteva minute, timp în care alte cîteva semnale de sirenă sparseră liniștea portului. Cargoul se afla acum chiar în mijlocul Dunării, cu prova în direcția de scurgere a fluviului. La bord luminile străluceau sărbătorește.

„Ciudat, își zise George, ce repede s-au desfășurat lucrurile ! Parcă ar fi un vis !" Apoi, dădu din cap îngrijorat :

— Am pățit-o !

— Îhîm, făcu Sandu, dus pe gînduri.

— S-au dus...

Pupa enormă a vaporului se mai zări un timp, după care dispăru în întuneric. Și de-abia cînd luminile de pe punte se pierdură și ele în noapte și, cînd locul gol de la dană deveni mai real ca oricînd, cei doi din barcă realizară pe deplin pericolul în care se aflau prietenii lor. Teama, o teamă neputincioasă și rea îi cuprinse pe de-a-ntregul.

Nu obișnuiseră, le erau străine declarațiile de „prietenie veșnică". Știau că prietenia trebuie susținută de fapte. Ceva subteran și trainic îi unea și confirmarea acestui simțămînt venea cu fiecare gest, în orișice moment. Desigur, se tachinau, se hîrjoneau, ca toți băieții de vîrsta lor, ba chiar, cîteodată, se și certau. Dar clipele acestea erau trecătoare și, în cele din urmă, prietenia triumfa.

Cei doi din barcă rămaseră cîteva minute ca paralizați, apoi, tot fără un cuvînt, puseră iarăși mîna pe vîsle. Trebuiau să ajungă cu orice preț la țărm, deși lopețile păreau mai grele ca oricînd. Înaintau cu mari eforturi împotriva curentului. Totuși înaintau și constatarea aceasta îi făcu să se dezmeticească pe deplin. Oboseala din ultimele zile își spunea cuvîntul. Ocoliră pontonul de care

fusese legată barca. Săriră pe mal și urcară icnind treptele de piatră ale cheiului. Trebuiau să ajungă neapărat în centru.

Alergau într-o liniște mohorîtă. Rarii trecători întorceau curioși capul după ei, dar pe cei doi băieți lucrul acesta nu-i interesa cîtuși de puțin. Depășiră hotelul, trecură în goană nebună pe lîngă muzeul județean, apoi, înainte, pe Calea Galaților. „Mai repede, mai repede", auzi George un glas dinlăuntrul său, un glas necunoscut, dar căruia, spre mirarea lui, picioarele îi dădeau ascultare. Alergau cu ultimele puteri, fiind convinși că soarta prietenilor lor depindea, sută la sută, de cele cîteva minute în care ei trebuiau să ajungă acolo.

Trecură de biserica catolică. Un milițian fluieră scurt din colțul străzii. Dar nimic nu-i mai putea opri din drum. O forță nebănuită îi împingea înainte și le înzecea puterile. „Aleargă, aleargă... unu-doi, unu-doi, așa, ca la ora de educație fizică... unu-doi..." Își simțeau picioarele grele ca de plumb. „Fir-ar să fie", șopti sacadat George, ștergîndu-și cu dosul palmei fruntea umezită de picături grele de sudoare.

Exact în momentul în care simțiră amîndoi că nu mai pot face nici măcar un pas, în fața lor, pe partea dreaptă a străzii, zăriră firma clădirii spre care alergau. Pe fondul alb, luminos, străluceau șapte litere albastre : M I L I Ț I A.

Auzind șuieratul sirenei și strigătele de bucurie ce anunțară plecarea, cei doi pasageri clandestini de la prova lui „Agamemnon" căutară un colț mai întunecos pe punte și se ascunseră acolo, așteptînd să se facă liniște. Dar, ca în multe alte situații, socoteala de acasă nu se prea potrivește cu cea din tîrg.

Un grup de patru-cinci marinari, goi pînă la brîu, ieșiră pe coverta și se așezară pe jos în jurul unuia dintre ei, care acorda un instrument ca o cobză, cu gîtul lung și corzi de chitară.

„Măi, să fie, își spuse Dănuț, numai de nu s-ar pune pe cîntat !" Și, ca pentru a-i confirma gîndul, instrumentistul dădu drumul unui acord de probă, după care, vădit satisfăcut, începu o melodie melancolică. Cîntecul se desprinse de pe strunele instrumentului, se insinuă printre duduiturile molcome ale motoarelor, străpungînd

liniștea fluviului. După cîteva acorduri, omul însoți melodia cu un glas plăcut, de tenor. Ceilalți începură și ei să cînte, mai cu sfială la început, apoi din ce în ce mai hotărît, pînă ce vocile li se împletiră armonios, se despărțiră și se uniră iarăși. Cîntau cu o bucurie cum rar s-ar fi putut vedea. Pe punte apăru unul dintre ofițerii vasului, care își scoase chipiul, îl puse alături, pe punte, și se alătură grupului de cîntăreți. Cîntecul se sfîrși așa cum începuse, cu cîteva acorduri dulci de buzuki. În pauza ce urmă, își făcu apariția o sticlă pîntecoasă din care marinarii băură pe rînd, trecîndu-și-o unul altuia.

Următoarea melodie era destul de cunoscută, ritmată și plină de voioșie. Strofele urmau una după alta, iar refrenul era însoțit de bătăi din palme și fluierături. Oamenii se ridicară de jos, se prinseră pe după umeri și, așezați în semicerc, începură să danseze. Se legănau ușor, la dreapta și la stînga, apoi făceau cîțiva pași în ritmul muzicii, se lăsau pe vine și reveneau pe urmă la mișcările legănate de la început. Un spectator neavizat și-ar fi putut închipui că pe vas orice activitate încetase și s-ar fi întrebat, desigur, ce forțe misterioase mînau colosul acela de metal pe apele întunecate ale Dunării. Zgomotul motoarelor îți amintea însă că undeva, în pîntecele uriaș al vasului, se aflau cîțiva oameni care vegheau mașinile și cadranele de control, dădeau ordine sau alergau să le execute, strigau unul la altul sau răsuceau pîrghiile de metal lucios. Și-ntr-adevăr, pe punte se puteau remarca din cînd în cînd chipuri noi și curioase care, după ce priveau cu ochii sticlindu-le de bucurie grupul dansatorilor, dispăreau pentru a transmite un ordin sau pentru a controla ceva în capătul celălalt al punții.

Pe lîngă vapor trecu încet o lotcă încărcată cu pește. Pescarii bărboși strigară cîteva vorbe în lipovenește, ceva de neînțeles pentru cei de pe vas, aplaudară și trecură mai departe privind în urmă, cu brațele goale pînă deasupra coatelor și bărbile acoperindu-le pieptul.

Din ungherul lor, cei doi băieți urmăreau cu sufletul la gură cele ce se petreceau pe punte. Cu siguranță că, dacă vreunuia dintre marinari i-ar fi venit brusc ideea de a privi în direcția bărcii de salvare, i-ar fi surprins imediat. Din fericire însă, erau cu toții mult prea absorbiți de ceea ce făceau, pentru a putea remarca ceva.

Cargoul se apropia de Galați. Pe punte apăru însuși căpitanul, care spuse cîteva cuvinte marinarilor. Cuvintele sale părură a fi mai mult o rugăminte decît un ordin. Cîntecul se opri pe dată și oamenii se așezară în cerc pe jos, bînd și tăifăsuind, fără a da prea mare importanță orașului ce defila prin spatele lor. Trecură pe lîngă Șantierul Naval. Mii de lumini albe, încremenite, punctau noaptea ca niște stele de neon. Pe schele se lucra. Jerbele de scîntei ale aparatelor de sudură semănau unor artificii uriașe, aprinse în prag de an nou. Se auzeau bubuituri surde. Jos, pe apă, alte zeci și zeci de luminițe se legănau pe oglinda fluviului. Pe malul de vizavi al Dunării era liniște și întuneric. Și toate acestea rămîneau încet, încet, în urmă.

Pe puntea lui „Agamemnon" reîncepu cîntecul. Deși nu pricepeau nici un cuvînt, cei doi băieți ascultau înfiorați. Fiecare sunet, fiecare vers le strecura în suflet o senzație nemaiîntîlnită. Melancolia oamenilor aceia, amintirea țărmurilor cu măslini și a arhipelagurilor de unde soarele nu pleacă niciodată găseau un ecou inexplicabil în inimile lor.

Trecu astfel aproape o oră. La un moment dat, cîntărețul se ridică și, în ciuda insistențelor celorlalți, părăsi puntea. Împreună cu el plecară alți trei marinari. Ultimii rămaseră doi bărbați tuciurii care jucau zaruri. În sfîrșit, se urniră și aceștia. La bord nu se mai simțea nici o mișcare. Doar sus, în cabina de comandă se zărea o lumină mică.

Vaporul înainta lin, călăuzit de geamandurile luminoase ce clipeau la intervale regulate ici-colo. Dănuț îl bătu pe umăr pe Adrian.

— Piciule, ce-ai rămas așa ? La treabă !

Adrian clipi nedumerit și spuse cu un glas somnoros :

— A, da... bine. Cu ce începem ?

— Coborîm mai întîi în sala mașinilor. În mare, cam știu cum se prezintă „subsolul" unui asemenea vapor. Apoi, vom încerca să dăm de omul nostru și-i vom răscoli puțintel cabina. Ți-e frică ?

— Ca să fiu sincer, mărturisi puștiul, da ! Și apoi, așa cum prezinți tu lucrurile, acestea par a fi floare la ureche. „Coborîm"... „răscolim"... hm, nimic mai simplu, nu? Ai uitat însă esențialul.

— Și cam care ar fi, după tine, esențialul ăsta ?

— Care ? Că nu „coborîm“ în pivnița lui bunică-tu, cap sec, și nici nu „răscolim“ prin dormitorul tău după naiba știe ce... *Sîntem pe un vapor străin și nici măcar nu știm ce căutăm, pricepi ?*

— Ia te uită cîtă perspicacitate ! se hlizi Dănuț. Noroc cu tine, altfel și uitasem unde mă aflu...

— Toată discuția asta e de prisos, recunoscu puștiul. Mai bine ne-am gîndi...

— Lasă, Adriane, ne descurcăm noi, îi luă vorba din gură prietenul său. Și ține minte : dacă ne prind, o ținem morțiș că am vrut și noi să vedem cum arată vasul, că n-am prins de veste cînd a plecat și... mai departe, cum ne-o fi norocul. Căpitanul e un om cinstit, ne va debarca, probabil, la Tulcea sau la Sulina. Ești lămurit ?

— Îhî.

— Cînd vom fi în sala mașinilor, să te uiți la mine și să faci ce fac și eu. Nu uita că acolo jos e un zgomot infernal. Să nu intri în panică, n-ai de ce. Hai, acum !

Se strecurară pînă în dreptul ușii ce dădea spre sala mașinilor.

— Dar de ce..., începu Adrian.

— Taci ! îi șopti Dănuț la ureche și-i acoperi gura cu palma.

Ascultară cu urechea lipită de ușă. Zumzetul motoarelor făcea pereții să vibreze. Nici un zgomot suspect. Ușa era vopsită în alb și avea pe margine o bandă de cauciuc menită să-i asigure etanșeitatea. Privire în urmă. Puntea pustie era înțesată cu chiștoace de țigară. Se răcorise.

— Tremuri ?

— Mi s-a făcut frig, zise Adrian.

Clanța scrîșni, iar balamalele, neunse cine știe de cînd, scîrțîiră prelung. Instinctiv, mai priviră o dată în urmă.

Spre sala mașinilor cobora o scară îngustă și neluminată

— Ai grijă, piciule.

— E-n regulă, murmură Adrian și, chiar în clipa aceea, piciorul îi lunecă pe una din trepte. O bufnitură surdă și un strigăt slab.

— Șșșt, se auzi din întuneric.

— Au ! făcu celălalt, frecîndu-și locul lovit.

— Da taci odată !

Adrian se smiorcăi cu jumătate de glas :

— Ție ce-ți pasă ?

Păsiră cu atenție pe trepte în jos și dădură într-un coridor luminat cu economie, la capătul căruia se afla o altă ușă.

— Acolo trebuie să fie.

Aerul dogorea. Pereții metalici erau brăzdați de rîușoare de apă. „Mare minune ! se miră Adrian. Transpiră și vapoarele.“ Huruitul se auzea mult mai puternic.

— Pînă aici am avut noroc, șopti Dănuț. Acu-i acu !

Împinseră ușa. De jos, din compartimentul mașinilor, un duduit formidabil le lovi timpanele și o lumină puternică îi orbi pentru cîteva secunde.

— Drace ! exclamă Adrian surprins. Aici e iadul pe pămînt.

Dănuț însă nu-l auzi. Clipind din pleoape, neacomodat complet cu lumina din sală, se strecură înăuntru, făcîndu-i semn prietenului său că poate să-l urmeze. Coborîră o scăriță și se treziră dintr-o dată în împărăția fabuloasă a miilor de cai putere dezlănțuiți. Cei doi băieți priviră uluiți în jur. Grilaje uriașe, arbori cotiți și biele imense, volanți de înălțimea omului, stîlpi de susținere și pasarele de dimensiuni apreciabile, becuri cît capul de copil, mașinării complicate și greoaie. Și toată amestecătura asta de oțel și fontă scrîșnea, duduia, urla și necheza, copleșindu-i.

Făcură cîțiva pași, cu simțurile la pîndă. Fiecare por le era asaltat de sute de decibeli. Trepidațiile erau aici mai puternice ca oriunde și ai fi putut jura că, în orice clipă, din pricina lor, vaporul se va dezmembra bucată cu bucată și va poposi, cu oameni cu tot, pe fundul Dunării. Cei doi băieți ajunseră la capătul sălii, dar labirintul ce se deschidea la dreapta și la stînga părea pustiu. La extremitatea culoarului pîlpîia un beculeț roșu.

— Doar căpitanul Nemo mai lipsește în harababura asta, strigă Adrian către Dănuț, însă acesta nu auzi nimic și se mulțumi să ridice din umeri.

Întorcîndu-se la ușă, cercetară cu privirea pasarela ce traversa încăperea pe deasupra motoarelor : nimic, nici o mișcare. Compartimentul mașinilor părea abandonat. „E o nebunie, desigur, să căutăm rucsacul acela blestemat în

toată babilonia asta", își spuse Dănuț, privind descumpănit în jur.

Se îndreptară spre culoarul celălalt, care-l tăia perpendicular pe cel dintîi. Adrian simți un ghiont în coastă, se întoarse și privi peste umăr. Dănuț îi arătă ceva și-l trase lîngă grilajul de sîrmă. În fața lor, la o măsuță metalică, doi inși jucau cărți. Cum de nu-i văzuseră pînă atunci? Unul dintre ei era întors cu spatele. Se vedea cît de colo că jocul îi captivase cu totul.

Adrian își linse buzele și se lipi și mai mult de grilajul de sîrmă. Transpirase. Încet, fără a face mișcări bruște care i-ar fi putut trăda, băieții se retraseră pe culoarul principal. Apoi, tot atît de prudenți, se îndreptară spre capătul sălii. Dănuț făcu un semn pe care prietenul său îl traduse cam așa: „E timpul să ne apucăm de scotocit. Vino!" Adrian dădu din cap aprobativ. În sinea lui era însă sceptic. „Acul în carul cu fîn, asta căutăm noi", gîndi.

Evident, era extrem de riscant ceea ce aveau de gînd să facă, dar, din păcate, altă soluție nu exista. Puteau fi oricînd descoperiți, pentru că, așa cum acoperea zgomotul pașilor lor, duduitul motoarelor camufla și mișcările celorlalți.

Începură să caute febril. Privirile le erau atrase de colțurile întunecoase ale sălii, de cotloanele și nișele ce se deschideau de o parte și de alta. Surprinzător se dovedi faptul că, dincolo de ordinea și curățenia ce domneau printre motoare și celelalte instalații, ungherele prin care scormoneau cei doi băieți erau burdușite cu piese ruginite, cîlți îmbîcsiți cu ulei, cutii de conserve goale, șomoioage de hîrtie și sticle prăfuite, într-o amestecătură de nedescris. Răscoliră tot talmeș-balmeșul acela fără a găsi ceea ce căutau. Încercară podelele, dar plăcile metalice erau prinse în șuruburi groase și se lăsară repede păgubași. Din cînd în cînd, Adrian se strecura pe lîngă plasa de sîrmă către locul unde se găseau cei doi mașiniști, dar aceștia erau absenți la tot ce se petrecea în jurul lor.

Dănuț ridică un capac metalic cu mîner. La picioarele lor se deschise un puț pe care lumina puternică din sală nu reușea să-l lumineze. Băiatul se lungi pe burtă și întinse mîna, dar nu întîlni nimic. Cîțiva stropi de apă îi plesni obrazul. Se ridică în picioare și se șterse.

— Dunărea ! răcni în ureche celuilalt.

Căzînd la locul său, capacul scoase un sunet metalic înfundat. Bărbații de la măsuță continuau să joace cărți.

Mai trecu o jumătate de oră. Căutările nu dădură nici un rezultat. La un moment dat, unul dintre cei doi mecanici se ridică de pe locul său și începu să cerceteze acele ceasurilor de control, rînd pe rînd, cu o figură concentrată. Băieții înlemniră în spatele stîlpului unde îi surprinsese mișcarea omului. Extraordinar ! Mașinistul acela nu era altcineva decît „navigatorul", marinarul de la plopul ars. Bărbatul nu avu cum să le vadă uimirea și asta fu, desigur, în avantajul celor doi. Trecînd de la un cadran la altul, de la o instalație la alta, mecanicul trăgea cu ochiul spre colegul său, pentru a se convinge că acesta nu măsluia cărțile. Își termină rondul, aprinse o țigară și reveni la măsuță, unde celălalt îl aștepta morocănos.

Minutele se scurgeau unul după altul. Scotocind prin compartimentul mașinilor, băieții constatară că dăduseră ocol sălii aproape în întregime. Se simțeau obosiți și descurajați. Rucsacul nu era de găsit, deși nu lăsaseră necercetat nici măcar un singur colțișor. Zadarnic. Unde putea fi oare ? Ridicară din umeri privindu-se unul pe altul deznădăjduiți. În secunda următoare, ca la un semnal, izbucniră amîndoi în rîs, văzîndu-și fețele mînjite de unsoare, cămășile ude de transpirație, privirile sfîrșite.

Rîseră îndelung, cu hohote, acoperiți de duduitul continuu al motoarelor, bătîndu-se pe burtă și lăsîndu-se pe vine, ca și cînd ar fi asistat la un formidabil spectacol de circ. Adrian se apropie de Dănuț și-i urlă în ureche :

— Noroc că te cunosc, frățioare, altfel te-aș fi întrebat cine ești... ha-ha-ha... restul frazei se pierdu printre hohote.

Se potoliră cu greu...

La întrebarea pe care o deslușì în ochii lui Adrian, Dănuț ridică din umeri în semn de neputință. Nu, habar n-avea ce-ar mai fi fost de făcut. Priviră ceasul mare din fundul sălii. Pînă la răsăritul soarelui nu mai era prea mult. Se uitară din nou unul la altul, dar de astădată nu mai rîseră. Arătau jalnic.

„Cam pe unde om fi ?" se întrebă Dănuț neliniștit, apoi își răspunse singur: „Probabil că mai avem destul

pînă la Tulcea... Vaporul nu merge prea repede și asta e... e în avantajul nostru.. Desigur, mai rămîn Tulcea și Sulina. Trebuie să facem orice, numai să nu stăm cu mîinile în sîn... orice, ușor de spus. Cu siguranță, Sandu și George au și alertat punctele de control... da-da, la ora asta se știe de noi... ba chiar sînt deja pe urmele noastre. Ia uită-te, grozavă găselniță... *pe urmele noastre,* de parcă noi am lăsa vreo urmă..." Spre mirarea lui Adrian, rîse singur. „Iar piciul e obosit rău de tot... Cine știe cît va mai rezista ? !... Ce-ar fi să mergem direct la comandant ?... Nu, nu e bine, asta ar alerta echipajul, ar afla și «omul nostru» și gata, «obiectul» s-ar volatiliza !"

Minutele se scurgeau exasperant de încet și fără a aduce o soluție acceptabilă, care să-i scoată din încurcătură. Ar fi putut să stea de vorbă cu pilotul și, desigur, să-i spună tot, dar lucrul acesta nu intra în calculele lor, deși, în ultimă instanță, ideea aceasta putea să-i scoată din încurcătură. Ghemuiți într-un cotlon, cu genunchii la gură, cei doi eroi ai noștri așteptau să se întîmple ceva, ceva necunoscut și salvator. Și iată, ceva-ul acela se întîmplă la cinci treizeci fix, cînd dincolo de hublouri noaptea prinse a se rări, alungată de briza ușoară ce se pornise dinspre baltă. Pe Dunăre se tîrau neguri reci. Ca o vulpe năpîrlită, luna se furișă dincolo de zare, unde, cu siguranță, aștepta încovrigată noaptea următoare.

De sus, de la cabine, se iviră doi marinari, care coborîră scărița, tropăind probabil, și luară în primire acele, cadranele și mașinăriile complicate, pe care pînă atunci le supravegheaseră ceilalți doi. „Navigatorul" le explică ceva noilor-veniți. Aceștia îl priveau mirați. Unul dintre ei începu să învîrtă o manivelă nichelată, privind țintă la cadranul din față. Probabil că lucrurile se aranjară, pentru că cei trei începură să rîdă și să se împingă ca niște copii de școală. „Navigatorul" și tovarășul său se întinseră, obosiți de lunga veghe, își luară țigările și cărțile de joc și o porniră agale către cabine. Băieții se strecurară în urma lor. Își simțeau sîngele izbindu-le ritmic în tîmple.

Era dimineața, în zori. Coridoarele vasului erau pustii. Din loc în loc, becuri albe pîlpîiau anemic. Într-un colț,

abandonată cu cîteva ceasuri mai devreme, zăriră o sticlă goală.

Cei doi marinari se opriseră și sporovăiau în pragul unei cabine, trăgînd cu sete din țigări. Pe coridorul îngust, fumul, luat de curent, venea chiar spre băieți. Undeva, în spatele lor, se auzi o ușă și niște pași șovăielnici. „Navigatorul" și celălalt spuseră ceva, apoi rîseră gros. Dănuț și Adrian ascultau din spatele unei stive de pături pufoase, mirosind a naftalină, pregătite pentru a fi distribuite echipajului. Podeaua acoperită cu linoleum, imitînd marmura, sclipea de curățenie. De afară pătrundea prin hublouri o lumină murdară. Ușa scîrțîi din nou, semn că plimbărețul matinal se întorsese în cabină.

Cei doi bărbați își dădură mîna. „Navigatorul" rămase pe loc, în vreme ce însoțitorul său trecu pe lîngă băieți, pe care, spre norocul lor, nu-i zări și intră într-o cușetă. Cel pe care-l urmăreau privi în stînga și-n dreapta și, convingîndu-se că totul era în ordine, apăsă mînerul ușii lîngă care se oprise cu celălalt. Ușa se deschise fără zgomot și omul intră ca o umbră. Pe coridorul pustiu se făcu din nou liniște.

Băieții păși̧ră tiptil pînă în dreptul cabinei cu pricina. Aici însă nu se auzea nimic, nici un zgomot care să trădeze mișcările celor dinăuntru.

— Ei bine ? făcu Adrian.

— Ei bine, îi răspunse cu aceleași cuvinte și tot în șoaptă prietenul său, hai!

Dănuț apăsă pe mîner. Din cauza încordării, mîinile îi tremurau vizibil. Canatul se deschise aproape singur. Înăuntru era întuneric beznă. Se strecurară în cabină. Aceeași liniște, aceeași nemișcare. Așteptară să li se obișnuiască ochii cu întunericul. În momentul în care începură să deslușească muchiile metalice ale unor paturi îngrămădite unele peste altele, o lovitură năprasnică, dată cu ceva tare pe la spate, îl făcu pe Dănuț să simtă podeaua fugindu-i de sub picioare. Adrian se întoarse brusc, îngrozit de fulgerătoarea cădere a prietenului său, dar n-avu vreme să zărească pe nimeni, căci o a doua lovitură îl trimise lîngă amicul său. În cădere i se păru că plutește printre mii și mii de steluțe multicolore, apoi totul se împrăștie vertiginos și se făcu întuneric.

CAPITOLUL VII

Se dezvăluie misterul „sfinților de lemn" și, firește, totul se sfîrșește cu bine.

Dimineața de toamnă învăluise întreaga fire. O paloare greu de descris cuprinsese cerul și, treptat, culorile se rînduiseră după un ritual numai de ele cunoscut, de la sîngeriul intens al soarelui, gata să răsară, la movul delicat din celălalt capăt al orizontului. Dunărea se legăna leneș între maluri.

După ce străbătuse kilometrii ce despărțeau Brăila de ultimul mare port de pe cursul inferior al fluviului, Tulcea, „Agamemnon" fusese nevoit să oprească și să acoreze la dană și asta pentru pricini necunoscute. Se așteptau clarificări din partea autorităților românești. Toți cei de la bord, inclusiv pilotul român, erau neliniștiți.

...Primul care-și reveni de pe urma loviturii primite fu Adrian. Clipi, deschise ochii și se trezi sub unul din paturile metalice pe care le văzuse pentru o fracțiune de secundă în momentul în care se strecuraseră în cabină. Încercă să-și miște mîinile și picioarele. Zadarnic însă; fusese legat zdravăn cu un cearceaf, iar în gură avea un căluș înnodat strîns la ceafă. Îl durea îngrozitor capul și o greață insuportabilă i se strecura dinspre stomac. Puse urechea la podea, dar nu auzi zgomotul motoarelor. Clipi nedumerit. Era imposibil, așa ceva nu se putea. „Chiar atît de mult să fi stat aici?" se întrebă uimit.

Privi în jur : liniște și beznă. Încercă să-și mai slăbească legăturile, dar cearceaful fusese legat trainic și, cu toate că-și puse întreaga forță în această încercare, singurul rezultat demn de luat în seamă a fost acela că s-a trezit cu cîțiva centimetri mai aproape de intervalul dintre paturi. Reușise totuși să se deplaseze cîțiva centimetri !

De undeva, din față, auzi un geamăt stins. La început crezu că i se pare și nu dădu nici o atenție zgomotului. Cu toate acestea, rămase cu urechea la pîndă. Apoi își

aminti de Dănuț și-și spuse că trebuie să fie și el pe aici, prin apropiere. Se mai zvîrcoli de cîteva ori, gemu din greu, atît cît îi permitea legătura de pe gură, după care, sfîrșit, renunță să se mai miște. Ar fi dorit să-și facă simțită prezența în vreun fel, dar lucrul acesta îi cerea eforturi deosebite, de care nu se simțea în stare.

Trecură alte cîteva minute lungi în care nu mai auzi nimic și crezu că scîncetul din întuneric fusese doar rodul închipuirii lui. În momentul acela auzi din nou, la fel de înăbușit ca și prima oară geamătul, sau ceea ce i se păruse a fi un geamăt. Săltă capul de pe pardoseala lucioasă și privi încă o dată în jur. Abia acum reuși să distingă în obscuritatea încăperii, sub mormanul de paturi de vizavi, o formă alungită ce-i aminti de silueta prietenului său. Își mușcă legătura de pe gură, înciudat că nu poate să se elibereze. Simți că pînza slăbește. O mai mușcă o dată și zgîlțîi puternic din cap. Sufla anevoie, ostenit de mișcările acelea ce i se părură deosebit de istovitoare. Constată că pînza se îmbibase cu salivă, se îngreunase și atunci își zise că trebuie neapărat să mai încerce, să nu se dea bătut. Mușcă din nou pînza aspră și grea, dînd în același timp energic din cap. Legătura se deplasă în jos, slăbită. Băiatul repetă mișcarea, încă o dată și încă o dată, și, în cele din urmă, o simți cum îi alunecă pe bărbie. Fără să-și dea seama, pușiul slobozi un chiot ascuțit, care îi dădu sentimentul că este liber, departe de „Agamemnon" și de primejdii. Se dezmetici însă imediat și privi spre colțul în care se afla Dănuț. Balotul acela alungit se mișcă ușor, insesizabil, după care geamătul se repetă ceva mai distinct.

Adrian făcu un efort supraomenesc și reuși să se ridice pe jumătate.

— Dănuț !

Cel strigat nu se mișcă și nu dădu de înțeles că auzise ceva.

— Dane, hei, Dane ! repetă Adrian.

Geamătul se desluși clar de astă-dată și Dănuț se mișcă cu greu printre legăturile ce-l imobilizau.

Adrian se bucură că nu este singur. Prezența prietenului său îi înzeci puterile.

— Încearcă să scapi de căluș, îl îndemnă pe celălalt, nefiind totuși sigur că este auzit.

— N-am... n-am nici un fel de căluș, veni răspunsul într-un tîrziu din ungherul în care se afla Dan. Glasul acestuia dovedea însă că băiatul era la capătul puterilor.

— Te-a lovit rău ? îl întrebă Adrian.

Liniște.

— Ihîm, se auzi într-un tîrziu.

Pușliul înghiți în sec.

— Unde-om fi oare ?

Dănuț tăcu.

Adrian se foi în cotlonul lui. Picioarele îi amorțiseră de tot. Incercă să și le miște puțin. Mii de înțepături îl făcură să icnească.

De afară, de pe coridor se auziră voci guturale, ordine și tropăituri. Cineva alerga tîrîndu-și încălțările.

Pușliul se chinui din nou să iasă de sub patul sub care fusese tîrît. Degeaba. Ba chiar se lovi de muchia unui obiect dur ce se afla în spatele său, pe podea. Lovitura fu atît de puternică, încît o durere năprasnică îi săgetă glezna și se văită surd, încovrigîndu-se fără să vrea. Reușise iarăși să se miște vreo cîțiva centimetri și asta îl făcu să uite repede de durerea de la picior. Dănuț zăcea nemișcat în colțul lui. Adrian renunțase să-l mai strige. Un gînd nebunesc îi trecu prin creier chiar în momentul acela. Avea să încerce să se elibereze. Întocmai, să se elibereze. Privi împrejur : nimic de care să se poată sluji. Gîndul acela însă nu-i dădea pace. Ar fi putut încerca să-și taie legăturile de la mîini folosindu-se de marginea ascuțită a patului sub care se găsea. Nu va fi ușor, dar merita. Se opinti să întindă mîinile înspre muchia metalică, însă își dădu seama că era prea departe. După o sforțare extraordinară reuși să se mai deplaseze vreo cîțiva centimetri. Întinse mîinile și atinse cu vîrful degetelor marginea patului. O pipăi înfrigurat. Era ascuțită ca o muchie de cuțit. O ultimă încordare îi aduse mîinile chiar în dreptul lamei metalice.

Zgomotele de afară se potoliseră, dar „Agamemnon" continua să stea nemișcat, ca și cînd ar fi ajuns la destinație.

Muchia ascuțită a patului mușca imperceptibil din frînghia improvizată. Pușliul transpirase, dar o hotărîre de neclintit i se citea pe față. „Trebuie să scăpăm, trebuie", murmură băiatul în vreme ce brațele i se mișcau automat sub impulsul voinței dezmorțite.

Se opri epuizat pentru cîteva minute. Își lipi fruntea asudată de pardoseală și stătu așa nemișcat, suflînd sacadat pînă atunci cînd constată că respirația îi revenise la normal. Privi în direcția în care se afla Dănuț. Acesta gemu încetișor. Apoi tăcu. Puștiului i se păru că prietenul său nu mai dă nici un semn de viață și lucrul acesta îl înfricoșă cumplit. „Ce să fie cu el ?" se întrebă în vreme ce-și reîncepea truda. Marginea ascuțită a patului pătrunsese pe lîngă nod. Legătura era pe jumătate tăiată, deși cearceaful se dovedea extrem de rezistent. Fiecare milimetru tăiat în pînza aceea îl costa eforturi uriașe.

Auzi din nou geamătul lui Dănuț și privi neîncrezător în direcția lui. Prietenul său îi urmărea mișcările cu niște ochi din cale-afară de mirați. Iată, acum chiar îi făcu cu ochiul. Nu, nu era cu putință una ca asta ! Adrian se holbă la amicul său. Dacă ar fi avut mîinile libere i-ar fi dat o pereche de palme. Și el, care crezuse că... Ptiu, ce chestie ! Privirea lui Dănuț era calmă și încurajatoare. Adrian își dădu seama în secunda aceea că libertatea celuilalt depindea numai și numai de el și convingerea aceasta, izvorîtă din străfundul sufletului, îi stimulă voința. Da, prietenul său avea încredere în el, privirea aceea caldă ce i se adresase îi dovedi că nu este singur, că, deși la capătul puterilor, Dănuț era cu întreaga ființă alături de el, se baza pe ajutorul lui.

Ultimul milimetru de pînză cedă cu un pîrîit și Adrian își văzu din nou mîinile libere. Legătura îi amorțise încheieturile. Își masă ritmic articulațiile. Cu o sprinteneală de pisică se tîrî pînă la intervalul dintre paturi. Nodul de la picioare era mult mai strîns decît fusese cel de la mîini. Se chinui mult pînă reuși să se dezlege și, odată eliberat, oftă lung, din fundul plămînilor și se ridică în capul oaselor. Gestul, destul de brusc, îl ameți.

Trecu așa un minut. Își reveni cu dificultate. Oboseala, emoțiile și lovitura pe care o primise chiar în moalele capului își spuneau cuvîntul.

Se ghemui din nou și se strecură lîngă Dănuț. Acesta îl privea cu niște ochi plini de bucurie.

— Chiar mi-ai făcut cu ochiul ?

— Îhîm.

— Stai puțin, ai răbdare, îl îndemnă puștiul, chinuindu-se să-i dezlege pînza ce-i imobiliza mîinile.

Nodul fusese strîns puternic.

— Astea-s noduri marinărești sadea, murmură Adrian.

— Ușor, nu te repezi așa, îl sfătui cu glas moale prietenul său.

— Situația nu ne permite să ne moșcăim prea mult, îcni pustiul.

— De ce ne-am oprit ?

— Naiba știe... cred c-am ajuns pe undeva.

— Nu se vede nimic de-aici ? continuă Dănuț să întrebe, ceea ce dovedea că încetul cu încetul puterile îi reveneau. Ba chiar, după ce rosti cele cîteva cuvinte, ridică fruntea de jos și privi prin cabină.

— Ar fi mai bine să nu te miști deloc, zise Adrian, căci individul ți-a lăsat un cucui de toată frumusețea în creștetul capului !

Dănuț își pipăi capul și gemu.

— Au !

— Vezi ? Ți-am spus eu... Stai liniștit cîtă vreme eu am să fac o inspecție pe-aici. Promiți ?

— Bine, promit, șopti Dănuț.

Cabina în care se aflau era probabil un fel de depozit, căci Adrian zări îngrămădite peste tot paturi, pături și perne, ba chiar și cîteva scaune pliate și stivuite unele peste altele, cearceafuri și boccele pline cu rufe murdare și, într-un colț, în spatele ușii, un teanc de tricouri marinărești noi-nouțe. Reuși cu mare greutate să se strecoare pînă în dreptul unui hublou acoperit cu o pătură cazonă și, trăgînd din răsputeri, o smulse din cuiele în care era fixată. Încăperea fu inundată de lumină. Abia acum se văzu mai bine dezordinea ce domnea peste tot. Cabina părea de-a dreptul uitată.

Își aminti de Dănuț și se întoarse în locul în care-l lăsase. Nu mică îi fu însă mirarea cînd văzu că prietenul său nu mai era acolo.

— Hei, ce moșmondești la ușă ?

Se apropie și văzu că prietenul său se chinuia să forțeze broasca.

— Gata, ți-ai revenit ?

— Încerc să deschid ușa asta blestemată, spuse Dănuț.

Broasca nu ceda deloc, în ciuda smuciturilor scurte cu care era maltratată. Trebuia să fie prevăzători, căci o a doua întrevedere cu personajul acela brutal putea să le fie fatală. Rama de aluminiu a ușii se îndoise puțin, in-

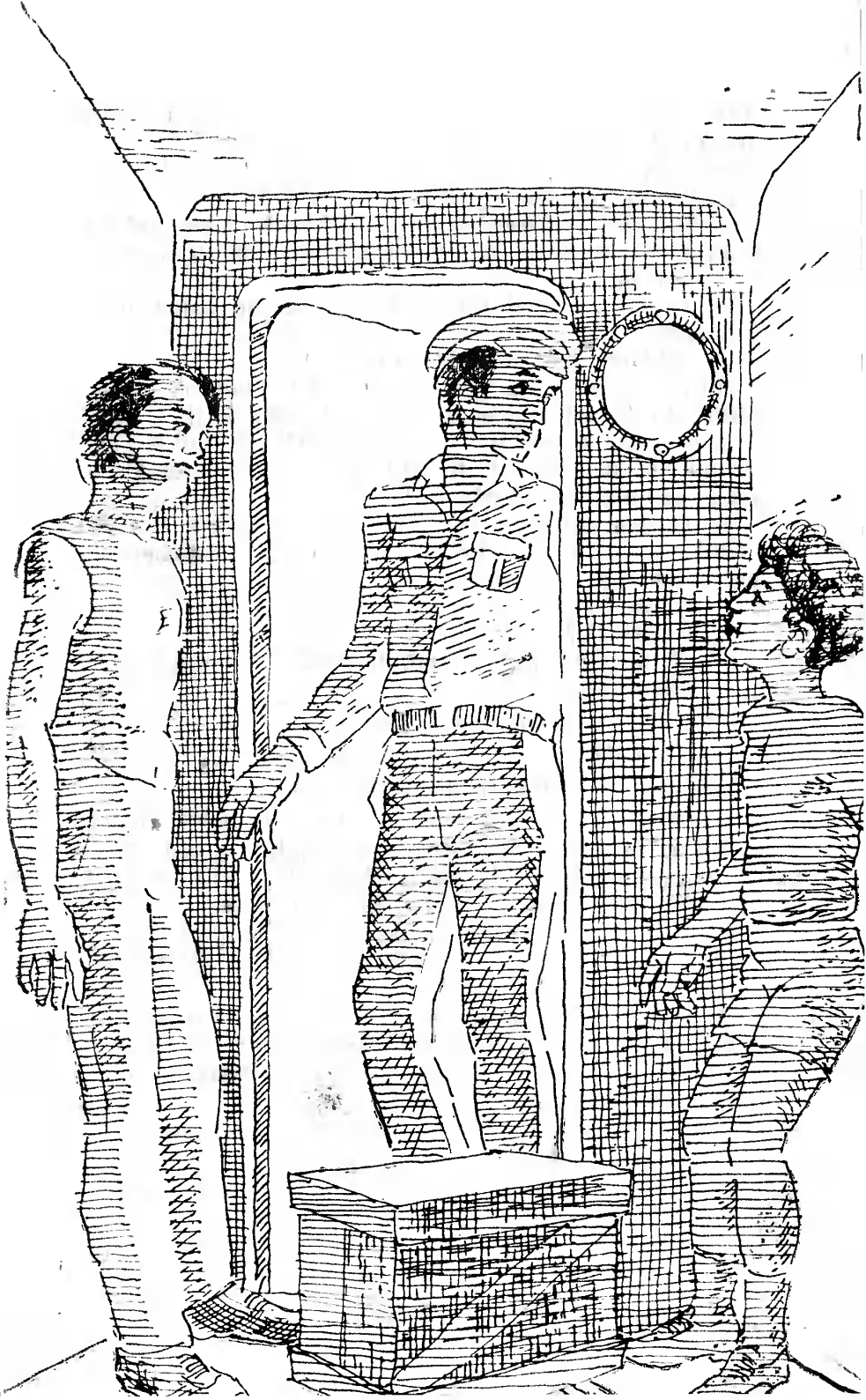

suficient însă pentru a permite închizătorii să iasă din locașul ei.

— Cum să te ajut ? se oferi Adrian.

Dănuț nu răspunse imediat.

— Stai cu urechea ciulită la zgomotele de pe coridor. Cum auzi ceva suspect, dă alarma ! Mie îmi vîjîie capul de-ai zice că...

Pe coridor se auziră pași. Păreau să fie patru, cinci persoane.

— ...chideți aici... se află... cabina asta...

Adrian îi dădu un ghiont, din toate puterile, prietenului său. Se aflau în apele teritoriale românești, se aflau încă în țară ! Dănuț își frecă locul lovit. Puștiul îl privi triumfător, de parcă ar fi vrut să-i spună : „vezi, ți-am zis eu să nu-ți faci probleme !"

Pe coridor scîrțîi o ușă. Vocile se apropiară. Cei doi băieți alergară la locurile lor sub paturi, se întinseră pe jos și rămaseră în așteptare.

— Pătura ! strigă Dănuț înăbușit.

— Ce pătură ?

— Pătura de la geam... trebuia pusă, îl lămuri băiatul.

— Dă-o-ncolo !

Dănuț dădu din cap nemulțumit.

— Prudență...

Cei de afară erau aproape de tot.

— Aici ce-i ? se auzi o voce chiar din spatele ușii.

Adrian se retrase involuntar spre fundul cabinei. „Drace, ce de vechituri !" își zise înciudat. Se lovise iarăși în obiectul acela colțuros ascuns în umbră. Se întoarse și întinse mîna. O boccea, destul de tare la pipăit, ca și cînd ar fi conținut obiecte metalice. „Ce-o fi căutînd asta aici ?"

Se auzi o cheie răsucindu-se în broască. Ușa se deschise larg și în prag apăru un bărbat înalt, îmbrăcat în uniformă de milițian. În spatele lui erau cîțiva civili.

— Ce țineți aici ? întrebă milițianul, dar nu așteptă răspunsul căpitanului și zise, lămurit : A, efecte.

În momentul acela, milițianul cel înalt rămase cu gura căscată. Scuturîndu-și pantalonii de praf, Dănuț și Adrian apărură ca din pămînt în fața întregului grup, stîrnindu-le uimirea. Cel mai mirat se dovedi a fi comandantul lui „Agamemnon", care pînă atunci fusese destul de li-

nițit, cu toate că nu avea habar de ce i se ordonase să-și întrerupă călătoria și să acosteze la Tulcea.

— Hopa ! făcu șmecherește Adrian, după care salută milităreşte și zîmbi.

Ofițerul de miliție privi întrebător la comandant. Acesta ridică din umeri și spuse ceva ce nu înțelese nimeni, apoi, acoperindu-l pe pilotul român care încerca să traducă, zise :

— Eu nu știi... Eu văzut prima oară la ei... Băiat vrut fugit la „Agamemnon"... fugit la dracu... Băgat pușcărie la ei...

— Voi ce aveți de spus ? îi întrebă cu asprime pe cei doi băieți ofițerul cel înalt.

Dănuț ridică două degete ca la școală.

— Credeți că dacă am fi avut vreun gînd ascuns, mai ieșeam de sub mormanul de paturi ? Avem însă să vă spunem și noi cîte ceva. Se poate ?

— Băgat pușcărie la ei... Ei infractor..., repeta comandantul.

Ofițerul de miliție îi făcu semn să tacă. Apoi se întoarse zîmbind spre băieți.

— Bănuiesc ce vreți să-mi spuneți. Dar mai întîi, vă rog să vă prezentați.

Cei doi se priviră unul pe altul și oftară din rărunchi.

— Eu sînt Dănuț...

— ...și eu...

— Adrian, zîmbi ofițerul. Am ghicit ? Da' ia uite, se miră apoi, cine te-a „aranjat" așa ? și întinse mîna spre cucuiul lui Dănuț.

— Tocmai despre asta vroiam să vă vorbim, zise băiatul.

Ofițerul îi făcu semn să tacă.

— Lasă, mai tîrziu.

Abia acum Dănuț îl recunoscu într-unul din civili pe tînărul liniștit ce-și citea ziarul în barul hotelului din orașul său. Figura lui îi era destul de cunoscută și lui Adrian. Da-da, îl văzuse pe faleza Dunării, cu o seară înainte, pe cînd pîndeau mișcările de pe „Agamemnon". Atunci era îmbrăcat sport și stătea pe o bancă. „Cum de-o fi ajuns atît de repede ?" Tînărul le făcu cu ochiul în semn că-i recunoscuse și el.

— E ceva pe-aici ? întrebă ofițerul cel înalt.

— Nu, nu cred, răspunse Dănuț privind în jur, ca și cînd ar fi făcut o inspecție sumară prin încăpere.

— Bine, să mergem mai departe ! zise milițianul.

Grupul ieși pe coridor. Unul dintre civili bătu în ușa cabinei de alături. Dinăuntru apăru un marinar ciufulit, trezit cu puțin timp în urmă din somn, care pricepu cu greu ce vroiau de la el. În cele din urmă îl lămuriră și grupul intră în cușetă.

Dănuț rămase pe coridor. I se făcu dintr-o dată greață și capul îi vuia groaznic. Auzi pași în spate. Se întoarse și avu timp să vadă cum cineva se strecurase în cabina-depozit din care de-abia ieșiseră. Mînat de o curiozitate căreia nu i se putu împotrivi, băiatul se apropie de ușă. „Numai *el* poate fi, își zise. Nimeni altul decît «navigatorul» nostru. Încet, să deschid ușa cît mai încet."

Înăuntru era liniște. De afară se strecura prin hubloul descoperit lumina violentă a soarelui. În mijlocul încăperii stătea chircit un bărbat ce-și făcea de lucru cu un ruesac pîntecos. O rază de soare se oprise exact pe fața negricioasă a omului. Era chiar „navigatorul", era „navigatorul" în carne și oase ! Auzind zgomot de pași, acesta se întoarse și îl țintì cu privirea pe noul venit. Băiatul îl înfruntă din ochi. Marinarul se apără cu palma de raza de soare, apoi mormăi ceva, se ridică și se îndreptă spre Dănuț. Întrezărind primejdia, acesta se întoarse fulgerător, deschise ușa și dintr-un salt se trezi în mijlocul coridorului. Echipa miliției tocmai ieșea din cabina alăturată. În momentul următor, marinarul cel negricios se strecură pe lîngă el și o luă la goană către capătul coridorului.

Fără o vorbă, Dănuț porni în urmărirea lui. Auzi din spate strigătele celor din grupul de control, dar își dădu seama că n-avea timp de explicații. Cel urmărit se ciocni în fugă de un alt marinar, dar își continuă goana. Dănuț îl ajunse din urmă chiar la capătul coridorului. „Navigatorul" întoarse capul și fața i se schimonosi de ură. Băiatul i se aruncă la picioare, așa cum văzuse la un meci de rugbi, la televizor. Omul se rostogoli cu o bufnitură pe podea. Cămașa i se umezise pe spinare și dădea caraghios din picioare, încercînd să se ridice. Dar Dănuț își încleștase degetele pe stofa pantalonilor largi, în dreptul gleznei, și ținea cu toate puterile. Nu-l eliberă nici chiar atunci cînd simți o lovitură zdravănă de

călcîi în obraz. Marinarul se răsuci pe spate, gîfiind, și strigă ceva în limba lui.

— Spune că se predă autorităților românești, auzi Dănuț vocea pilotului.

In jurul lor se strînsese un grup destul de numeros, format din echipa ofițerului de miliție și cîțiva marinari curioși. Adrian încercă din răsputeri să se strecoare printre ei.

— Gata, spectacolul s-a terminat, spuse tînărul în civil.

Dănuț auzi și-l eliberă pe „navigator". Acesta era roșu la față și ochii îi ieșiseră din orbite.

Comandantul vasului spuse către ofițerul cel înalt :

— Pot întrebat ceva la el ?

Miliția nul dădu din cap în semn că da. Comandantul i se adresă marinarului și cuvintele îi țîșniră din gîtlej repezit, ca și cînd ar fi vrut să se ia la întrecere unele cu altele. „Navigatorul" îi răspunse la fel de precipitat, apoi își făcu semnul crucii.

— Nu băiat, marinar infractor, domnu' ofițer, zise comandantul de pe „Agamemnon". Băgat pușcărie la el... Lăsat vapor să pleci.

Ofițerul de miliție încuviință zîmbind.

— Unde ai dat de el ? întrebă civilul cel tînăr.

Ofițerul de miliție îl trase pe Dănuț de-o parte.

— Spune-mi, Dane, el e omul vostru ?

— El.

— Sigur ?

— Sută la sută.

— E-n regulă, atunci, haidem !

— Un moment, zise Dănuț și deschise ușa depozitului. În mijlocul camerei se afla rucsacul pe care-l căutaseră cu atîta ardoare. Băiatul îl închise, îl luă de jos și reveni pe coridor. Grupul se pregătea să coboare pe uscat.

— Asta e „obiectul", flăcăule ? întrebă tînărul în civil întinzînd mîna după rucsac.

— Da, zîmbi băiatul, făcîndu-se că nu observă mîna întinsă a celuilalt.

— E dreptul lui, îl aprobă ofițerul cel înalt și-l făcu cu ochiul colegului său mai tînăr. Măcar pînă la Căpitănie, da ?

— Nici o problemă !

Pestriţul grup, format din ofiţerul cel înalt, tînărul în civil, cei doi vameşi români, comandantul lui „Agamemnon", pilotul, „navigatorul" şi cei doi băieţi, urcă pasarela şi, ajuns pe chei, se îndreptă fără grabă spre Căpitănia portului. Călătorii ce aşteptau cursele fluviale îi priveau cu atenţie, apoi, cînd grupul intră în clădirea albă de unde erau dirijate venirile şi plecările în susul şi în josul Dunării, fiecare îşi reluă ocupaţiile ce-l ajutau să depăşească plictiseala pînă la sosirea vaporului. Unii discutau, alţii spărgeau seminţe privind în zare, alţii fumau în tăcere şi, în fine, erau şi dintre aceia care le făceau pe toate acestea, în acelaşi timp.

Încăperea în care intrară era răcoroasă. În mijlocul camerei se găsea o masă lungă, de şedinţe, acoperită cu o pînză roşie. Împrejurul mesei erau îngrămădite o mulţime de scaune. Un ofiţer de marină, probabil comandantul portului, mic şi îndesat, se ridică de pe scaunul din capul mesei, strînse nişte registre pe care le depuse într-un dulap metalic, după care dădu mîna cu toţi cei prezenţi.

— Ei sînt ? îl întrebă pe miliţianul cel înalt arătîndu-i pe băieţi.

— Chiar ei, răspunse ofiţerul în albastru, după care, oftînd, se aşeză pe un scaun.

— Slavă domnului ! îi scăpă şefului de port.

Dănuţ îşi puse povara pe masă. Adrian îl trase de mînecă şi îi şopti la ureche :

— Eroule !

— Şşşt, făcu tînărul în civil. Vorbeşte tovarăşul maior.

Ofiţerul cel înalt se ridică, aruncă o privire rapidă în jur, şi începu :

— Iată că orice acţiune, cît ar fi de complexă la prima vedere, are şi ea un sfîrşit. Acum, desigur, lucrurile sînt clare, cît se poate de clare. Vă văd însă curioşi... E firesc să fie aşa. Şi pentru a vă satisface cît de cît curiozitatea, am să vă prezint în cîteva cuvinte, faptele care ne-au strîns la un loc pe noi, oameni cu treburi, nu-i aşa tovarăşe Simionov ? He-he, aşa e, aşa e... Deci, să vedem faptele. Aseară, tîrziu de tot, la miliţia din Brăila s-au prezentat doi tineri care au relatat modul în care prietenii lor, Dănuţ şi Adrian, aici de faţă, au pătruns la bordul unui vapor străin, lucru interzis de lege, de altfel... (Aici, cei doi eroi ai noştri se înroşiră la faţă şi se pri-

vină cu un aer vinovat.) De fapt, cei doi infractori minori, căci, tot după lege, îi putem numi infractori, urmăreau pe un anume marinar, pus sub urmărire și de către organele noastre, de altfel, și care practica de mult, încă de la primele sale voiaje în România, un trafic deosebit de bănos și pentru el și pentru patronii lui din străinătate. La miezul nopții, colegii din Brăila ne-au alertat, iar noi am alertat organele portuare. Colegul meu mai tînăr, locotenentul Dogărescu, a venit urgent cu un elicopter militar pentru a-l identifica pe infractor. Am telefonat la Galați, pe la unu fără ceva, dar „Agamemnon" trecuse deja de Galați, încît mai rămîneam doar noi, cei din Tulcea, pentru finalizarea acțiunii. N-ar fi fost indicat să se ia legătura prin radio cu vasul, e lesne de ghicit de ce, nu-i așa? Iată-ne deci laolaltă, domnule căpitan, și maiorul de miliție se înclină în fața comandantului lui „Agamemnon" și, sper totuși să nu vă producem neajunsuri prea mari... Noi știam cu ce se ocupă omul dumneavoastră, așa că oricum v-am fi întrerupt călătoria. Faptul că băieții ăștia doi s-au aflat la bord a grăbit deznodămîntul. Cînd este vorba de oameni, sîntem mult mai operativi... Mă veți întreba poate cu toții ce se găsește în sacul de pe masa în jurul căreia ne aflăm în clipa aceasta. Am să vă răspund, desigur. Ei bine, rucsacul după care am alergat în ultimele zile, este burdușit, da, ăsta e cuvîntul, este burdușit cu *icoane vechi românești !* Da-da.

Comandantul lui „Agamemnon" făcu fără voie „ooo !", iar ceilalți din încăpere se priviră unul pe altul surprinși. La fel de surprinși au fost, desigur, și cei doi eroi ai povestirii de față. Marinarul cel negricios se uita uluit în toate părțile. Nu s-ar fi așteptat să fie prins chiar „pe ultima sută de metri", cînd povestea începuse atît de bine pentru el.

— Vă mai anunț că la ora aceasta, complicele român al acestui domn, un anume Cicerone, barman la Brăila, se află față în față cu colegii mei de acolo. După cum vedeți, ridică din umeri ofițerul de miliție, n-am stat cu mîinile în sîn, în noaptea aceasta.

Comandantul lui „Agamemnon" vociferă nervos, apoi sări în picioare și se adresă maiorului :

— Eu trebuie plecat, domnu' ofițer... La mine client nu așteptă.

— Desigur, căpitane, puteți ridica ancora. Omul dumneavoastră însă va mai fi un timp „oaspetele" nostru. Nu, fiți fără grijă, zise ofițerul de miliție văzînd figura întrebătoare a celuilalt, vi-l vom trimite, căci, din fericire, nu avem ce face cu asemenea specimene. Dar, dacă țineți neapărat, îl puteți aștepta aici, nimeni nu vă împiedică... din moment ce vă veți plăti cinstit staționarea...

— Nu, domnu' ofițer, la mine timp costă bani... client nu aștepți.

— În cazul acesta, vă urăm drum bun și vînt din pupa, zîmbi maiorul căpitanului străin.

— Asta a fost tot, dragii mei, zise tînărul în civil și, cu un șut bine țintit, trimise cîțiva metri mai încolo ghemotocul de hîrtie din drum. Acum cred că ați priceput de ce...

— Da, sigur că da, îl întrerupse Adrian.

— De un an și jumătate urmărim cazul. Pe Cicerone îl aveam la mînă de mult. Mai greu a fost să aflăm de la cine căpăta „materialul". O supraveghere atentă ne-a clarificat și misterul acesta. În fine, a picat în plasă și marinarul și, cu el, cazul poate fi considerat închis. Ultimul punct a fost recuperarea „obiectelor", operațiune la care aportul vostru a fost substanțial. Tovarășul maior mi-a trasat sarcina să vă mulțumesc din partea organelor ministerului nostru și să vă spun că ați făcut un lucru pe care mulți ar fi ezitat să-l facă : v-ați angajat cu toate forțele într-o „cursă" care vă depășea puterile, dar ajutorul pe care ni l-ați dat a fost neașteptat, total dezinteresat și deci, cu atît mai prețios. Vă felicit !

Îmbujorați ca doi țînci, băieții strînseră mîna ce li se întinse.

— În fond, ce mare lucru am făcut ? îl întrebă Dănuț pe Adrian.

— Lasă, măria-ta, că ai fost de milioane ! Ce mai placare !

Se opriră toți trei în fața gării fluviale.

— Așteptați-mă puțin, le zise ofițerul cel tînăr și urcă cele cîteva trepte ale clădirii.

Băieții se apropiară de chei. Pe o tablă albastră era scrisă cu creta cota atinsă de fluviu în ziua aceea la Tulcea.

— Ce face ? se holbă Dănuț.

— Săracu' de tine, te-a pocnit rău de tot, îl căină puștiul privindu-l cu bunăvoință.

— Privește, îl trase celălalt, uită-te în cîte sîntem azi !

— Nu se poate ! făcu, la rîndul lui, Adrian. Doisprezece septembrie ! Peste trei zile începem școala !

— Fiți amabil, se adresă Dănuț unui ofițer de marină ce se plimba pe mal cu o servietă în mînă, în cîte sîntem azi ?

Ofițerul îl privi fix, apoi răspunse morocănos, supărat parcă pentru că fusese oprit din plimbare :

— Nu știi să citești ? În doisprezece.

— Oho, exclamă băiatul.

Dinspre gara fluvială se ivi tînărul ofițer de miliție. În mînă flutura două bilete de vapor.

— Gata, s-a aranjat. La început mi-au zis că nu mai sînt bilete, dar cînd au aflat cu ce fel de pasageri au de-a face, au apărut ca prin farmec și biletele.

— Vă mulțumim, spuse Dănuț cu sfială, dar noi stăm cam prost cu banii.

— A pomenit cineva de bani ? se miră tînărul. Eu, în nici un caz.

— Privește, Dane, vom călători cu „Săgeata" ! strigă Adrian privind biletele din mîna ofițerului.

— Luați-le și călătoriți cu bine ! le ură acesta. Le dădu încă o dată mîna și-i conduse pînă la puntea pe care călătorii urcau grăbiți să-și ocupe locurile la bordul elegantei nave. Și, ca să nu uit, mult succes la școală !

— Mulțumim, răspunseră cei doi într-un glas.

— Salutări tovarășului maior, se mai auzi din ușa vasului, după care valul de călători îi luă pe cei doi băieți și-i duse în salonul încăpător al „Săgeții".

— Privește, Dane, se vede Ghecetul !

— Da, uite Dunărea Veche !

Aerodinamica navă pe pernă de aer se apropia lin, dar cu o viteză de care nu erau capabile navele clasice, de port. Soarele arunca asupra Brăilei vîlvătăi arămii. Ultimul etaj al hotelului din centru părea a fi în flăcări, castelul de apă din grădina publică se transformase într-o grămadă de jeratic, străzile se pierduseră într-o mare de foc... Însăși Dunărea era mistuită de pîrjol. Oboseala era de vină, desigur, și imaginația lor, suprasolicitată în ultimele zile !

Prin față defilau pontoanele, ghereta vamei, ba chiar recunoscură și dana la care se aflase ancorat, numai cu o zi înainte „Agamemnon".

— Ce zici, or fi aflat că venim ? întrebă Adrian.

— Cine ?

— Asta-i bună, cum „cine" ?

— Uite-i ! răcni deodată Dănuț. Uite-i, piciule, uite-i !

— Ura ! se ridică în picioare Adrian. L-au adus și pe Ringo !

Își simțeau inimile inundate de o bucurie imensă, mai presus de toate bucuriile lumii. Prietenii lor îi așteptau, erau în fața lor, la nici o sută de metri și le făceau cu mîna. „Cum de ne-or fi văzut ?" se întrebă Dănuț.

„Săgeata" făcu un viraj și se pregăti de acostare.

Pe malul celălalt, misterioasă, balta își începea tainica viață din amurg, departe de oameni și de grijile lor, trăindu-și cu egoism propria existență solemnă și tăcută.

Lei 6.50